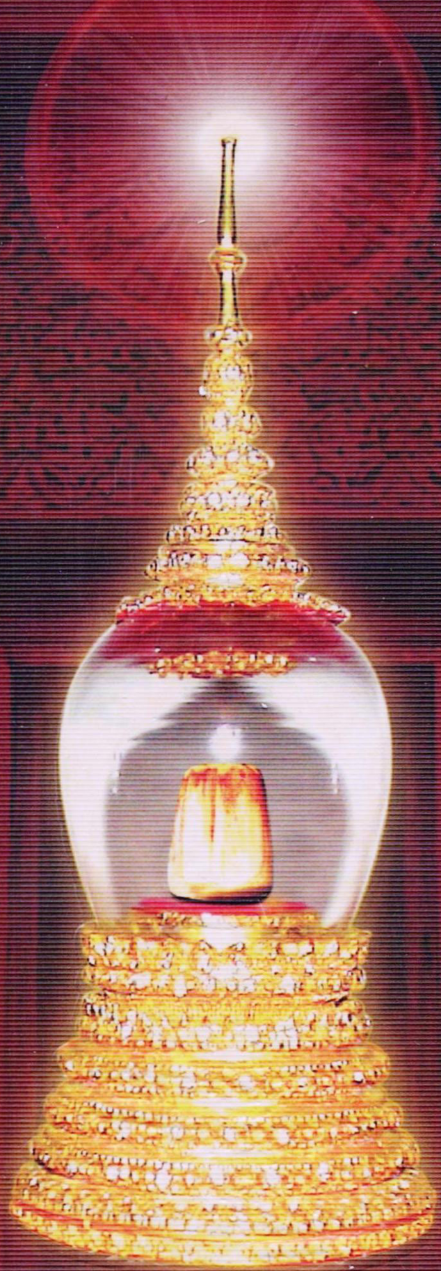

เปิดตำนาน
สุริยะธาตุ
วัดภูพลานสูง

อำเภอนาจะหลวย จังหวัดอุบลราชธานี

พิมพ์ครั้งที่ ๓

เปิดตำนาน สุริยะธาตุ วัดภูพลานสูง

พระราชพิธีมหามงคล
๘๐
เฉลิมพระชนมพรรษา
๘๐ พรรษา ๕ ธันวาคม ๒๕๕๐

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมหาราช
องค์เอกอัครศาสนูปถัมภก
สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์พระบรมราชินีนาถ

สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร
พระเจ้าหลานเธอ พระองค์เจ้าทีปังกรรัศมีโชติ
พระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าศรีรัศมิ์ พระวรชายาฯ

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี

มงคล

ความเป็นมงคล เป็นที่ปรารถนา ที่จะให้เกิดมีขึ้นแก่ชีวิต สถาบัน หรือประเทศชาติบ้านเมือง ผู้ที่ปรารถนาความเป็นมงคล จึงคิดหาวิธีที่จะให้เป็นมงคล โดยประการต่างๆ

ในพระพุทธศาสนา สิ่งที่เป็นมงคลสูงสุด เมื่อประมวลแล้ว คือพระรัตนตรัย นั่นเอง บูรพาจารย์ ได้นำปฏิบัติในเรื่องต่างๆ ที่เกี่ยวเนื่องด้วยพระรัตนตรัย เห็นปรากฏอยู่จนถึงปัจจุบัน

คณะสงฆ์วัดภูพลานสูง พร้อมด้วยอุบาสกอุบาสิกา กำหนดจัดงานเปิดป้ายวัดภูพลานสูง และฉลองตราตั้งเจ้าอาวาส กล่าวได้ว่า นำปฏิบัติเนื่องด้วยพระรัตนตรัย ที่จะทำให้เกิดมงคลสูงสุด

จึงขออนุโมทนา ไว้ในโอกาสนี้

(สมเด็จพระพุฒาจารย์)
ประธานคณะผู้ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราช

คำอนุโมทนา

สำนักสงฆ์ภูพลานสูง อำเภอนาจะหลวย จังหวัดอุบลราชธานี เป็นสำนักสงฆ์ ที่ตั้งอยู่บนภูเขา**ภูพลานสูง** ท่ามกลางป่าธรรมชาติที่เงียบสงบ เหมาะแก่การศึกษาปฏิบัติธรรมเป็นอย่างยิ่ง

การศึกษาปฏิบัติธรรม นั้น เป็นหน้าที่สำคัญของพุทธบริษัท ซึ่งในครั้งพุทธกาล พระพุทธองค์ได้ทรงกำหนด **หน้าที่** หรือ**ธุระ** ในพระพุทธศาสนา ที่พุทธบริษัทจะต้องใส่ใจปฏิบัติ ๒ ประการ คือ

๑. คันถะธุระ ได้แก่การเอาใจใส่ศึกษาหลักธรรมคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

๒. วิปัสสนาธุระ ได้แก่การนำหลักธรรมคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาปฏิบัติ

แม้ในสมัยปัจจุบัน ได้มีวัดมีพระสงฆ์มากขึ้น **หน้าที่** หรือ**ธุระ** อันเป็นศาสนกิจที่พระสงฆ์จะต้องปฏิบัติมีมากขึ้นก็ตาม แต่**ธุระ** อันเป็นหลักนี้ อันพุทธบริษัทจะละเลยมิได้เลย

สำนักสงฆ์ภูพลานสูง ได้เอาใจใส่ส่งเสริม ธุระทั้ง ๒ นี้ โดยเฉพาะในด้าน**วิปัสสนาธุระ**จัดว่าเป็น**สำนักปฏิบัติธรรม** ที่มีความ**สัปปายะ** คือเป็นสถานที่มีความเหมาะสม และได้ให้ความอนุเคราะห์สงเคราะห์แก่ผู้สนใจศึกษาปฏิบัติธรรมตามหลักคำสอนของสมเด็จสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นอย่างดียิ่ง

นอกจากนั้น **สำนักสงฆ์ภูพลานสูง** ยังมีความศักดิ์สิทธิ์ คือเป็นศาสนสถานที่ประดิษฐานรอยพระพุทธบาทและพระบรมสารีริกธาตุ เพื่อให้พุทธศาสนิกชนได้สักการบูชา จึงเป็นที่ตั้งแห่งศรัทธาส่งเสริมสัมมาปฏิบัติ ให้ได้ผลก้าวหน้ายิ่งๆ ขึ้นด้วย

จึงขออนุโมทนา ต่อคณะสงฆ์ทุกรูป และอุบาสกอุบาสิกาทุกคน แห่งสำนักสงฆ์ภูพลานสูงแห่งนี้ ที่ได้ร่วมแรงร่วมใจกัน สร้างสรรค์พัฒนาสำนักสงฆ์แห่งนี้ ให้มีความเจริญก้าวหน้า ด้วยวิริยศรัทธาและปัญญา จนเป็นสำนักปฏิบัติธรรมที่เหมาะสมแก่การศึกษาปฏิบัติธรรมของพุทธศาสนิกชนโดยทั่วไป

ขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัย และอำนาจแห่งบุญกุศลคุณความดีงามทั้งหลาย ที่คณะสงฆ์และอุบาสกอุบาสิกาแห่งสำนักสงฆ์ภูพลานสูงได้ปฏิบัติบำเพ็ญ ได้อภิบาลและประทานพรชัยมงคลให้สำนักสงฆ์แห่งนี้ พร้อมด้วยคณะสงฆ์และอุบาสกอุบาสิกาสาธุชนแห่งสำนักนี้ จงเจริญด้วยจตุรพิธพรชัย และรุ่งเรืองในพระธรรมวินัยของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ยิ่งๆ ขึ้น เทอญ.

พระพรหมวชิรญาณ

กรรมการมหาเถรสมาคม ที่ปรึกษาเจ้าคณะภาค ๑๐

เจ้าอาวาสวัดยานนาวา กรุงเทพมหานคร

คำอนุโมทนา (พิมพ์ครั้งที่ ๒)

หลังจากที่หนังสือ "เปิดตำนานสุริยะธาตุ" ได้จัดพิมพ์ออกเผยแผ่สู่สายตาของพุทธศาสนิกชน เนื่องในงานฉลองเปิดป้ายวัดภูพลานสูง เมื่อวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๕๐

ทำให้มีผู้สนใจขอรับหนังสือเป็นจำนวนมาก จนทำให้หนังสือหมดลงในระยะเวลาอันรวดเร็วไม่เพียงพอต่อความต้องการ

คณะของคุณอุษณากร อมาตยกุล ที่ปรึกษาโครงการส่วนพระองค์ในวังสวนจิตรลดา พร้อมด้วยอาจารย์พรหมศาสตร์ ได้เดินทางมากราบสักการะพระบรมสารีริกธาตุที่วัดภูพลานสูง ทางคณะได้มีกุศลศรัทธา สร้างฉัตรกั้นเหนือเศียรของหลวงพ่อพระโตโคตมะ และประกอบพิธีบูชาสักการะตามคตินิยมของพราหมณ์ เพื่อเป็นการรองรับในเบื้องต้น และได้ประสานงานจัดทำถนนขึ้นสู่รอยพระพุทธบาท จัดสร้างเวจจกุฎี จัดทำโครงการนำไฟฟ้าแรงสูง ขึ้นสู่วัดภูพลานสูง เพื่ออำนวยความสะดวกให้กับสาธุชน ทั้งยังได้เห็นคุณค่าของหนังสือเปิดตำนานสุริยะธาตุ จึงได้ขออนุญาตจัดพิมพ์เพื่อเผยแผ่เป็นธรรมทาน จำนวน ๓,๐๐๐ เล่ม

จึงขออนุโมทนาในกุศลศรัทธาของคณะเจ้าภาพ ขออานิสงส์แห่งธรรมทานในครั้งนี้ จงเป็นอุปนิสัย แห่ง มรรคผล นิพพาน สืบต่อไป

พระครูสมุห์ภรังสี ฉนฺทโร

เจ้าอาวาสวัดภูพลานสูง

คำอนุโมทนา (พิมพ์ครั้งที่ ๓)

หนังสือ "เปิดตำนานสุริยะธาตุ" ได้จัดพิมพ์เผยแผ่มาแล้ว ๒ ครั้ง ถึงกระนั้นก็ยังไม่เพียงพอต่อความต้องการ นับเป็นนิมิตหมายที่ดีงาม แสดงให้เห็นถึงความสนใจ ของสาธุชนทั้งหลาย สิ่งที่ปรากฏเกิดขึ้นนี้มีความหมายและความสำคัญต่อ ชาติ ศาสนา สถาบันพระ-มหากษัตริย์ จึงสมควรที่เหล่าพุทธศาสนิกชนจะเปิดใจให้กว้าง และใช้วิจารณญาณ อย่าด่วนปฏิเสธ และอย่าด่วนเชื่อ โดยปราศจากการพิจารณา กาลเวลาจะเป็นเครื่องพิสูจน์ แต่เรามีเวลาเหลือมากพอแค่ไหนที่จะพิสูจน์

ในการจัดงานปฏิบัติธรรม สรงน้ำพระบรมสารีริกธาตุ ประจำปี ๒๕๕๑ และงานทำบุญคล้ายวันเกิด อายุวัฒน์ของอาตมา ประจำปี ๒๕๕๑ นี้ ทางคณะศิษยานุศิษย์พร้อมคณาจารย์พรหมศาสตร์ จึงได้จัดพิมพ์ครั้งที่ ๓ เพื่อเป็นธรรมบรรณาการแด่สาธุชนทั้งหลายที่มาร่วมงานในครั้งนี้ เพื่อเป็นแนวทางหลักฐานในการค้นคว้า อันจะนำมาซึ่งความเลื่อมใสศรัทธาสืบต่อไป

ขออนุโมทนา คณะเจ้าภาพที่ได้ร่วมกันจัดพิมพ์ในครั้งนี้ เป็นการช่วยกันทำหน้าที่ประกาศเผยแผ่ พระเกียรติคุณขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้เป็นที่พึ่งของสัตว์โลกทั้งหลาย ทั้งในโลกนี้และโลกหน้า

ด้วยอานุภาพแห่งพุทธองค์ที่เสด็จมาปรากฏโดยพระสรีระส่วนต่างๆ อันมีหลวงพ่อพระโตโคตมะ (พระนขาธาตุ) เป็นประธาน จงดลบัลดาลให้เกิดความสงบร่มเย็นและความสำเร็จ แก่เหล่าสรรพสัตว์ทั้งหลาย ตลอดกาลนาน

พุทฺธจิตฺโต วินาโถ นานาโถ สมิชฺฌตุ

พระครูธรรมธรภรังสี ฉนฺทโร

เจ้าอาวาสวัดภูพลานสูง

๑ เมษายน ๒๕๕๑

คำอนุโมทนา

วัดภูพลานสูงได้เป็นสถานที่อันเหมาะแก่การประพฤติธรรมมาตั้งแต่อดีตบูรพาจารย์ กล่าวคือ พระครูวิบูลธรรมธาดา (กาว ธมฺมทินฺโน) อดีตเจ้าคณะอำเภอเดชอุดมพร้อมด้วยคณะสงฆ์ชาวอำเภอนาจะหลวย ได้จัดตั้งเป็นสำนักสงฆ์มาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๘ และเพียรพยายามรักษาธรรมชาติไว้สืบเรื่อยมา วัดภูพลานสูงได้รับการพัฒนามาตามลำดับผ่าน จวบจนกระทั่ง ปี พ.ศ. ๒๕๔๗ พระครูสมุห์ภรังสี ฉนฺทโร ได้ขึ้นมาเป็นประธานในการบูรณะจนเป็นเหตุให้ได้มีการค้นพบพระบรมสารีริกธาตุข้อพระหัตถ์เบื้องขวา ซึ่งถือว่าเป็นพระบรมสารีริกธาตุที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในประเทศไทย พร้อมทั้งพุทธสรีระส่วนต่างๆ ที่ได้ค้นพบ กล่าวคือ พระสรีรังคาร พระนขาธาตุ พระโลหิตธาตุ พระทันตธาตุ และรอยพระพุทธบาท อันนำมาซึ่งความปลาบปลื้มปีติยินดีแก่พุทธศาสนิกชนทั้งหลาย

มาบัดนี้ทางวัดภูพลานสูงได้รับการประกาศให้เป็นวัดในพระพุทธศาสนา จากสำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ เมื่อวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๕๐ ซึ่งต่อไปในภายภาคหน้าวัดภูพลานสูงแห่งนี้จะเป็นสถานที่ที่มีความสำคัญแห่งหนึ่งของพระพุทธศาสนา ในการนี้คณะสงฆ์จึงได้พิจารณาเห็นสมควร จึงแต่งตั้งท่านพระครูสมุห์ภรังสี ฉนฺทโร ดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสเพื่อปกครองดูแลพระภิกษุ สามเณร ตลอดจนถึงพุทธศาสนิกชน ทั้งนำพาวัดภูพลานสูงไปสู่ความเจริญรุ่งเรืองสืบต่อไป

อนึ่ง พระมหาภูลังกา เขมทสฺสี ได้จัดทำหนังสือ "เปิดตำนานสุริยะธาตุ" เพื่อรวบรวมเรียบเรียงข้อมูลเกี่ยวกับปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นที่วัดภูพลานสูง เพื่อให้พุทธศาสนิกชนได้ทราบความเป็นมาโดยละเอียด จึงขออนุโมทนาในความพากเพียรพยายามในอันที่จะประกาศพระเกียรติคุณของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในโอกาสนี้

และในการนี้ ข้าพเจ้าขออวยพรให้ท่านพระครูสมุห์ภรังสี ฉนฺทโร จงมีความเจริญรุ่งเรืองในธรรมวินัย และนำพาวัดภูพลานสูงไปสู่ความเจริญรุ่งเรืองก้าวหน้า ทั้งด้านวัตถุและจิตใจ ตลอดกาลนานเทอญ

พระเทพกิตติมุนี

วัดมหาวนาราม จังหวัดอุบลราชธานี

คำอนุโมทนา

นับจากพระบรมสารีริกธาตุข้อพระหัตถ์เบื้องขวาของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้เสด็จมาสู่วัดภูพลานสูง เมื่อปลายปี พ.ศ. ๒๕๔๗ เป็นต้นมา มีพุทธศาสนิกชนผู้สนใจมากราบสักการะนมัสการพระบรมสารีริกธาตุอย่างต่อเนื่อง พร้อมกันนั้นก็ได้สอบถามเรื่องราวแห่งการค้นพบอยู่เสมอ ต่อมาได้มีพระพุทธสรีระส่วนต่างๆ เสด็จตามมา คือ พระสรีรังคาร พระโลหิต พระทนต์ รอยพระพุทธบาทเบื้องขวา รวมถึงพระคัมภีร์โบราณที่ได้บันทึกเรื่องราวต่างๆ จึงทำให้ได้ทราบถึงความเป็นมาโดยละเอียด

มูลเหตุแห่งการค้นพบนั้นก็เป็นปัจจัยสืบเนื่องกันมา นับตั้งแต่ข้าพเจ้าได้บรรพชาอุปสมบทในพระพุทธศาสนา ได้นิมิตเห็นสิ่งต่างๆ กว่าความจริงจะมาปรากฏ ต้องใช้เวลากว่า ๒๐ ปี เริ่มต้นจากการนิมิตเห็นพระอริยเจ้าเดินจงกรมที่วัดภูพลานสูง จนถึงการพบหลวงปู่ใหญ่มหาโมคคัลลานะ และได้พระสารีริกธาตุของท่านมาจนยอมรับนับถือเป็นครูบาอาจารย์ ประกาศเกียรติคุณของท่านให้ปรากฏแก่ชาวโลก จึงเป็นเหตุปัจจัยได้มาค้นพบหลวงพ่อพระโตโคตมะ (พระนขาธาตุ) ที่วัดแสนชะนี เมื่อประกาศเกียรติคุณของพระนขาธาตุให้ปรากฏแล้วจึงเป็นเหตุปัจจัยให้ได้มาพบกับพระพุทธสรีระส่วนต่างๆ ในภายหลัง

เมื่อพิจารณาเห็นพระคุณอันยิ่งใหญ่ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าจึงนำคณะศิษยานุศิษย์ก่อสร้างหลวงพ่อพระโตโคตมะ เพื่อให้เป็นตัวแทนแห่งพระองค์ที่ได้ทรงมาอุบัติขึ้นที่สุวรรณภูมิในยุคกึ่งพุทธกาล เพื่อความเป็นสิริมงคล เพื่อความเจริญรุ่งเรืองมั่นคงถาวรแก่ชาติ พระพุทธศาสนา และสถาบันพระมหากษัตริย์ สืบไป

หนังสือ "เปิดตำนานสุริยะธาตุ" เล่มนี้ สำเร็จลงด้วยดีจากการร่วมมือของหลายฝ่าย จึงขออนุโมทนาในความวิริยะอุตสาหะของคณะผู้จัดทำมา ณ โอกาส นี้

พระครูสมุห์ภรังสี ฉนฺทโร

เจ้าอาวาสวัดภูพลานสูง

คำนำ

พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าได้เสด็จอุบัติขึ้นมาในโลกนี้ เพื่อที่จะทรงปลดปล่อยสรรพสัตว์ทั้งหลายให้หลุดพ้นจากห้วงแห่งทุกข์ พระองค์ได้ประกาศพระศาสนาให้เป็นประทีปส่องทางแก่เหล่าเวไนยสัตว์จนเสด็จดับขันธปรินิพพาน ภายหลังจากพุทธปรินิพพานแล้ว ศาสนาของพระองค์เจริญรุ่งเรืองอยู่ในประเทศอินเดียและศรีลังกา และได้ขยายวงกว้างออกไปสู่ประเทศต่างๆ จนกระทั่งมาถึงสุวรรณภูมิประเทศไทยของเรา ได้มีความเจริญรุ่งเรืองสืบมาตามลำดับ จนกระทั่งถึงปัจจุบัน

ในปี พ.ศ. ๒๕๔๗ หลวงพ่อภรังสี ฉนฺทโร ประธานสงฆ์แห่งวัดภูพลานสูง ได้ค้นพบพระบรมสารีริกธาตุข้อพระหัตถ์เบื้องขวา และได้อัญเชิญเสด็จสู่วัดภูพลานสูงในเวลาต่อมา หลังจากนั้นได้ค้นพบพุทธสรีระส่วนต่างๆ กล่าวคือ พระสรีรังคารธาตุ พระนขาธาตุ พระทันตธาตุ พระโลหิตธาตุ และรอยพระพุทธบาท ซึ่งเป็นการค้นพบครั้งแรกในประวัติศาสตร์ในสมัยกึ่งพุทธกาล นำมาซึ่งความปลาบปลื้มปีติยินดีแก่พุทธศาสนิกชนทั้งหลาย

หนังสือเล่มนี้จึงได้จัดทำขึ้น เพื่อให้พุทธศาสนิกชนทั้งหลาย ได้ทราบเรื่องราวปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นและความเป็นมาโดยละเอียด ซึ่งคณะผู้จัดทำได้ใช้เวลาในการรวบรวมเรียบเรียงกว่า ๒ ปี จึงสำเร็จลงด้วยดี โดยหวังให้มวลมนุษยชาติได้เห็นถึงพระมหากรุณาธิคุณอันยิ่งใหญ่ของพระพุทธองค์ที่ทรงมีต่อชาวโลก แม้พระองค์จะเสด็จดับขันธ-ปรินิพพานนานแล้ว แต่พระบรมสารีริกธาตุของพระองค์ยังเสด็จมาเพื่อเป็นขวัญกำลังใจให้แก่พุทธศานิกชนทั้งหลาย ได้ระลึกถึงพระองค์และดำเนินตามรอยทางแห่งธรรมของพระองค์ที่ได้ทรงประกาศไว้

ขอพระเกียรติคุณของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจงปรากฏไปทั่วทั้งไตรโลกธาตุ ขอพระธรรมคำสอนของพระองค์จงรุ่งเรืองเป็นประทีปส่องทางให้กับเหล่าสรรพสัตว์ทั้งหลาย ดุจแสงแห่งพระอาทิตย์ที่กำจัดความมืด ให้แสงสว่างแก่ชาวโลก ฉันนั้น

พระมหาภูลังกา เขมทสฺสี
ผู้เรียบเรียง

"...ดูกรภิกษุทั้งหลาย บัดนี้เราขอเตือนท่านทั้งหลายว่า
สังขารทั้งหลายมีความเสื่อมไปเป็นธรรมดา
ท่านทั้งหลาย จงยังความไม่ประมาทให้ถึงพร้อมเถิด..."

พุทธพจน์ที่พระผู้มีพระภาคเจ้า

ตรัสแก่พระอานนท์ ไว้ว่า

"อานนท์ เจดีย์บรรจุพระธาตุ อัฐิธาตุของถูปารหบุคคล

เพียงชนเป็นอันมากยังจิตเลื่อมใสว่า เจดีย์นี้เป็นเจดีย์บรรจุพระธาตุ อัฐิธาตุ

ของพระพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้า พระอรหันตสาวก พระราชาผู้ทรงธรรม

เมื่อชนมีจิตเลื่อมใสในพระเจดีย์นั้นแล้ว วันข้างหน้าถ้าเมื่อเขาตายกายแตกดับ

เขาย่อมเข้าถึงสุคติโลกสวรรค์ เป็นแน่แท้"

ที.มหา. ๑๐/๑๓๔

วัดภูพลานสูง

บ้านหลักเมือง หมู่8 ต.นาจะหลวย อ.นาจะหลวย จ.อุบลราชธานี

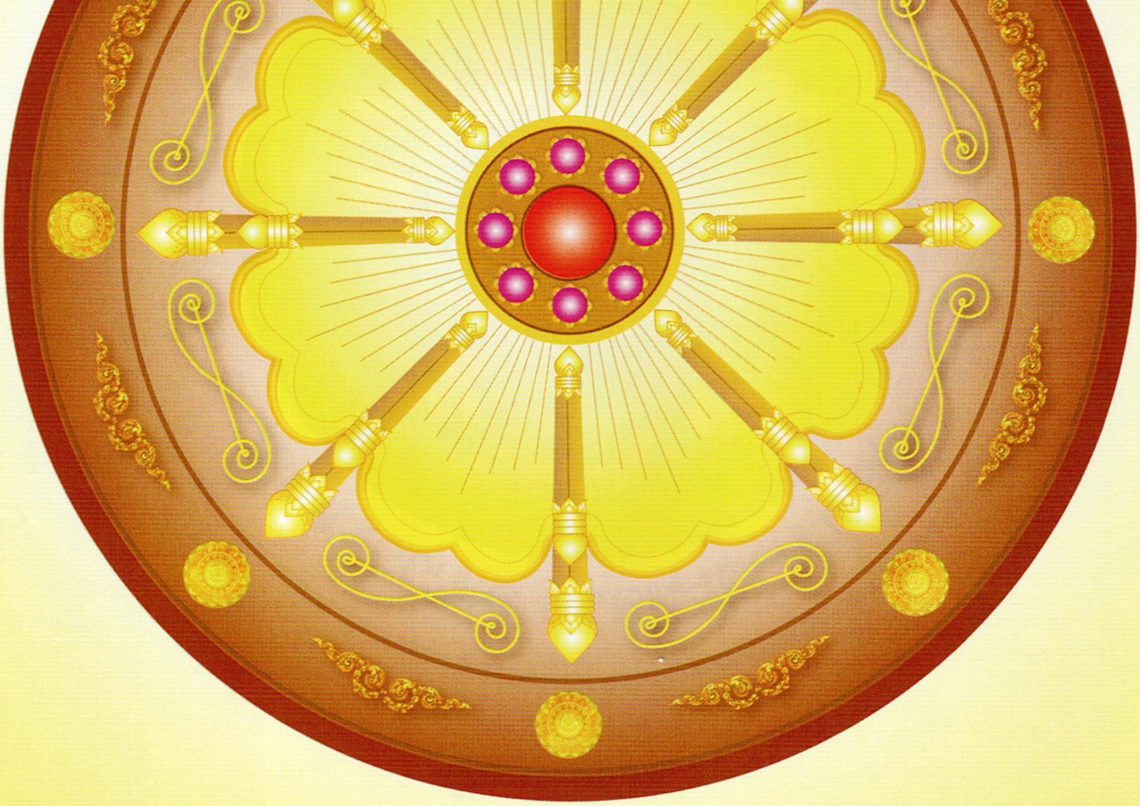
ตราวัดภูพลานสูง

เจดีย์ คือ เจดีย์ที่บรรจุพระบรมสารีริกธาตุข้อพระหัตถ์เบื้องขวา ในคัมภีร์โบราณ

เทวดา คือ เทวดาผู้อารักขาพระบรมสารีริกธาตุ

รอยพระพุทธบาท คือ รอยพระบาทเบื้องขวาของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

โดยมีพญานาคอารักขาอยู่ ๒ ตน

พุทฺโธ โลเก อุปฺปนฺโน

พระพุทธเจ้าทรงอุบัติขึ้นแล้วในโลกนี้

หลวงพ่อพระโตโคตมะ(พระนขาธาตุ)

วัดแสนชะนี อำเภอนาจะหลวย จังหวัดอุบลราชธานี

พระบรมสารีริกธาตุข้อพระหัตถ์เบื้องขวา
ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
เสด็จสู่วัดภูพลานสูง เมื่อวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๔๗

พระสรีรังคาร ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
เสด็จสู่วัดภูพลานสูง เมื่อวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๔๘

พระโลหิตธาตุของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
เสด็จสู่วัดภูพลานสูง เมื่อวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๔๙

พระทันตธาตุ ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
เสด็จสู่วัดภูพลานสูง เมื่อวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๔๙

รอยพระบาทเบื้องขวาของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ค้นพบเมื่อวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๔๙

หลวงปู่ใหญ่มหาโมคคัลลานะ
วัดป่าคำบอน อำเภอนาจะหลวย จังหวัดอุบลราชธานี

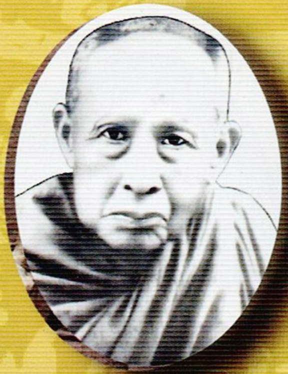
หลวงพ่อภรังสี ฉนฺทโร

(ประธานสงฆ์วัดภูพลานสูง)

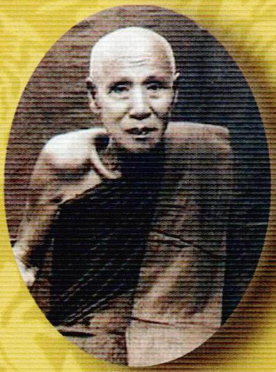
พระมหาเถระผู้เป็นบูรพาจารย์

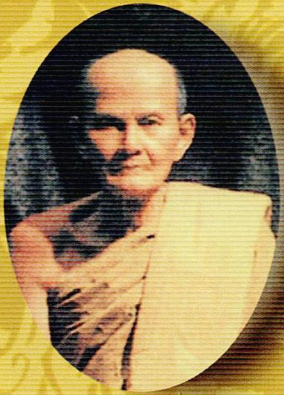
สมเด็จลุน

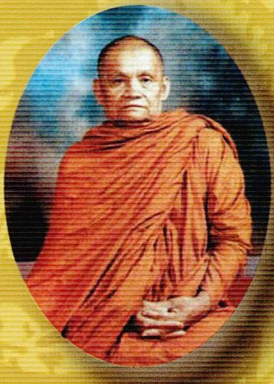
พระครูวิโรจน์รัตโนบล
(บุญรอด นนฺตโร)

หลวงปู่เสาร์ กนฺตสีโล

หลวงปู่มั่น ภูริทตฺโต

หลวงปู่ชา สุภทฺโท

หลวงปู่มั่น ทตฺโต

พระมหาเถราจารย์

สมเด็จพระญาณสังวร
สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก

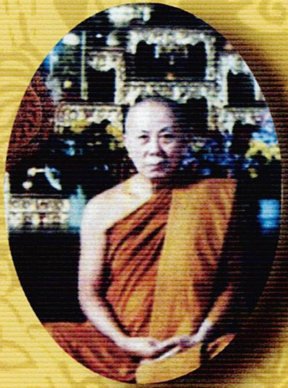
สมเด็จพระพุฒาจารย์

พระพรหมวชิรญาณ

พระธรรมปริยัติโสภณ
(เจ้าคณะภาค ๑๐)

พระเทพกิตติมุนี
(เจ้าคณะจังหวัดอุบลราชธานี)

ประกาศสำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ
เรื่อง ตั้งวัดในพระพุทธศาสนา

ตามที่ นายคำภา นามจำปา ได้รับอนุญาตให้สร้างวัด ณ บ้าน **หลักเมือง** หมู่ที่ ๘ ตำบล **นาจะหลวย** อำเภอ **นาจะหลวย** จังหวัด **อุบลราชธานี** นั้น บัดนี้ ผู้รับอนุญาตได้สร้างเสนาสนะขึ้นสมควรเป็นที่พำนักของพระภิกษุได้แล้ว

อาศัยความตามข้อ ๔ แห่งกฎกระทรวง ฉบับที่ ๑ (พ.ศ. ๒๕๐๗) ออกตามความในพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. ๒๕๐๕ และด้วยความเห็นชอบของมหาเถรสมาคม สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติจึงประกาศตั้งเป็นวัดขึ้นในพระพุทธศาสนามีนามว่า **"วัดภูพลานสูง"** ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

ขอให้ **วัดภูพลานสูง** สถิตสถาพรตลอดกาลนาน

ประกาศ ณ วันที่ **๑** เดือน **พฤษภาคม** พ.ศ. ๒๕๕๐

(รองศาสตราจารย์ธีรภัทร์ เสรีรังสรรค์)
รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี ปฏิบัติราชการแทน
นายกรัฐมนตรี

ตราตั้งเจ้าอาวาส

ที่ ๔๔/๒๕๕๐

วันที่ ๑๑ เดือน มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๐

อาศัยอำนาจตามความในข้อ ๒๗ แห่งกฎมหาเถรสมาคม ฉบับที่ ๒๔ (พ.ศ.๒๕๔๑) ว่าด้วยการแต่งตั้งถอดถอนพระสังฆาธิการ ออกตามความในพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. ๒๕๐๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๓๕

จึงแต่งตั้งให้ พระครูสมุห์ภรังสี ฉายา ฉนฺทโร

อายุ ๔๕ พรรษา ๒๕ วิทยฐานะ น.ธ. เอก วัด ภูพลานสูง

ตำบล นาจะหลวย อำเภอ นาจะหลวย จังหวัด อุบลราชธานี

ดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสวัด ภูพลานสูง

ตำบล นาจะหลวย อำเภอ นาจะหลวย จังหวัด อุบลราชธานี

มีหน้าที่และอำนาจตามพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. ๒๕๐๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๓๕

พระภิกษุสามเณร และคฤหัสถ์ที่อยู่ในวัดดังกล่าวข้างต้น จงอยู่ในโอวาทของเจ้าอาวาสที่ได้รับแต่งตั้งแล้วนั้น ซึ่งปฏิบัติการโดยชอบด้วยพระธรรมวินัย กฎหมาย กฎมหาเถรสมาคม ข้อบังคับ ระเบียบ คำสั่ง มติ ประกาศของมหาเถรสมาคม

ขอจงถึงความเจริญงอกงามไพบูลย์ในพระพุทธศาสนา ตลอดกาลนานเทอญ ฯ

(ลงนาม) พระ...

เจ้าคณะจังหวัด อุบลราชธานี

ประทับตราประจำตำแหน่ง

ภูพลานสูงอิติ อาราเม พุทธสารีริกธาตุปูชาคาถา

ปัฐยาวัตร

วนฺทามิ สิรสา ปาเท   สมฺพุทฺธสฺส มเหสิโน
อิเมหิ อุปเลเหว   ปริโต ปพฺพตสฺสปิ
นิพฺพานํ อมตํ ผุลฺลํ   ปทีปุชฺชลนํ วเน
มณิโชติรโส เจตฺถ   ปชา เอตํ นมสฺสตํ

ยา สารีริกธาตู จ   พุทฺธธมฺโม วโร อโถ
ตพฺพาหสา จิรํ กาลํ   ทยฺยรฏฺฐํ ปติฏฺฐิตํ

เอกคฺคํ ปรมํ ผุลฺลํ   ทกฺขิณํ หตฺถโคปฺผกํ
ปพฺพเต อถ อากาเส   กิตฺติสทฺโท สุปากโฏ

เอกคฺคํ ทุติยํ ผุลฺลํ   องฺคารํ วชิโรปคํ
กจฺจายนสฺส รูปํ ว   สิรินภาสภาสยํ

เอกคฺคํ ตติยํ ผุลฺลํ   ทนฺตํ วรณฺจ โลหิตํ
โมคฺคลฺลานาภิรูปํ ว   ปชาเมตฺตาสยากรํ

สจฺจธมฺมากโร เสฏฺโฐ   โปตฺถโก เทวทตฺติโย
อิทมฺปิ มงฺคลํ เสฏฺฐํ   อนฺธการวินาสกํ

สีสุทฺโธ จ มหานาโค   รตเนหิ อปูชยิ
พุทฺธปาทวลญฺชมฺปิ   ทกฺขิเณ ปพฺพเต วเร
อิทํ สุวณฺณภูมีติ   สมฺมานิตํ วิเสสโต
คตา วา อาคตา มจฺจา   ปูเชยฺยุํ ตํ ตถาคตนฺติ ฯ

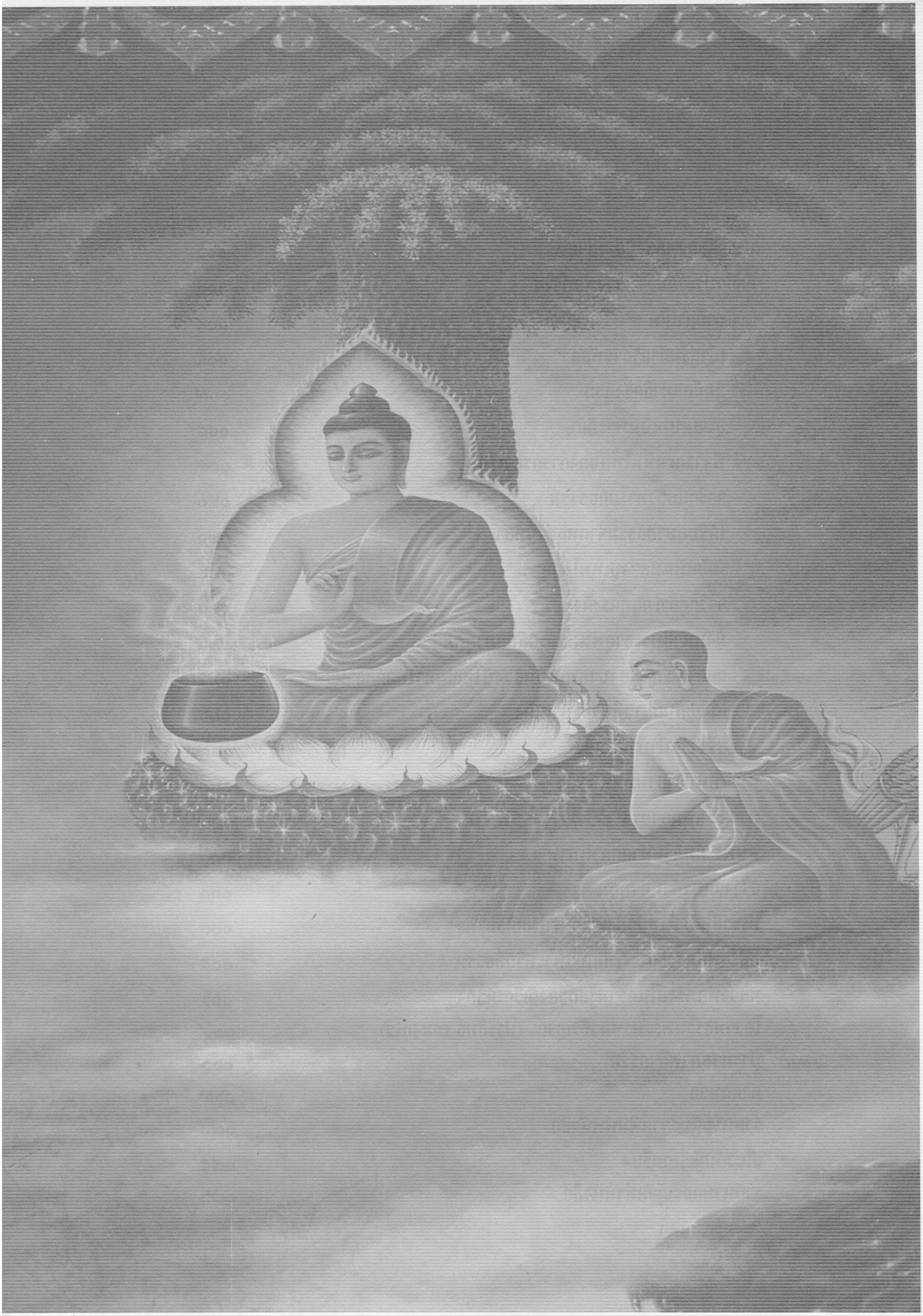
พันโท ชรินทร์ จุลคประดิษฐ์
ประพันธ์ถวาย
๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐

พระบรมสารีริกธาตุ เสด็จสู่วัดภูพลานสูง
น้อมบูชาพระบรมสารีริกธาตุ

◉ กราบใต้เบื้องบาทบงสุ์พระทรงพรต สัตตบงกชจรดฟ้ามหาสถาน
เกลื่อนแดนดินกลิ่นหอมล้อมพนานต์ โลกธาตุสาธุการมาลย์จรูง
◉ อมตนิรพาณเบิกบานแล้ว ประทีปแก้วแพรวภูพลานสูง
รัศมีโชติช่วงล่วงยางยูง ชวนชักจูงบูรณะนมัสการ
◉ เทิดพระบรมสารีริกธาตุ โลกนาถลุแดนธรรมนำสืบสาน
พุทธศาสน์มาดมุ่งผดุงธาร ปาฏิหาริย์เลิศล้ำค้ำคูณไทย
◉ ข้อพระหัตถ์เบื้องขวาพระทรงยศ เสด็จตามกำหนดงามสดใส
เสียงสนั่นลั่นฟ้านภาลัย สะเทือนไพรทะลุดินถิ่นธรรมา
◉ องค์ที่สองพระอังคารปานแสงเพชร พระเสด็จเก็จก่องก้องภูผา
ด้านพระรูปพระมหาสังกัจจาย์ สรีระพระผ่านฟ้าหล้าเปรมปรีด์
◉ พระเขี้ยวแก้วพระโลหิตสัมฤทธิ์เลิศ แสนประเสริฐเทิดองค์พระทรงศรี
หน้าฉายาโมคคัลลานัมหามุนี อัคคสาวกผู้มีเมตตาชน
◉ พระคัมภีร์เทวดามามอบให้ สองส่วนไซร้ประสานต้านสับสน
คือความจริงสรรพสิ่งมิ่งมงคล จิตมืดมนผ่านพ้นอนธการ
◉ พญานาคนำลูกแก้วแววพราวเพริศ มาร่วมเชิดชูบุญหนุนนำขาน
รอยพระบาทเบื้องขวาภูพลาน เป็นหลักฐานเสด็จมาตราความดี
◉ ณ ที่สุวรรณภูมิภูมิพิทักษ์ แจ้งประจักษ์พระผ่านภพนบสักขี
ผจงร้อยเรียงพจน์รจนี บูชาพระผู้มีพระภาคเอย ฯ

วิบูลย์ มีชู
เรียงร้อยถ้อยบูชา

สารบัญ

ปฐมเหตุแห่งการเรียบเรียงประวัติพระบรมสารีริกธาตุ

เมื่อช่วงก่อนเข้าพรรษา ปี ๒๕๔๗ ผู้เขียนได้มีโอกาสมากราบหลวงพ่อภรังสี ฉนฺทโร ประธานสงฆ์วัดภูพลานสูง ซึ่งเคยได้ยินกิตติศัพท์ของท่านมากมาย จึงนึกอยากจะเดินทางมากราบ ก็ได้รับการต้อนรับปฏิสันถารจากท่านเป็นอย่างดี และได้ใช้เวลาสนทนาธรรมกันหลายชั่วโมง โดยไม่รู้สึกอิ่มในธรรม ท่านได้เมตตาตอบข้อสงสัยจนทำให้ร่าเริงในธรรมเป็นอย่างยิ่ง ต่อมาได้กราบลาท่านเดินทางไปอธิษฐานเข้าพรรษาที่วัดเกาะ ต. บางพลับ อ. โพธิ์ทอง จ. อ่างทอง

หลังจากนั้นก็ได้ทราบข่าวการค้นพบพระบรมสารีริกธาตุข้อพระหัตถ์เบื้องขวาพร้อมทั้งกำหนดการเสด็จ ที่น่าปลื้มใจที่สุดก็คือ ได้รับมอบหมายให้เป็นผู้จัดสร้างบุษบกเพื่อมารองรับพระบรมสารีริกธาตุ จึงได้นำพาสาธุชนร่วมสร้างทานบารมีอันยิ่งใหญ่ จากนั้นมาก็ได้มีโอกาสถวายงานรับใช้สืบเรื่อยมา ทำให้ได้ทราบเรื่องราวของปรากฏการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นที่วัดภูพลานสูงอย่างต่อเนื่อง

ผู้เขียนจึงได้รวบรวมเรื่องราวเหล่านั้นนำเสนอและเผยแผ่ให้แก่พุทธศาสนิกชนทั้งหลายให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ และเป็นหลักในการค้นคว้าเพื่อจะได้ทราบความเป็นมาโดยละเอียด อันจะยังศรัทธาปสาทะให้เกิดขึ้นแก่การช่วยกันประกาศพระเกียรติคุณแห่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งสิ่งเหล่านี้มิใช่ว่าจะปรากฏเกิดขึ้นได้บ่อยนัก

จึงขอนำท่านผู้อ่านทั้งหลายเข้าสู่เรื่องราวอันน่าอัศจรรย์นี้ต่อไป

หลวงพ่อภรังสี กับวัดภูพลานสูง

ความเกี่ยวเนื่องกับวัดภูพลานสูงของหลวงพ่อภรังสีนั้น ได้มีมาตั้งแต่สมัยที่หลวงพ่อได้บรรพชาเป็นสามเณรปีแรก เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๔ ในขณะที่จำพรรษาอยู่ที่วัดศรีพรม ได้นิมิตเห็นพระอริยเจ้าเดินจงกรมอยู่เหนือวัดภูพลานสูง ในนิมิตได้บอกว่าที่นี่คือวังพระนิพพาน เมื่อตื่นขึ้นมาจึงทำให้ท่านเกิดความสงสัยในมินิตอันน่าอัศจรรย์นี้เป็นอย่างยิ่ง

เมื่อออกพรรษาจึงได้ขึ้นมาปฏิบัติธรรมที่วัดภูพลานสูงในขณะที่เป็นสามเณรที่เพิ่งจะบรรพชาได้ยังไม่ถึงปีและยังไม่ได้ศึกษาเรื่องภาวนาแต่อย่างใด แต่ก็ขึ้นภูพลานสูงด้วยจิตใจที่เด็ดเดี่ยวกล้าหาญเพื่อจะมาพิสูจน์นิมิตนั้น

ในขณะที่ท่านขึ้นมาที่วัดภูพลานสูงนั้นเป็นเวลาเดียวกับที่พระครูวิบูลธรรมธาดา อดีตเจ้าคณะอำเภอเดชอุดม ขึ้นมาเตรียมจัดงานปฏิบัติธรรม และในงานนี้ได้มีครูบาอาจารย์สายกรรมฐานที่สำคัญหลายรูปมาร่วมงาน รวมถึงหลวงพ่อสาย จารุวณฺโณ

พระครูวิบูลธรรมธาดา

หลวงปู่สาย จารุวณฺโณ
วัดป่าหนองยาว

วัดป่าหนองยาว ซึ่งเป็นสหายธรรมของหลวงปู่ชา สุภทฺโท แห่งวัดหนองป่าพง เมื่อได้มาพบหลวงพ่อสายแล้ว สามเณรภรังสีได้เห็นปฏิปทาจริยาวัตรของหลวงพ่อสาย จึงเกิดความเลื่อมใสศรัทธา และได้ถวายตัวเป็นลูกศิษย์ ณ วัดภูพลานสูง นี่เองจึงนับเป็นการเริ่มเข้าสู่สายทางแห่งการปฏิบัติธรรมของหลวงพ่อ

หลังจากที่สามเณรภรังสีได้อุบายธรรมกรรมฐาน จึงได้ปลีกวิเวกไปปฏิบัติธรรมที่ถ้ำแห่งหนึ่ง และที่ถ้ำแห่งนี้นี่เองทำให้ท่านได้สัมผัสรสแห่งธรรมะอันสงบเยือกเย็นเป็นครั้งแรก เมื่อจิตเข้าสู่สมาธิอันเป็นเหตุให้ท่านเกิดความเชื่อมั่นต่อพระธรรมคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่าเป็นอกาลิกธรรม สามารถนำผลมาสู่ผู้ประพฤติปฏิบัติได้ไม่จำกัดกาลเวลา จึงตั้งปณิธานอันแน่วแน่ว่า จะตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมเพื่อจะให้รู้ธรรมนำตนให้พ้นจากทุกข์ให้ได้

เมื่อกลับลงมาจากภูพลานสูงแล้วจึงได้กราบลา พระครูอุดมคุณาภรณ์ ผู้เป็นพระอุปัชฌาย์ เพื่อแสวงหาอาจารย์ โดยได้ไปศึกษาข้อวัตรกับครูบาอาจารย์สายกรรมฐานหลายรูป อาทิ หลวงปู่มั่น ทตฺโต หลวงพ่อชา สุภทฺโท หลวงปู่หล้า เขมปตฺโต หลวงปู่สมชาย จิตวิริโย ฯลฯ จนกระทั่งได้อุปสมบทเป็นพระภิกษุ

เมื่อได้ใช้เวลาในการออกปฏิบัติธรรมจนเป็นที่พอใจแล้ว หลวงพ่อได้กลับมาสร้างวัดป่าบ้านคำบอนซึ่งเป็นบ้านเกิด หลวงพ่อมักจะมีนิมิตเกี่ยวกับวัดภูพลานสูงอยู่เป็นประจำเสมอมา

พระพุทธชินราช วัดพระศรีรัตนมหาธาตุ วรมหาวิหาร

พระพุทธชินราช วัดภูพลานสูง

พระพุทธชินราชวัดภูพลานสูงไปปรากฏในนิมิตหลวงพ่อภรังสี

ในปี พ.ศ. ๒๕๓๔ ขณะที่หลวงพ่อภรังสี ได้พักจำพรรษาที่วัดป่าบ้านคำบอน หลวงพ่อได้นิมิตเห็นพระพุทธชินราช ซึ่งเป็นพระประธานที่วัดภูพลานสูง ได้มาตามให้หลวงพ่อขึ้นไปช่วยบูรณะวัดภูพลานสูง แต่ตอนนั้นหลวงพ่อไม่ได้สนใจ คิดว่าเป็นเพียงนิมิตธรรมดาเท่านั้น จึงไม่ได้ขึ้นมาแต่ประการใด

จนกระทั่งปี พ.ศ. ๒๕๔๓ หลวงพ่อไปกิจนิมนต์ที่บ้านทุ่งเงิน ในขณะที่กำลังให้ศีลแก่ญาติโยมอยู่นั้น ได้นิมิตเห็นพระพุทธชินราช ซึ่งเป็นพระประธานวัดภูพลานสูง มาบอกว่าท่านอยู่อย่างลำบาก เพราะฝนก็รั่ว หญ้าก็รกรุงรังไม่มีใครดูแล

เมื่อเสร็จจากกิจนิมนต์หลวงพ่อจึงพาญาติธรรมจำนวนหนึ่งขึ้นมาที่วัดภูพลานสูง เมื่อมาถึงก็เห็นพระพุทธชินราชมีสภาพอยู่ตามที่ปรากฏในนิมิต หลวงพ่อจึงเกิดความสลดสังเวชยิ่งนัก ที่เห็นพระพุทธปฏิมาถูกทอดทิ้ง ขาดคนเอาใจใส่ดูแล จึงนำพาคณะญาติโยมทำความสะอาดรอบบริเวณ และได้ขึ้นมาเป็นประธานสงฆ์นำพาสาธุชนชาวบ้านหลักเมือง อำเภอนาจะหลวย บูรณ-ปฏิสังขรณ์พัฒนาวัดภูพลานสูงให้มีความเจริญก้าวหน้าตามสมควร

ความเป็นมาของวัดภูพลานสูง

วัดภูพลานสูง ได้รับการประกาศตั้งเป็นวัดในพระพุทธศาสนา เมื่อวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๕๐ สังกัดคณะสงฆ์มหานิกาย ตั้งอยู่บนยอดเขาพลานสูง (คำว่า พลานสูง หมายถึงลานหินกว้าง) เทือกเขาภูจองห่างจากอำเภอนาจะหลวยไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ประมาณ ๔ กิโลเมตร อยู่ในการอุปถัมภ์ของชาวบ้านหลักเมือง ต.นาจะหลวย อ.นาจะหลวย จ.อุบลราชธานี สถานที่ตั้งของวัด เป็นเสนาสนะป่าที่บรรพบุรุษได้พยายามสืบต่อรักษาธรรมชาติ

เนื่องจากสถานที่ตั้งของวัดเป็นที่สัปปายะจึงมักจะมีครูบาอาจารย์สายกรรมฐานพาคณะศิษยานุศิษย์มาปลีกวิเวกใช้เป็นสถานที่ในการฝึกจิตอยู่เป็นประจำ ในสมัยที่ยังไม่เป็นวัดนั้นก็จะใช้เป็นสถานที่ในการจัดงานปฏิบัติธรรมหลังจากออกพรรษา อันเป็นธรรมเนียมปฏิบัติสืบมา

วัดภูพลานสูงจึงเกิดขึ้นจากความพยายามของบรรพบุรุษทั้งฝ่ายบรรพชิตและคฤหัสถ์ ครูบาอาจารย์ที่ได้มาสร้างวัดรูปแรกก็คือ พระครูวิบูลธรรมธาดา (กาว ธมฺมทินฺโน) อดีตเจ้าคณะอำเภอเดชอุดม ได้มาบุกเบิกหักร้างถางพง และสร้างเสนาสนะต่างๆ เท่าที่จำเป็น ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๘ แต่ช่วงนั้นสถานที่แห่งนี้มีไข้มาลาเรียชุกชุมมาก จึงทำให้เป็นอุปสรรคสำหรับการสร้างวัดเป็นอย่างยิ่ง

เนื่องจากท่านได้รู้ว่าสถานที่แห่งนี้จะมีความสำคัญต่อไปในอนาคต เพราะในสมัยบรรพชาเป็นสามเณรท่านเคยได้ติดตามถวายการอุปัฏฐากพระครูวิโรจน์รัตโนบล (บุญรอด นนฺตโร) อดีตเจ้าคณะจังหวัดอุบลราชธานี วัดทุ่งศรีเมือง ผู้ไปทำการบูรณะองค์พระธาตุพนมในปี พ.ศ. ๒๔๔๔ ได้พบพระคัมภีร์โบราณ (ต่อมาเทวดาได้นำคัมภีร์นี้มาถวายหลวงพ่อภรังสี) จึงทำให้ได้ทราบถึงคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์นั้นว่า จะมีพระบรมสารีริกธาตุเสด็จมาที่วัดภูพลานสูงแห่งนี้ในอนาคต

จึงได้มอบหมายให้พระครูวิบูลธรรมดา ซึ่งเป็นสามเณรในสมัยนั้น มาสร้างวัดภูพลานสูงเพื่อรองรับพระบรมสารีริกธาตุ ตามที่ทำนายไว้ในพระคัมภีร์ ท่านจึงได้ดำเนินการสร้างวัดมาด้วยความยากลำบาก ในอดีตคณะสงฆ์ได้พยายามผลักดันที่จะก่อสร้างพระพุทธรูปองค์ใหญ่ หันพระพักตร์ไปทางประเทศกัมพูชา ประเทศลาว และประเทศไทย เนื่องจากสถานที่ตั้งของวัดอยู่ระหว่างชายแดนทั้ง ๓ ประเทศ แต่ก็ไม่สามารถที่จะดำเนินการสร้างได้ วัดภูพลานสูงก็ตั้งอยู่ในกฎของความไม่เที่ยง (อนิจจัง) เช่นเดียวกัน อยู่ในยุคเสื่อมยุคเจริญ มาตามลำดับ บางปีก็ขาดพระภิกษุผู้อยู่จำพรรษา

จนมาถึงปี ๒๕๔๒ ชาวบ้านหลักเมืองจึงได้พร้อมใจกันกราบอาราธนาให้หลวงพ่อภรังสี ซึ่งประจำอยู่วัดป่าบ้านคำบอนในสมัยนั้น ขึ้นมาดูแลวัดภูพลานสูง นำพาสาธุชนบูรณปฏิสังขรณ์สืบต่อไป หลวงพ่อภรังสี จึงได้จัดส่งพระลูกวัดขึ้นมาพักจำพรรษาดูแลเสนาสนะ คือ พระอาจารย์วิทย์ ปคุโณ หลวงปู่พูน สนฺตจิตฺโต และสามเณร อีก ๒ รูป โดยมีพระครูสุนทรสารวัฒน์ (สุนทร สุนฺทโร) เจ้าคณะตำบลตูม เป็นประธานที่ปรึกษา เมื่อออกพรรษาพระภิกษุสามเณรก็ไม่สามารถอยู่ต่อไปได้ เนื่องจากลำบากด้วยปัจจัยสี่ การเดินทางสัญจรขึ้นลงลำบาก จึงพากันลงจากวัดภูพลานสูงไปจำพรรษาที่อื่น

จนมาในปี พ.ศ. ๒๕๔๓-๒๕๔๕ หลวงพ่อภรังสี จึงได้ขึ้นมาดูแลพัฒนาปรับปรุงนำร่อง ๒ ปี โดยได้บุกเบิกถนนขึ้นสู่วัด จัดระบบระเบียบต่างๆ ทำความสะอาดอาณาบริเวณ และมอบหมายให้พระลูกศิษย์ดูแลแทน ส่วนหลวงพ่อก็กลับไปจำพรรษาที่วัดป่าบ้านคำบอน

ต่อมาพระลูกศิษย์ไม่สามารถอยู่จำพรรษาได้ จึงทำให้หลวงพ่อขบคิดว่า ทำไมวัดภูพลานสูงถึงไม่มีพระภิกษุสามเณรอยู่ได้ ท่านจึงขึ้นมาดูแลด้วยตัวท่านเองในปี พ.ศ. ๒๕๔๗ ก่อนเข้าพรรษาได้สร้างกุฏิขึ้นหนึ่งหลัง เพื่อใช้เป็นที่พำนักจำพรรษา

นิมิตแรกกับการค้นพบพระบรมสารีริกธาตุ

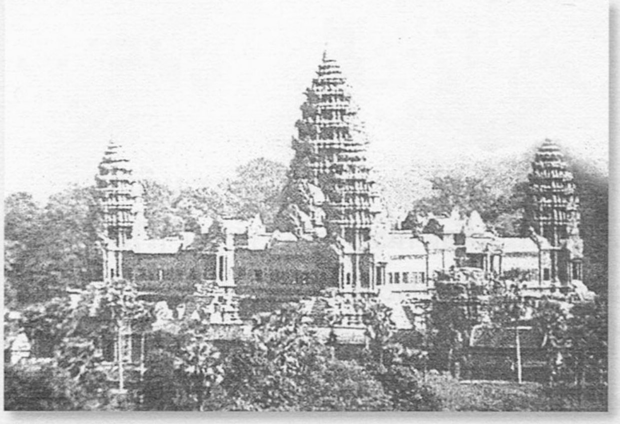
เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๗ ก่อนเข้าพรรษา ๗ วัน หลวงพ่อภรังสี ฉนฺทโร ได้เห็นนิมิตเป็นแก้วมณีโชติ เปล่งรัศมีสว่างไสวไปทั่ววัดภูพลานสูง หลังจากเข้าพรรษาได้ ๗ วัน ได้เกิดมีลำแสงสีเขียวมากระทบเข้าที่ลำตัวหลวงพ่อ เป็นเหตุให้ท่านเกิดอาพาธอย่างหนักมีอาการปวดหัวเข่า จนทำให้เดินลำบาก จึงทำให้ท่านเกิดความสงสัยถึงแหล่งกำเนิดที่มาของลำแสงนี้ว่า

"ลำแสงนี้เป็นลำแสงอะไรหนอ ทำไมถึงมีอานุภาพสามารถทำให้เราอาพาธได้"

จึงได้ปฏิบัติธรรม กรรมฐานเข้าสมาธิ อธิษฐานจิตเพื่อค้นหาที่มาของลำแสงนี้ ในขณะที่เข้าสมาธินั้นก็ได้เกิดอุคหนิมิตเห็นเทวดาตนหนึ่งนำพาท่านเดินทางผ่านป่าเขาลำเนาไพรไปไกลแสนไกล จนกระทั่งมาถึงปราสาทหินร้างกลางป่า โดยไม่ทราบว่าที่นี่เป็นที่ไหน เมื่อไปถึงแล้ว ก็มีเสียงดังขึ้นว่า

"มาถึงแล้วหรือ ทำไมถึงมาช้า ไปตามตั้งนานแล้ว ท่านรู้ไหมว่าภายในปราสาทนี้มีพระบรมสารีริกธาตุข้อพระหัตถ์เบื้องขวา กับพระสรีรังคารถูกซุกซ่อนบรรจุอยู่ ท่านเป็นผู้มีความปรารถนาอันได้กระทำไว้แล้ว ณ ที่ใกล้พระบาทของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จะได้เป็นผู้รองรับสิ่งอันเป็นมงคลสูงสุดนี้ เพื่อประกาศเชิดชูบูชา นำพามหาชนสร้างบุญบารมีอันยิ่งใหญ่ต่อไปในภายหน้า"

เมื่อได้ทราบดังนี้แล้วหลวงพ่อจึงน้อมจิตอธิษฐานถวายคารวะต่อองค์พระบรมสารีริกธาตุ และได้อธิษฐานจิตว่า

ปราสาทหิน

"สาธุ ถ้าภายในปราสาทมีพระบรมสารีริกธาตุของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอยู่จริงและถ้าหากว่าข้าพเจ้าเป็นผู้มีบุพพกรรมอันเนื่องด้วยพระบรมสารีริกธาตุ เป็นผู้มีบุญวาสนาจะได้รองรับพระบรมสารีริกธาตุองค์นี้จริง ก็ขอให้ข้าพเจ้าได้พบได้เห็นพุทธบารมีนี้ด้วยเถิด"

พออธิษฐานเสร็จ ก็ปรากฏเห็นพระบรมสารีริกธาตุข้อพระหัตถ์เบื้องขวาลอยออกมาเหนือปราสาทไปในอากาศเปล่งพระฉัพพรรณรังสี กระจายออกไปอย่างหาที่สุดมิได้

เป็นเหตุให้เหล่าสรรพสัตว์ทุกจิตวิญญาณภายในบริเวณที่ได้เห็นพระรัศมี ทั้งทวยเทพเทวา ฤๅษีชีไพร ฯลฯ ต่างเปล่งสาธุการแซ่ซ้องสรรเสริญ เสียงดังกึกก้องไปทั่วอาณาบริเวณนั้นว่า

"สุริยะธาตุปรากฏแล้ว" ๓ ครั้ง เมื่อได้เห็นพระบรมสารีริกธาตุและปรากฏเหตุการณ์ดังนี้แล้วทำให้หลวงพ่อมั่นใจว่าสิ่งนี้เป็นเรื่องจริงจึงได้ถอนจิตออกจากสมาธิ

การเตรียมการรับเสด็จ

เมื่อได้พบกับนิมิตที่น่าอัศจรรย์เช่นนี้แล้ว ต่อมาหลวงพ่อได้กราบเรียนถามรายละเอียดต่างๆ กับหลวงปู่ใหญ่มหาโมคคัลลานะ ผู้เป็นอาจารย์ (เรื่องราวของหลวงปู่ใหญ่มหาโมคคัลลานะจะมีปรากฏในประวัติของหลวงพ่อภรังสี) จนได้ทราบรายละเอียดชัดเจน และได้ทราบว่าพระบรมสารีริกธาตุจะเสด็จมาวัดภูพลานสูง ในวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๔๗ (ตรงกับวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๑)

หลวงพ่อจึงได้เล่าเหตุการณ์ต่างๆ ให้กับศิษยานุศิษย์ผู้ใกล้ชิดได้รับทราบเป็นการภายใน และได้เริ่มงานเตรียมการรับเสด็จอย่างเร่งด่วนโดยได้บูรณะศาลาวิบูลธรรมธาดานุสรณ์ เพื่อใช้เป็นสถานที่รองรับพระบรมสารีริกธาตุ และได้จัดเตรียมบุษบกที่ประดิษฐานพระบรมสารีริกธาตุ โดยได้มอบหมายให้ผู้เขียนเป็นผู้ดำเนินการ

จากนั้นได้มีการบอกกล่าวถึงวันเสด็จของพระบรมสารีริกธาตุ ให้แก่ศิษยานุศิษย์ทั้งบรรพชิตและคฤหัสถ์ได้ทราบ เพื่อที่จะได้มาร่วมรับเสด็จตามวันและเวลาดังกล่าว

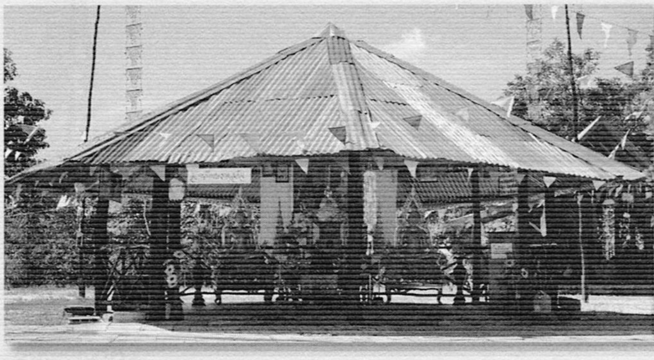

ศาลาวิบูลธรรมธาดานุสรณ์

พระบรมสารีริกธาตุเสด็จสู่วัดภูพลานสูง

ในวันพฤหัสบดีที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๔๗ (ตรงกับวัน ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๑ ปีวอก) พระบรมสารีริกธาตุได้เสด็จออกจากปราสาทหินนครจำปาศรี ถึงวัดภูพลานสูงในเวลา ๐๔.๐๐ น. แล้วได้เสด็จลงใต้พื้นดินลึกประมาณ ๙ เมตร บริเวณลานธรรมและสถิตอยู่เป็นเวลา ๑๕ ชั่วโมง

สถานที่ที่พระบรมสารีริกธาตุเสด็จ

พิธีรับเสด็จพระบรมสารีริกธาตุ

หลวงพ่อภรังสี ฉนฺทโร ได้จัดงานปฏิบัติธรรม เพื่อรอรับเสด็จพระบรมสารีริกธาตุ ซึ่งในงานนี้มีคณะศิษยานุศิษย์ทั้งบรรพชิต ประกอบไปด้วย

๑. พระอาจารย์บุญเพ็ง อธิจิตฺโต ประธานสงฆ์วัดคีรีบรรพต (ภูน้อย) อ. น้ำยืน

๒. พระอาจารย์ถนอม กิตฺติญาโณ วัดป่าบ้านเปือย อ. น้ำยืน

๓. พระอาจารย์ประมวล เตชปญฺโญ วัดบ้านเปือย อ. น้ำยืน ซึ่งเป็นลูกศิษย์ใกล้ชิด

พระภิกษุสามเณร จำนวน ๓๐ รูป และฆราวาสญาติโยม จำนวน ๒๐๐ คน

เมื่อได้เวลานัดหมาย ๑๙.๐๐ น. หลวงพ่อได้ทราบโดยนิมิตว่า บัดนี้องค์พระบรมสารีริกธาตุ ได้เสด็จออกจากลานธรรม มาประทับที่พระหัตถ์พระพุทธชินราชบนลานธรรม หลวงพ่อได้ถือพานดอกบัว โดยมีพระอาจารย์บุญเพ็ง ถือเครื่องสักการะอยู่ข้างขวา อาจารย์น้อย (น้องชายของหลวงพ่อ) ถือเครื่องสักการะอยู่ด้านซ้าย ขบวนรับเสด็จได้ไปพร้อมกันที่หน้าพระพุทธชินราชบนลานธรรม

จากนั้นหลวงพ่อได้กล่าวคำบูชาพระรัตนตรัยและได้อัญเชิญพระบรมสารีริกธาตุเสด็จสู่พานดอกบัว พระบรมสารีริกธาตุได้เสด็จออกจากพระหัตถ์พระพุทธชินราชมาประทับบนพานดอกบัว จึงได้ประกอบพิธีอัญเชิญพระบรมสารีริกธาตุขึ้นสู่ศาลาวิบูลธรรม-ธาดานุสรณ์ คณะอุบาสกอุบาสิกาสวดบทพุทธคุณตลอดทาง

เมื่อถึงศาลา จึงได้อัญเชิญขึ้นประดิษฐานบนบุษบกที่ได้จัดเตรียมไว้ พระสงฆ์ได้เจริญชัยมงคลคาถา

พระบรมสารีริกธาตุแสดงปาฏิหาริย์

พระบรมสารีริกธาตุได้แสดงปาฏิหาริย์ ให้ได้เห็นเป็นขวัญและกำลังใจ ถึง ๓ ครั้ง ดังนี้

ครั้งแรก ในขณะที่เตรียมการรับเสด็จนั้น ได้มีคณะศรัทธาญาติโยมร้านปลาทอง จ. อุบลราชธานี ได้เป็นเจ้าภาพดำเนินการติดตั้งม่านและเพดาน พอติดตั้งเสร็จมีฝนโปรยลงมาบริเวณศาลาธรรมธาดานุสรณ์ ทั้งที่ฟ้าก็ปราศจากเมฆ และที่น่าอัศจรรย์ที่สุดคือ ฝนตกลงเฉพาะบริเวณศาลาเท่านั้น ที่อื่นกลับไม่มีฝนตก

ครั้งที่สอง ในขณะที่ผู้เขียนได้นำบุษบกมาจากอยุธยา และขึ้นวางบนแท่นในวันที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๔๗ ฝนก็โปรยลงมาในลักษณะเดียวกันกับครั้งแรก

ครั้งที่สาม หลังจากอัญเชิญพระบรมสารีริกธาตุขึ้นสู่บุษบกในวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๔๗ ฝนก็โปรยลงมาในลักษณะเดียวกัน

เหตุการณ์ดังกล่าวได้สร้างความอัศจรรย์และความปีติยินดีให้กับผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์เป็นอย่างยิ่ง และเชื่อกันว่า นี่คือปาฏิหาริย์ของพระบรมสารีริกธาตุอันเป็นบุพพนิมิตที่นำพาความชุ่มเย็นมาสู่พุทธศาสนิกชนอีกครั้ง

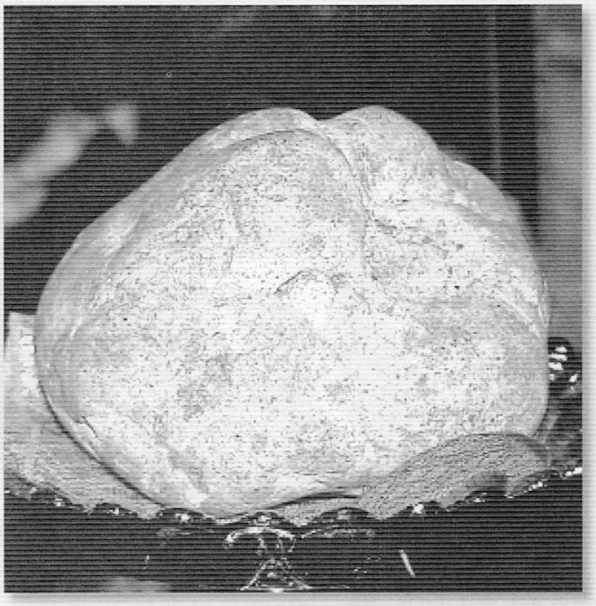

พระบรมสารีริกธาตุ ประดิษฐานที่วัดปทุมวนาราม ราชวรวิหาร

พระบรมสารีริกธาตุเสด็จสู่ศาลาพระราชศรัทธา

หลังจากรับเสด็จพระบรมสารีริกธาตุเสร็จแล้ว ทางวัดได้จัดพิมพ์ภาพพระบรมสารีริกธาตุแจกจ่ายให้กับผู้มีศรัทธาทั่วไป ในวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ทางวัดภูพลานสูงได้มีงานทอดกฐินสามัคคี หลังจากเสร็จงาน คุณปัญญา อุจฉกรรณ์ ได้นำภาพถ่ายของพระบรมสารีริกธาตุไปถวาย พระราชพิพัฒนาทร (ถาวร จิตฺตถาวโร) ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดปทุมวนาราม ราชวรวิหาร กรุงเทพฯ เป็นเหตุให้ท่านเกิดความเลื่อมใสศรัทธาเดินทางมากราบสักการะพระบรมสารีริกธาตุด้วยตัวท่านเองเมื่อวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ และได้ปรารภว่า อยากจะอัญเชิญพระบรมสารีริกธาตุไปประดิษฐานเป็นการชั่วคราว ณ ศาลาพระราชศรัทธา วัดปทุมวนาราม ราชวรวิหาร เพื่อประกาศเผยแผ่ให้ชาวพุทธได้มาสักการบูชา เพื่อความเป็นสิริมงคล

หลวงพ่อภรังสีจึงมิขัดข้องประการใดเนื่องจากเห็นเจตนาอันดีงามของหลวงพ่อถาวรที่จะประกาศพระเกียรติคุณของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จึงได้มีพิธีอัญเชิญพระบรมสารีริกธาตุจากวัดภูพลานสูงสู่ศาลาพระราชศรัทธา ในวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ ซึ่งตรงกับวันมาฆบูชา จากนั้นเรื่องราวของพระบรมสารีริกธาตุได้ถูกนำเสนอทางสื่อต่างๆ เช่น นิตยสารภควา นิตยสารโลกทิพย์ ฯลฯ ทางโทรทัศน์ และทางอินเตอร์เน็ต จนชาวพุทธทั่วโลกได้ทราบข่าวการเสด็จของพระบรมสารีริกธาตุ และได้เดินทางมาบูชาสักการะที่ศาลาพระราชศรัทธาอย่างไม่ขาดสาย

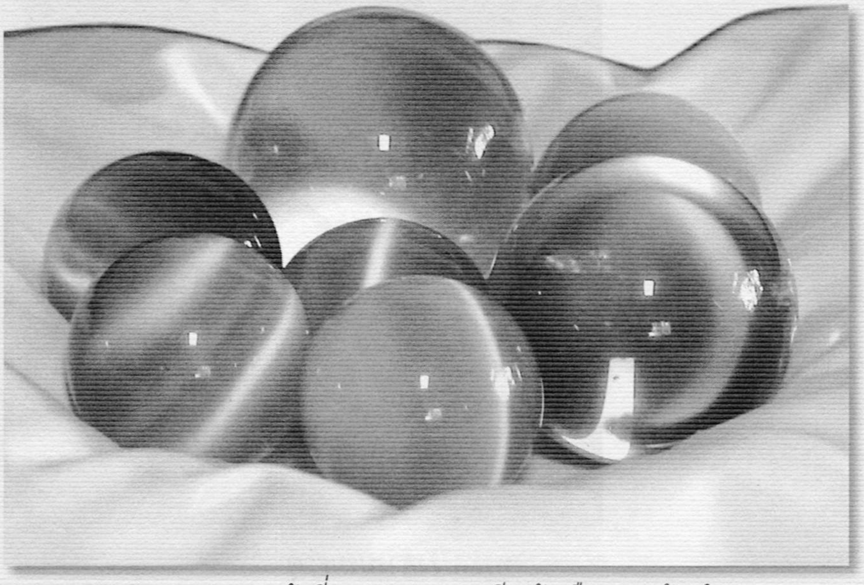

พระสรีรังคารบรมธาตุ

พระสรีรังคารบรมธาตุเสด็จสู่วัดภูพลานสูง

หลังจากที่หลวงพ่อภรังสีได้รับเสด็จพระบรมสารีริกธาตุข้อพระหัตถ์เบื้องขวาแล้วได้ปรารภให้คณะศิษยานุศิษย์ได้ฟังเป็นประจำว่า ที่ปราสาทหินหลังดังกล่าวนั้นยังมีพระสรีรังคารบรมธาตุ ของพระพุทธเจ้า ซึ่งอัญเชิญมาจากประเทศอินเดีย พร้อมกันกับข้อพระหัตถ์เบื้องขวาหลงเหลืออยู่ เทวดาจะอัญเชิญสู่วัดภูพลานสูงในภายหลัง

ในวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๔๘ เวลา ๑๗.๓๐ น. พระสรีรังคารบรมธาตุได้เสด็จมาที่วัดภูพลานสูง บริเวณหน้าพระสังกัจจายน์ หลวงพ่อจึงได้อัญเชิญมาไว้ที่กุฏิเป็นเบื้องต้น และนำพาคณะศิษยานุศิษย์ทั้งบรรพชิตและคฤหัสถ์ถวายการสรงน้ำ และได้อัญเชิญขึ้นสู่บุษบกบนศาลาวิบูลธรรมธาดานุสรณ์ในลำดับต่อไป

ลูกแก้วที่พญานาคและอดีตเจ้าเมืองพนมรุ้ง นำมาถวาย

พญานาคถวายเครื่องบูชาพระบรมสารีริกธาตุ

ในวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๔๘ (ตรงกับวันขึ้น ๑๓ ค่ำ เดือน ๘ ปีระกา) พญานาคนามว่า ท้าวศรีสุทโธ ได้นำลูกแก้วมาถวายหลวงพ่อภรังสี เพื่อบูชาพระบรมสารีริกธาตุ จำนวน ๕ ลูก และ ท้าวศรีสุริยะเทพอินทร อดีตเจ้าเมืองพนมรุ้ง ได้นำลูกแก้วมาบูชาพระบรมสารีริกธาตุ อีก ๒ ลูก เป็นเหตุให้ได้ทราบว่าแม้แต่พญานาคและภพภูมิอื่นๆ ก็มีความเลื่อมใสศรัทธาต่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้เป็นบรมครูของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย

เทวดานำพระคัมภีร์โบราณมาถวาย

ในวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๔๘ (ตรงกับวัน ขึ้น ๙ ค่ำ เดือน ๑๑ ปีระกา) เทวดาได้นำพระคัมภีร์โบราณส่วนแรก จำนวน ๔ แผ่นมาถวายหลวงพ่อภรังสีในเวลา ๐๔.๐๐ น.

จากการสอบถามเทวดาที่นำพระคัมภีร์มาถวายได้ทราบว่า เป็นพระคัมภีร์ที่ได้บันทึกเรื่องราวของพระบรมสารีริกธาตุและคำทำนายเกี่ยวกับวัดภูพลานสูง ถูกบรรจุไว้ในเจดีย์พระธาตุพนม ในปี ๒๔๔๔ พระครูวิโรจน์รัตโนบล (บุญรอด นนฺตโร) อดีตเจ้าคณะจังหวัดอุบลราชธานี ได้ไปบูรณะพระธาตุพนม ได้พบพระคัมภีร์นี้ จึงได้นำมาเก็บรักษาไว้ที่หอพระไตรปิฎก ณ วัดทุ่งศรีเมือง จังหวัดอุบลราชธานี หลังจากท่านมรณภาพแล้ว ไม่มีผู้ใดได้พบเห็นพระคัมภีร์นี้อีกเลย จนกระทั่งเทวดาทั้ง ๘ องค์ ผู้รักษาพระคัมภีร์ได้นำมาถวายหลวงพ่อภรังสี เพื่อให้เก็บไว้เป็นหลักฐานเกี่ยวกับพระบรมสารีริกธาตุ หลวงพ่อได้รับไว้และให้พรแก่เทวดาเหล่านั้น ต่อมาได้มีการแปลถอดใจความออกมาจากพระคัมภีร์ ซึ่งจะได้นำเสนอในลำดับถัดไป

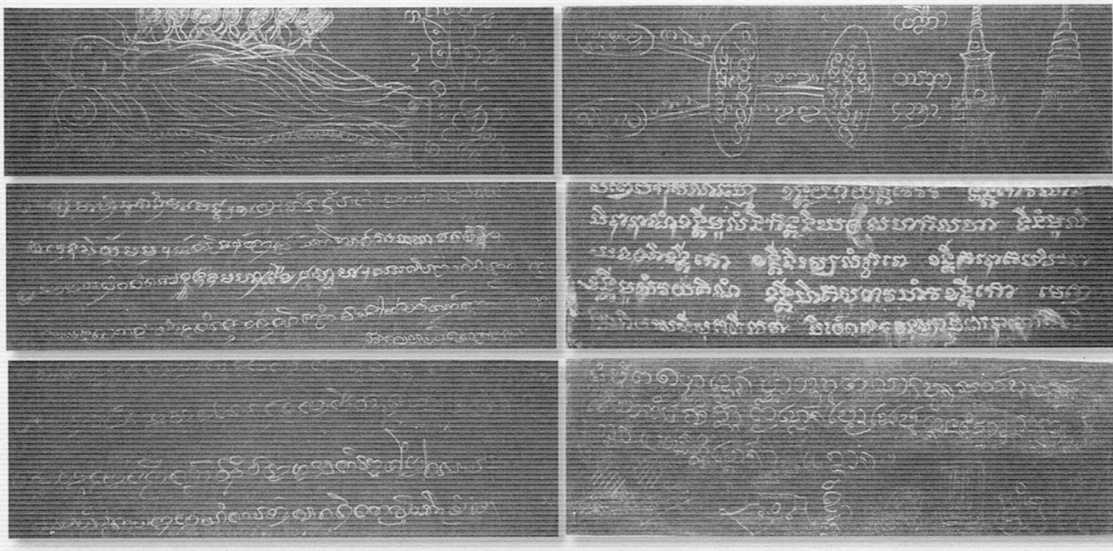

เกล็ดพญานาค

ในวันเวลาเดียวกันนี้ ท้าวศรีสุทโธ ได้นำเกล็ดพญานาค ซึ่งเป็นเกล็ดของพระองค์เองที่ได้ลอกคราบครั้งแรก มาถวายไว้เพื่อเป็นหลักฐานและเป็นเครื่องยืนยันว่าพระองค์มีความเลื่อมใสศรัทธาในพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ปัจจุบันได้นำไปจัดวางไว้ด้านหน้าบุษบกที่ประดิษฐานพระบรมสารีริกธาตุ เพื่อเป็นเครื่องบูชาสักการะ

วันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๔๙ (ตรงกับวัน ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๘ ปีจอ) เทวดาได้นำพระคัมภีร์ส่วนที่ ๒ จำนวน ๑๑ แผ่น มาถวาย จากการสอบถามจึงได้ทราบว่า พระคัมภีร์โบราณนี้เก็บรักษาไว้ที่เจดีย์ที่บรรจุพระบรมสารีริกธาตุ (ภายหลังได้ทราบว่า เป็นนครจำปาศรี) เทวดาได้นำมาถวายไว้เพื่อเป็นหลักฐาน และเพื่อศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับพระบรมสารีริกธาตุ หลวงพ่อได้รับพระคัมภีร์นี้ไว้และได้ให้พรแก่เทวดา จากนั้นก็ได้ทำการศึกษาค้นคว้าถอดใจความพระคัมภีร์ออกมา จึงได้ทราบเรื่องราวต่างๆ ที่ตามมาภายหลัง ได้มีการค้นพบพระพุทธโลหิตธาตุ พระพุทธทันตธาตุ และรอยพระพุทธบาทที่ภูพลานสูงในเวลาต่อมาจากร่องรอยหลักฐานบันทึกที่มีปรากฏในพระคัมภีร์โบราณ

พระคัมภีร์นี้จึงถือว่าเป็นกุญแจสำคัญ ที่ไขไปสู่ประวัติของพระบรมสารีริกธาตุ การเดินทางจากอินเดียสู่สุวรรณภูมิของพระบรมสารีริกธาตุโดยละเอียด และทำให้ได้พบสิ่งต่างๆ ที่ซึ่งจะได้นำเสนอต่อไป

วิเคราะห์พระคัมภีร์โบราณ

จากการที่หลวงพ่อได้รับมอบพระคัมภีร์โบราณ ที่เทวดานำมาถวายแล้ว จึงทำให้มีการศึกษาค้นคว้าแปลออกมาจึงทำให้ได้รู้ความเป็นมาของพระบรมสารีริกธาตุโดยละเอียด และทำให้มีการค้นพบสิ่งต่างๆ ที่ตามมา คือ พระโลหิตธาตุ พระทันตธาตุ รอยพระพุทธบาท โดยอาศัยบทบันทึกจากพระคัมภีร์ดังกล่าว พระคัมภีร์นี้จึงถือว่าเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ จึงจะได้นำเสนอบทวิเคราะห์พระคัมภีร์เพื่อจะได้ใช้เป็นหลักฐานประกอบการศึกษาถึงความเป็นมาของพระบรมสารีริกธาตุต่อไป

การถวายพระคัมภีร์ ๒ ครั้ง

เทวดาได้อัญเชิญพระคัมภีร์ มาถวายหลวงพ่อภรังสี ๒ ครั้ง ดังนี้

ส่วนที่ ๑

ในวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๔๘ (ตรงกับวันขึ้น ๙ ค่ำ เดือน ๑๑ ปีระกา) เทวดาได้นำพระคัมภีร์โบราณส่วนแรก จำนวน ๔ แผ่นมาถวายหลวงพ่อในเวลา ๐๔.๐๐ น.

ส่วนที่ ๒

ในวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๔๙ (ตรงกับวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๘ ปีจอ) เทวดาได้นำพระคัมภีร์ส่วนที่ ๒ จำนวน ๑๑ แผ่น มาถวาย ในเวลา ๒๓.๐๐ น.

ผู้รจนาพระคัมภีร์

คัมภีร์ดังกล่าวเขียนโดยพระเทวจักร แล้วได้ถวายให้กับพระมหากัสสปะ นำไปบรรจุที่พระธาตุพนม ๔ แผ่น ส่วนที่เหลือ ๑๑ แผ่น ท่านนำไปบรรจุที่ปราสาทนครจำปาศรี ก่อนที่ท่านจะละสังขารในปี พ.ศ. ๓๐

พระครูวิโรจน์รัตโนบล

ที่มาของพระคัมภีร์

หลังจากที่ได้รับมอบพระคัมภีร์และได้สอบถามเทวดาผู้ที่นำมาถวายจึงทำให้ได้รู้ถึงที่มาของพระคัมภีร์ ดังนี้

ส่วนที่ ๑ พระมหากัสสปะเถระ ได้นำมาบรรจุไว้ในเจดีย์องค์พระธาตุพนม หลังพุทธปรินิพพาน ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๔๔๔ พระครูวิโรจน์รัตโนบล (บุญรอด นนฺตโร) อดีตเจ้าคณะจังหวัดอุบลราชธานี ได้ไปทำการบูรณะองค์พระธาตุพนม และได้ไปพบพระคัมภีร์ส่วนนี้ และเห็นว่ามีบทบันทึกเกี่ยวกับเมืองอุบลราชธานี จึงได้นำมาเก็บรักษาไว้ที่หอพระไตรปิฎกกลางน้ำที่วัดทุ่งศรีเมือง หลังจากที่ท่านมรณภาพแล้วได้มีการเคลื่อนย้ายไปเก็บไว้บนเพดานวิหารหลวงพ่อเงิน และไม่มีผู้ใดได้พบพระคัมภีร์นี้อีกเลย

ส่วนที่ ๒ พระเทวจักรได้บรรจุไว้ในปราสาทหิน นครจำปาศรี ซึ่งเป็นสถานที่เดียวกันกับที่บรรจุพระบรมสารีริกธาตุข้อพระหัตถ์เบื้องขวา และพระสรีรังคาร

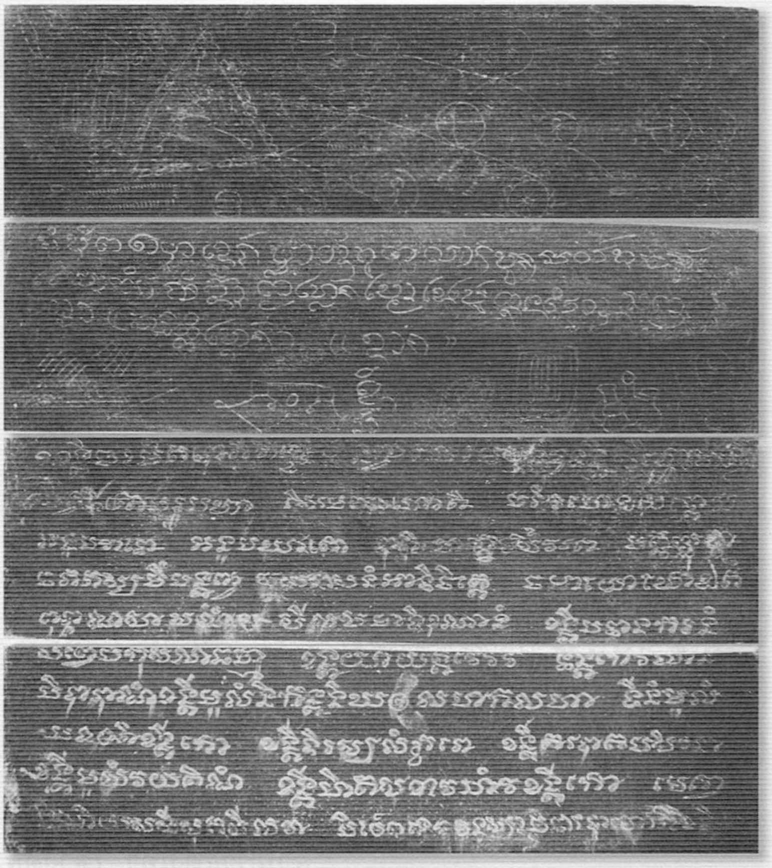
ลักษณะของพระคัมภีร์

พระคัมภีร์นี้ถูกจารึกลงในกระดาษที่ทำจากเปลือกไม้ย้อมด้วยสีดำ มีขนาดความกว้าง ๔ นิ้ว ยาว ๑๕ นิ้ว วัสดุที่ใช้เขียนนั้นเป็นแร่กำมะไนท์ มีสีคล้ายตะกั่ว เมื่อกระทบกับแสงสว่างจะปรากฏเป็นตัวอักษรชัดเจน โดยได้จารึกเป็นอักษรและภาพลายเส้น ซึ่งมีลักษณะดังต่อไปนี้

ส่วนที่ ๑ มี ๔ แผ่น จารึกด้วยตัวอักษรธรรมอีสานโบราณ ตัวอักษรขอม ว่าด้วยคำทำนายเกี่ยวกับวัดภูพลานสูง และอักษรภาพลายเส้นแสดงแผนผังการจัดสร้างพระมหาเจดีย์ จำนวน ๔ หน้า ส่วนด้านหลังเขียนด้วยอักษรไทย แต่น่าเสียดายที่ตัวอักษรนั้นเลือนรางมากไม่สามารถถอดใจความได้ สันนิษฐานว่า เป็นบทบันทึกของพระครูวิโรจน์รัตโนบล ผู้ค้นพบ

ส่วนที่ ๒ มี ๑๑ แผ่น ๑๙ หน้า จารึกเป็นตัวอักษรขอมราม เป็นภาษาฮินดี ว่าด้วยเรื่องการเสด็จมาสู่สุวรรณภูมิของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ประวัติของพระเทวจักรผู้เดินทางไปอัญเชิญพระบรมสารีริกธาตุ การอัญเชิญพระบรมสารีริกธาตุจากเมืองอินเดียสู่สุวรรณภูมิ สงครามแย่งชิงพระบรมสารีริกธาตุ บุคคลผู้ที่จะมาทำหน้าที่รองรับพระบรมสารีริกธาตุ คำทำนายเกี่ยวกับสมบัติ (ดูรายละเอียดได้ในคำแปล) และเป็นภาพลายเส้น ๘ หน้า ในภาพนั้นได้วาดภาพพระพุทธเจ้าปรินิพพาน ภาพพระเจดีย์โบราณที่พระบรมสารีริกธาตุเคยถูกบรรจุไว้ ภาพเส้นทางการอัญเชิญพระบรมสารีริกธาตุ ภาพที่แสดงถึงพุทธเกศาธาตุ พระจีวรธาตุ (ใยพระแก้ว) พุทธโลหิต พุทธทันตธาตุ ภาพยันต์โบราณ ภาพไหที่เคยบรรจุพระบรมสารีริกธาตุ และที่สำคัญคือภาพรอยพระพุทธบาท ซึ่งได้เขียนไว้ถึง ๒ หน้า อันนำมาซึ่งการค้นพบรอยพระพุทธบาทในภายหลัง

พระคัมภีร์นี้จึงมีทั้งหมด ๑๕ แผ่น บันทึกอักษรและภาพรวม ๒๓ หน้า

พระคัมภีร์ ๔ แผ่นแรก

คำแปลพระคัมภีร์โบราณ

ต่อจากนี้จะได้นำเสนอบทแปล ซึ่งหลวงพ่อภรังสี ได้แปลออกมาโดยอาศัยหลวงปู่ใหญ่เป็นผู้แปลออกมาผ่านทางนิมิต เนื่องจากอักษรดังกล่าวเก่าแก่มาก นักวิชาการที่ขึ้นมาดูอักษรนี้ต่างก็จนปัญญาไม่สามารถที่จะแปลออกมาได้ คำแปลส่วนใหญ่เป็นภาษาอีสาน หลวงพ่อได้เล่าว่า ที่เป็นภาษาอีสานเพราะพระเทวจักรได้เล็งเห็นด้วยญาณว่า คนที่มาเกิดในสุวรรณภูมิในอนาคตจะพูดภาษาอีสาน ท่านจึงเขียนเป็นภาษาอีสาน

คำแปลในส่วนที่ ๑ จำนวน ๔ หน้า คำทำนายเกี่ยวกับวัดภูพลานสูง

"จักมีพระธาตุเสด็จมาวัดภูพลานสูง ล้วนแล้วแต่เสด็จก้ำเกิ่งสมบัติไหลหลั่งเทมาบ่ได้ขาด ล้วนก้ำแต่งเอา (ด่างดีสี) ข้าวแลน้ำปลาปั้นแบ่งกัน เดือน ๑๑ ผู้ใดได้ล้วนแต่ดี กะสิฮู้ประตูเงิน ประตูคำสำริดลุล่วงศิวิไล แต่งพญาธรรมไปแล้ว สมควรเป็นเอก นะตันทะรุ อุพะวะ ลึงนะมะวันไสแส่ง พะลิวะโรวะสะลี อาถรรพ์ถ้ำ อุกินะพะวะนะตะ นำดิละมุ ริวะรัง หังหารวะติโย อุนะงอน สอนธัมวะ ผ่งๆ เมืองมอญ ฤทธิ์นำจำเหลื่อม ไผอยู่ได้ให้ฮุ่งเฮือง ทศวรรษ ๒๕๕๐ เพิ่มพระอังคาร หยิ่งก้ำลำแสงแหล่งปฐพีทุกแห่ง อันนี้ยิ่งกว่าลำแสงข้อพระหัตถ์ เทียมราชาเจ้า เขาคนนั้น กำมะจรพญานาค หมายหมั้นต่อพระองค์ กรรมมหาฤทธิ์เยิ้นชื่อกุมาร บุตรีทรงกันแสง มิ่งเมืองพายฟื้นเมืองใต้จม เมืองเหนือสิขึ้น ย้ายเมืองเกยฝั่ง คนหลั่งขึ้นเหนือก้ำฝ่ายบุญ (ด่างดาดีสี)"

(ส่วนที่หนึ่งจบเพียงเท่านี้)

อรรถาธิบาย

ในบทบันทึกพระคัมภีร์นี้ ได้พูดถึงคำทำนายว่าจะมีพระบรมสารีริกธาตุเสด็จมาสู่วัดภูพลานสูง และการเสด็จมานั้นก็ก้ำกึ่ง กล่าวคือในคัมภีร์ทำนายไว้ว่าในช่วงปี ๒๕๕๐ แต่พระบรมสารีริกธาตุข้อพระหัตถ์เบื้องขวาได้เสด็จมาก่อนกำหนด

กล่าวคือ ปี พ.ศ. ๒๕๔๗ จึงเรียกว่าเสด็จมาก้ำกึ่ง ผู้ใดได้รู้ก็จะทำให้พบกับทรัพย์ น่าจะหมายถึงอริยทรัพย์คือการได้สร้างบุญบารมีถวายการรับเสด็จและได้มากราบสักการะอันเป็นการสร้างทรัพย์ภายในให้เกิดขึ้นแก่ตนเอง อักษรภาพเป็นภาพปลาสองตัว และมีก้อนข้าวอยู่ตรงกลาง จึงตีปริศนาธรรมเป็นข้าวและน้ำให้แบ่งกัน ต่อจากนั้นได้ระบุชื่อบุคคลไว้ คือ ด่าง ดี สี

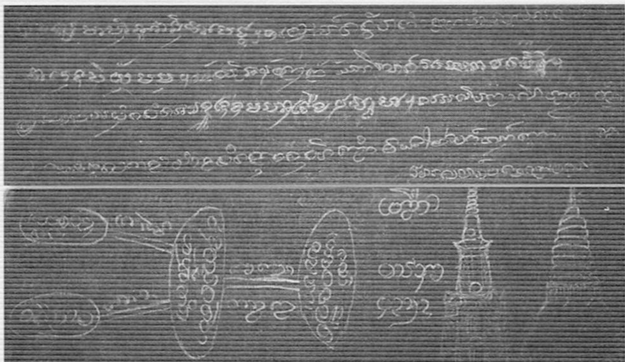
ต่อมาได้ทราบว่า ด่าง หมายถึง พระครูวิบูลธรรมธาดา บูรพาจารย์ผู้สร้างวัดภูพลานสูง ดี หมายถึง พระครูวิโรจน์รัตโนบล (หลวงปู่ดีโลด) สี หมายถึงหลวงพ่อภรังสี ต่อจากนั้นเป็นคาถาโบราณที่นำมาใช้เพื่อเปิดรอยพระพุทธบาท และได้กล่าวถึงพระสรีรังคารที่เสด็จตามมาทีหลัง ว่าพระสรีรังคารนี้มีพระรัศมียิ่งกว่าข้อพระหัตถ์เบื้องขวา

พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้ว่า พระบรมสารีริกธาตุนี้เป็นของคู่บารมีของพระราชา ซึ่งได้ถือกำเนิดมาจากนาคพิภพ มีพระนามว่ากรรมมหาฤทธิ์ จะเป็นผู้เกิดมารองรับสิ่งเหล่านี้สืบต่อไป และได้ทำนายถึงบ้านเมืองว่าเมืองใต้จม (พอดีช่วงนั้นเกิดเหตุการณ์สึนามิ) และพูดถึงเมืองเหนือจะย้ายเมืองขึ้นเกยฝั่ง หมายถึงจะเกิดอุทกภัย ซึ่งก็เกิดมาแล้ว จึงน่าอัศจรรย์ใจเหตุการณ์ดังกล่าวได้เกิดขึ้นตามพระคัมภีร์ได้ทำนายไว้ ในส่วนที่หนึ่งนี้พระคัมภีร์ได้จารึกภาพไว้ในแผ่นแรก เป็นแผนผังถึงหลวงพ่อพระโคโตมะที่วัดแสนชะนี พระนขาธาตุ น้ำบุ้น รอยพระพุทธบาท และขุมทรัพย์

คำแปลในส่วนที่ ๒ จำนวน ๑๑ แผ่น ๑๙ หน้า
ว่าด้วยเรื่องราวพระพุทธองค์ทรงเสด็จสุวรรณภูมิ โปรดพระเทวจักร

"จะกล่าวถึงพระมหาเทวจักรผู้มีฤทธากล้ากำหนดเมฆหมอกสวรรค์อยู่ในโลกันต์ ครบสามพันโกฏิพระวรรษาพอดี จักได้มาจุติเกิดร่วมพิภพ แต่ครั้งนั้นในสมัยมืดแจ้งเรียกตั้งชื่อเอาเอง พุทธองค์ทรงบำเพ็ญตบะหาผู้รองรับพุทธองค์ต่อไป หลังจากพุทธองค์ดับขันธปรินิพพานจวบครบ ๑๒ ปี พระอรหันต์จึงได้มีมาถึงเมืองสุวรรณภูมิเป็นเขตอภิญญาญาณ มรณา เมตตา ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค วิโภหะ วิราหะ เมื่อจักเกิด เมื่อจักดับ ลมเป็นบ่อเกิด ลมเป็นบ่อตาย

ดูราเจ้าอนุสินธุ์เป็นเลิศ รู้จักเกิดรู้จักดับ รับคำอาราธนายังได้มาจุติไว้ในสมัยครั้งพุทธองค์ลงบาดาล ซึ่งมีพระมหาโมคคัลลานะ ลงติดตามไปเมืองนาคา พระยานาคราชในที่นั้นทรงจารึกไว้ด้วยแผ่นทองคำสิบพันหนึ่งจนว่าจวบ พ.ศ. ๒๕๕๐ ผูกนี้พระมหาโมคคัลลานะรับเอา"

เจดีย์ที่บรรจุพระบรมสารีริกธาตุ

อรรถาธิบาย

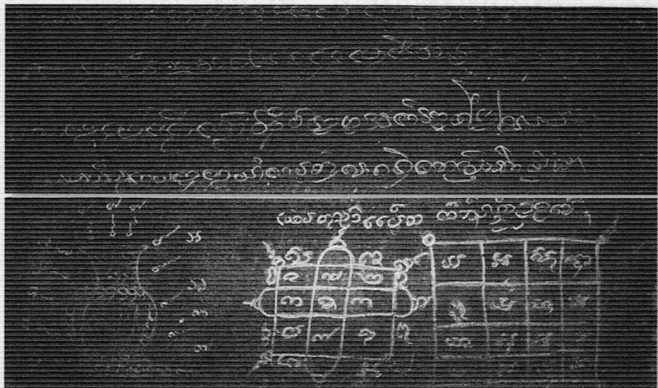
ส่วนนี้ได้กล่าวถึงพระเทวจักร กิตฺติโก ผู้เป็นประธานสงฆ์ในสุวรรณภูมิสมัยนั้น ต่อมาเมื่อพุทธองค์เสด็จดับขันธปรินิพพานได้ ๑๒ ปี ท่านเป็นผู้ไปอัญเชิญพระบรมสารีริกธาตุข้อพระหัตถ์เบื้องขวาและพระสรีรังคาร และว่าด้วยพระมหาโมคคัลลานะเป็นผู้รับผิดชอบต่อรองรับการพุทธสรีระที่จะเสด็จมาอุบัติบังเกิดขึ้นที่สุวรรณภูมิในภายภาคหน้า และได้กล่าวถึงพระคัมภีร์มหาศักดานุภาพ ที่จารึกใส่แผ่นทองคำที่เมืองบาดาล ซึ่งหลวงพ่อภรังสีได้ไปศึกษาเล่าเรียนมา และเป็นผู้ทรงไว้ซึ่งคัมภีร์ดังกล่าว

ว่าด้วยบทบันทึกในเมืองบาดาล

"เมื่อนั้นเห็นว่าจึ่งได้ทวงหาเกิดเดือดร้อนเมืองบาดาล จึงเสด็จไปโปรดเมืองบาดาล กรรมมหาฤทธิ์ทะยานนบนอบกราบพระองค์ปลงสังเวช ดูก่อนกรรมมหาฤทธิ์ท่านประสงค์สิ่งใด๋ ท่านมีวาสนาเหลือล้น จักแผงตนในคราบสัตว์เดรัจฉาน ๓๒ ชาติ

เจ้าบำเพ็ญได้ดั่งปรารถนา เจ้าประสงค์สิ่งใด๋แท้ เราพึงให้ดั่งหมาย จักมรณังเมี้ยนแผงเอาคราบใหม่ จึงได้จุติเกิดขึ้นเมืองนั้นชื่นชม บั้นหนึ่งนั้นมีเชื้อชิงเสนา เฮาจักไขปัญหามิ่งเมืองภายซ้อย

หลังจากนั้น ทรงกลับดับขันธปรินิพพาน เมื่อครั้งต่อมาเห็นดีแล้ว พระอาสาไปก่อนล่วงหน้า คิดว่าเห็นสมควร จักถือคำพุทธองค์เอาไว้"

ยันต์โบราณ

อรรถาธิบาย

บทนี้ว่าด้วยเรื่องพระพุทธองค์ได้เสด็จลงสู่เมืองบาดาล เพื่อไปแสดงธรรมโปรดพระยานาค ในครั้งนั้นพระยานาคนามว่ากรรมมหาฤทธิ์ได้เข้าเฝ้า พระองค์ทรงแสดงธรรมโปรดและได้ประทานพรให้กับกรรมมหาฤทธิ์ให้เป็นผู้มารองรับพระบรมสารีริกธาตุของพระองค์ และทรงพยากรณ์ไว้ว่ากรรมมหาฤทธิ์นี้จักอยู่ในภพของพระยานาคนี้ ๓๒ ชาติ และจะได้มาเกิดเป็นพระราชาในอนาคตต่อไป

ว่าด้วยบุคคลผู้ที่จะมารองรับพระบรมสารีริกธาตุ

คำปรารภ มีอยู่ ๗๒ พระองค์ที่มาเกิดในพระพุทธศาสนาตามคำบัญชากล่าวไว้ว่า *"มีเสา ดีโลด ยืน มั่น มั่น ด่าง จวน อานนท์ ชา สาย หล้า ภูลังกา ตอน ภรังสี ประกาศบำเพ็ญกุศล เผ่ยย่ำห่วง ฮองย็อกฉ่าย ยำว็อกไห่ กิดีมี ลัดฝ่อ ต่างมุเย่า เวว็อดห่ากีดิ พุทธาวดิ"*

อรรถาธิบาย

บทนี้ว่าด้วยบุคคลที่จะเกิดมาเพื่อรองรับพระบรมสารีริกธาตุ มีรายชื่ออยู่ทั้งหมด ๗๒ องค์ มีทั้งบูรพาจารย์ที่ละสังขารไปแล้ว ก็จะมีพระธาตุของท่านเหล่านั้นเสด็จมาที่วัดภูพลานสูง ตามรายชื่อที่ปรากฏ และตอนสุดท้ายได้ระบุชื่อของหลวงพ่อภรังสี ทำหน้าที่เป็นผู้ประกาศบุญแก่ชาวโลกทั้งหลาย

ว่าด้วยคำทำนายเกี่ยวกับบ้านเมือง

"เมื่อศตวรรษโลกจักได้เสื่อม พระศาสนามีราชาองค์น้อยหายใจบ่ทั่วท้อง เข้ามาเชิดชู คนจักมรณาม้วน สูญพันธุ์เมิดเผ่า พระเจ้าอุบัติเกิดขึ้นแล้ว เมืองนั้นเปลี่ยนแปลง เมืองเหนือหากสิขึ้น เมืองกลางหากปั่นป่วน ทางในเกิดเดือดร้อนหวังฆ่าแต่กัน ต่อจากพระวรรษา ๒๕๕๐ นี้ พระยาสิเริ่มใหญ่ เมืองนั้นกะสิได้เปลี่ยนแปลงมีขาวมีดำ สมกันเกิดโลกใหม่ ยุคศิวิไล พระสีส้มโยมสีเหลืองเมิดหมู่ โห่ก้องขึ้นสู่สุวรรณภูมิ คงความเห็น ดั่งเดียวคำย้อง พุทธองค์ลงมาโปรด ดูราโลกใหม่ คนโฮมไหลหลั่งเต้า มาเผ้า ต่อพระองค์ จักกล่าวเรื่องไว้ให้พอเป็นสังเขป มีเสนาทั้งเจ็ดอยู่วังมาตุ้ม พระยามูแลมะตู วือว็อด อองค็อย องกา เสนา อ็องกุด"

อรรถาธิบาย

บทนี้กล่าวถึงคำทำนายบ้านเมืองเกิดความเดือดร้อนวุ่นวาย ทั้งภาคเหนือ ภาคกลาง เกิดความไม่สงบ และได้พูดถึงปี พ.ศ. ๒๕๕๐ นี้โลกจะเกิดการเปลี่ยนแปลงเข้าสู่ยุคศิวิไลซ์ พระภิกษุจะใส่จีวรสีส้ม โยมใส่เสื้อสีเหลืองกันทั้งเมือง (ดูเหมือนเหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้นแล้ว) และพูดถึงพระพุทธองค์เสด็จอุบัติบังเกิดขึ้น เพื่อมาโปรดชาวโลก การเสด็จอุบัติบังเกิดขึ้นของพระพุทธองค์นี้หมายถึงการที่พระบรมสารีริกธาตุส่วนต่างๆ ได้ปรากฏเกิดขึ้นที่วัดภูพลานสูงนั่นเอง ต่อไปก็จะมีพุทธศาสนิกชนหลั่งไหลขึ้นมากราบไหว้สักการบูชา และตอนท้ายว่าด้วยบุคคลทั้ง ๗ ที่จะมาจากพระราชวังจะขึ้นมากราบพระบรมสารีริกธาตุ ชื่อเป็นภาษาโบราณ

ว่าด้วยผูกสมบัติ

"มีเมืองล่มจม บาดาลหลายแห่ง ของสิฟูโผล่ขึ้น มาตุ้มราชวงศ์ เลาะเลียบเขตอยู่เหล่าอาณาจักร สิมีเงินคำ ฮุ่งเฮืองมาเหลืองเหลื่อม ข้าจักแปงสารไว้ มีคำอยู่หลายบ่อ บ่อหนึ่งนั้นอยู่ก้ำทิศตะวันออกเฉียงเหนือ มีเงินคำอยู่แสนโกฏิ ก้ำหนึ่งนั้นอยู่ฝั่งโดม มีคำอยู่กือหนึ่ง ก้ำหนึ่งนั้นอยู่ฝั่งริมโขง ก้ำหนึ่งนั้นอยู่ฮ่องปากเซ มีคำอยู่สิบโกฏิ ก้ำหนึ่งนั้นอยู่ทางขึ้นพะลานสูง มีคำอยู่ ๗ เกวียน ก้ำหนึ่งนั้นอยู่บ้านนาแคน ติดกับลำโดมน้อย ก้ำหนึ่งนั้นอยู่พะลานฮัง มีคำอยู่ฮั่น ๑๗ เกวียน ก้ำหนึ่งนั้นอยู่บ้านหนองแสง ก้ำหนึ่งนั้นอยู่บ้านคำม่วง มีคำอยู่ ๗ ไห ก้ำหนึ่งนั้นอยู่ห้วยทับทัน มีคำอยู่ ๑๖ ก้อน แต่ละก้อนท่อกระบุง ก้ำหนึ่งนั้นอยู่ภูผาขาด มีคำอยู่ ๕ หมื่นเกวียน ก้ำหนึ่งนั้นอยู่ซ่องผาอีด่าง มีแพรวพรรณมณีอยู่ ๑๖ ลำเกวียน, เพิ่นคำนวณทรัพย์สินอันที่สิมาครองสร้าง คันผู่ได้มีบุญนั้นให้ไปแปงเอาเบิ่ง คันแม่นแปงได้แล้วหมายสร้างดังประสงค์ เทวจักรเล็งไว้แล้วอิทธิญาณ เผื่อให้ผู้มีบุญได้ทราบเบิ่ง

ดูราเจ้าองค์เอกสัพพัญญู ปูทางไว้ให้บุคลากรสานต่อ คันสังสิพ้อหมายหมั้นเพิ่งบุญ มูลพระเจ้าแบ่งให้ผสมกันหลายอย่าง ต่างคนต่างฟั่นหันเข้าฮ่วมแกว ปองดองไว้แกวเดียวเมิดหมู่ เชื้อพระองค์แบ่งให้ ฮักษาไว้ฮีตคอง นิสุธัง อังคะอุ อะทุรัง วะยัง ปริสุทธัง

ขอให้หมั่นเผิ่งพากัน คือฮากไผ่และกำแพง คำนี้ฮากแม่นว่าเมตตาหลวง วัดโกสัมพีอยู่สาวัตถีพุ้น นี่อีกวรรคหนึ่ง พระองค์ทรงบันทึกไว้ ณ สาวัตถี"

อรรถาธิบาย

บทนี้ด้วยสมบัติที่ซุกซ่อนอยู่ตามที่ต่างๆ จะปรากฏเกิดขึ้นมาสู่ราชวงศ์ ในส่วนนี้หลวงพ่อภรังสีได้อธิบายไว้ว่า สมบัตินี้อาจจะหมายถึงทรัพยากรทางธรรมชาติก็เป็นได้ ซึ่งในพระคัมภีร์ได้กล่าวไว้ดังนี้

๑. อยู่ทิศตะวันออกเฉียงเหนือ มีเงินและทองคำอยู่ ๑ แสนโกฏิ
๒. ที่ฝั่งลำโดมมีทองคำอยู่ ๑ กือ (หมายถึงสิบโกฏิ)
๓. อยู่ที่ริมฝั่งโขง
๔. ที่ร่องปากเซ มีทองคำอยู่ ๑๐ โกฏิ
๕. ทางขึ้นวัดภูพลานสูงมีทองคำอยู่ ๗ เกวียน
๖. ที่บ้านนาแคน ติดกับลำโดมน้อย
๗. ที่พลานฮัง มีทองคำ ๑๗ เกวียน
๘. ที่บ้านหนองแสง บ้านคำม่วง มีทองคำอยู่ ๗ ไห
๙. อยู่ห้วยทับทันมีทองคำ ๑๖ ก้อน แต่ละก้อนมีขนาดเท่ากระบุง
๑๐. ที่ภูผาขาดมีทองคำอยู่ ๕ หมื่นเกวียน
๑๑. ที่ผาอีด่าง มีแพรวพรรณมณีอยู่ ๑๖ ลำเกวียน

ในช่วงท้ายได้เชิญชวนว่าให้ท่านผู้มีบุญลองไปแสวงหาดูหากหาเจอแล้วให้นำมาสร้างบุญบารมี พระสัพพัญญูเจ้าได้ปูทางไว้ให้ยุวกษัตริย์หมายถึงผู้ที่จะมาครองราชสมบัติในอนาคตได้สืบสานต่อ จึงให้เรามีความสมัครสมานสามัคคีกันไว้ เหมือนรากไผ่และมั่นคงเหมือนกำแพง และในยุคนี้ต้องพากันเจริญเมตตาปรารถนาดีต่อสรรพสัตว์ทั้งหลาย บทเมตตาหลวงอีกบทหนึ่งพระพุทธองค์ทรงจารึกไว้ที่วัดโกสัมพีเมืองสาวัตถี

ว่าด้วยเรื่องการอัญเชิญและสงครามแย่งชิงพระบรมสารีริกธาตุ

"เมืองพม่า จักได้กล่าวถึงพระอิศเรศหงสา ในคั้งพระวรรษาที่ ๑๓ อยู่ที่นั้นอีก ๑ ปี มีศึกมาต้าน จักปล้นเอาพระธาตุอีก เทวจักรฟ้าวรวมอิทธิฤทธิ์เหาะเหินข้ามนทีคงคา ดังเสมือนไปถงสิบสองปันนา งอยฝั่งเลยหยุดยั้งอยู่ก้ำฝั่งไทยครั้งเนาอยู่ฮั่น ๖ เดือน เตือนประชากรทั้งหลาย มาสร้างโพนเนาเจดีย์ไว้แมงเงาเฝ้าเจดีย์ได้หลายโต ๙ หมู่ข้าปูทางไว้ทางก้ำฝั่งไทย จักย้ายเข้าสู่มอญขาวชาวนครชื่นชมมาต้อน ขอมดำดินจักถวายปราสาทให้ เป็นที่รองรับ เทวจักรนำพระองค์ตั้ง ถวายให้แก่ขอมจักได้ว่าขึ้นอยู่ ๑๖ ปี มีราชาหลายเมือง โห่กันมาแย่ง เทวจักรได้เหาะเหินขึ้นส่ง ลงกลางดงปราสาทกว้าง หวังซ่อนพุทธองค์ เทวยักษาตนหนึ่งยังกะเลวต่อต้านหวังสู้บ่ถอย เทวจักรจึงได้อ่อยๆ แถลงความเฮาบุญมา เถิงบ่ตอบขาบ สองตาบข้าง องค์เอกสัพพัญญู ข้างซ้ายองค์อังคาร ข้างขวาพระสารีริกธาตุ อสูรเจ้าหลงมัวทำบาปใหญ่ หัวเข่าตั้งลงกราบไหว้พนม โอนอท่านมีชื่อนามใด๋ โปดอภัยขอถามเรื่องราวพายซ้อย นามกรข้ายักษาโตหนึ่ง เขาทอบ กระดูกไว้เขาให้ฮักษา เฮานี้ได้ชื่อว่าเทวจักร มือกำคอยักษ์ ฮูบทะยานขึ้นบนฟ้า เลยอัดเข้า ปายเจดีย์ยอดแก้ว แล้วจึงเหาะดุ่งผ้าย ไปก้ำฝ่ายขอม สงครามได้ ตีเมืองแตกพ่าย แหวกประตูผ่าม้าง เขานั้นข่มขอม ขอมกะยอมเมิดแล้ว พระยาเมืองต้านใส่ ถามว่าไสพระบรมสารีริกธาตุ ของค้ำคูณเมือง ที่อยู่เนานำเจ้า เฮาสิมาขอสู้ ตีเอาส่วนแบ่ง พระยาแนมพระเนตรขึ้น องค์เจ้าพระประธาน ราชาแย่งขึ้นแบก องค์พระธาตุอยู่นี้ ชิงได้กะสิถอย นี่คือสงครามแย่งพระธาตุ"

อรรถาธิบาย

บทนี้ว่าด้วยเรื่องราวของพระเทวจักรได้อัญเชิญพระบรมสารีริกธาตุจากเมืองโกสัมพี ประเทศอินเดียสู่สุวรรณภูมิ ภายหลังจากพุทธปรินิพพานได้ ๑๒ ปีและได้นำไปประดิษฐานไว้ตามสถานที่ต่างๆ

(ดูรายละเอียดในเรื่องประวัติของพระบรมสารีริกธาตุข้อพระหัตถ์เบื้องขวาและพระสรีรังคาร)

ว่าด้วยเรื่องพระเทวจักรนิพพาน

"เทวจักรนั่นหายใจลำบาก เล็งญาณสังสิยากต่อไป สงครามแย่งบ่อแม่นดินแดน หากแต่เป็นศรัทธาหลาย เล็งดูแล้วใจหมายมั่นทุกคน จึงได้ขอบันดลให้สงครามแตกผ่าย แสนดีใจทุกก้ำ จากหั่นได้สงครามเงียบหนตนก็ได้บำเพ็ญพระวัสสาจากลาสังขารสู่นิพพานหมดสิ้น"

อรรถาธิบาย

บทนี้ว่าด้วยพระเทวจักรเห็นความยากลำบากของสงครามแย่งพระบรมสารีริกธาตุท่านซุกซ่อนไว้เสร็จแล้วจึงอธิษฐานให้สงครามสงบลง และท่านเองก็ได้ละสังขารเข้าสู่นิพพาน

ว่าด้วยผูกพระโมคคัลลานะ

"โมคคัลลานะด้นนำตนสืบต่อพระวัสสาสู่มื้อสังสิส่วยแต่กะยัง พุทธองค์ทรงสานต่อ ได้ถึงเกือบหกร้อยพระวัสสา เกือบซาวพันปีต่อไปภายหน้า ไผผู้เล็งเห็นแล้วให้จุบเอาให้มันทั่วอิติ เกิดขึ้นแล้วจุบให้ฮุ่งเจริญ ในศตวรรษสองพัน"

อรรถาธิบาย

ว่าด้วยบทสรุป ว่าถึงแม้พระพุทธองค์จะเสด็จดับขันธปรินิพพานแล้ว แต่ศาสนาของพระองค์ยังคงสานต่อมาได้โดยมีพระมหาโมคคัลลานะเป็นผู้รับพุทธบัญชา ที่จะนำพระศาสนามาประดิษฐานให้มั่นคงที่สุวรรณภูมิประเทศ กล่าวคือวัดภูพลานสูงต่อไป

จบคำแปลพระคัมภีร์

จากการที่ได้แปลพระคัมภีร์ออกมา จึงทำให้ได้ทราบเรื่องราวรายละเอียดของพระบรมสารีริกธาตุข้อพระหัตถ์เบื้องขวา และพระสรีรังคาร จึงได้รวบรวมเรียบเรียงมานำเสนอ ดังที่ได้ปรากฏนี้

ประวัติความเป็นมาของพระบรมสารีริกธาตุ และพระสรีรังคารบรมธาตุ

หลังจากที่พระบรมสารีริกธาตุข้อพระหัตถ์เบื้องขวาและพระสรีรังคารบรมธาตุได้เสด็จมายังวัดภูพลานสูงแล้ว หลวงพ่อภรังสี ได้พยายามสอบถามเรื่องราวความเป็นมาของพระบรมสารีริกธาตุ จากเทวดาผู้รักษา และหลวงปู่ใหญ่มหาโมคคัลลานะ ผู้เป็นอาจารย์ที่หลวงพ่อเคารพนับถือ จนกระทั่งได้มีเทวดานำพระคัมภีร์มาถวาย ได้มีการแปลและถอดใจความออกมา จึงทำให้ได้ทราบเรื่องราวของพระบรมสารีริกธาตุ และความเป็นมาโดยละเอียด ซึ่งจะได้รวบรวมเรียบเรียงนำเสนอต่อไป

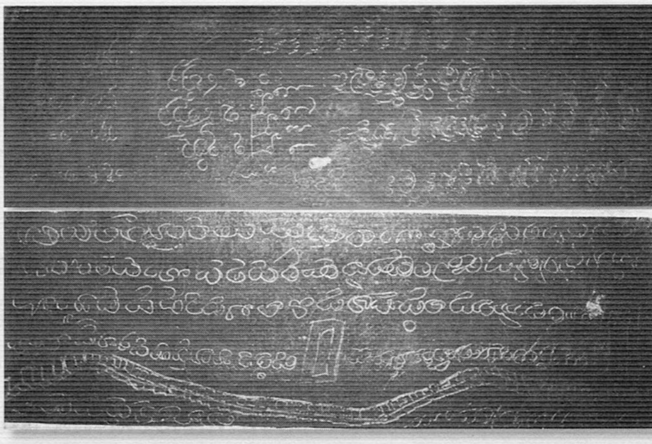
หลังจากที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้เสด็จดับขันธปรินิพพานด้วยอนุปาทิเสสปรินิพพานธาตุ ภายใต้ต้นรังทั้งคู่ ณ สาลวโนทยาน เมืองกุสินารา ในวันเพ็ญแห่งวิสาขมาส ท่านพระอนุรุทธะจึงให้พระอานนท์ไปแจ้งข่าวการปรินิพพานแก่พวกมัลลกษัตริย์ เมื่อพวกมัลลกษัตริย์ได้ทราบข่าวปรินิพพานแล้ว จึงพร้อมกันเสด็จมาบูชาสักการะถวายการอุปถัมภ์ในการจัดพิธีพระบรมศพ โดยได้ตั้งพระบรมศพไว้ที่สาลวโนทยาน ๗ วัน ในวันแรม ๘ ค่ำ เดือน ๖ (วันอัฏฐมีบูชา) ได้ประกอบพิธีถวายพระเพลิงพระบรมศพ ณ มกุฏพันธนเจดีย์ ใกล้กรุงกุสินารา หลังจากที่เจ้ามัลลกษัตริย์ได้จัดการถวายพระเพลิงพระสรีระของพระพุทธเจ้าเสร็จเรียบร้อยแล้ว

ในขณะที่มีการเฉลิมฉลองพระบรมสารีริกธาตุอยู่นั้น ข่าวได้แพร่สะพัดไปยังอาณาจักรทั้งหลายภายนอกพระนคร ทำให้กษัตริย์และพราหมณ์จากอาณาจักรต่างๆ คือ

๑. พระเจ้าอชาตศัตรู เวเทหิบุตร แห่งกรุงราชคฤห์

๒. กษัตริย์ลิจฉวี แห่งเมืองเวสาลี

๓. กษัตริย์ศากยวงศ์ และพระประยูรญาติแห่งเมืองกบิลพัสดุ์

เส้นทางอัญเชิญพระบรมสารีริกธาตุ

๔. กษัตริย์ถูละ แห่งเมืองอัลลกัปปะ

๕. กษัตริย์โกลิยะ แห่งเมืองรามคาม

๖. พราหมณ์เวฏฐทีปกะ แห่งเมืองเวฏฐทีปกะ

๗. กษัตริย์มัลละ แห่งเมืองปาวา

ครั้นทราบข่าวแล้ว กษัตริย์และผู้ปกครองบ้านเมืองเหล่านั้น ต่างส่งทูตและกองทัพไปขอส่วนแบ่งพระบรมสารีริกธาตุ ณ เมืองกุสินารา พวกมัลลกษัตริย์แห่งเมืองกุสินาราได้กล่าวกับคณะทูตานุทูตเหล่านั้นว่า

"พระผู้มีพระภาคเจ้าปรินิพพานในเขตบ้านเมืองของเรา พวกเราจะไม่ให้ส่วนแบ่งพระบรมสารีริกธาตุ"

จึงทำให้เกิดการตึงเครียดขึ้น โทณพราหมณ์ซึ่งอยู่ในที่นั้นด้วย เห็นเหตุการณ์ไม่ดีเช่นนั้นจึงได้กล่าวกะคณะทูตเหล่านั้นว่า

"ท่านผู้เจริญทั้งหลาย โปรดฟังคำของข้าพเจ้าหน่อยเถิด พระพุทธเจ้าของพวกเราทรงถือหลักขันติธรรมไม่ควรที่จะประหัตประหารกัน เพราะส่วนแบ่งพระบรมสารีริกธาตุของพระพุทธเจ้าผู้เป็นอุดมมงคลขอให้ทุกฝ่ายพร้อมใจกันแบ่งพระบรมสารีริกธาตุออกเป็น ๘ ส่วน พระสถูปจะได้แพร่กระจายไปยังทิศต่างๆ มีประชากรเป็นจำนวนมาก ผู้เลื่อมใสในพระพุทธเจ้าผู้มีพระจักษุ"

เมื่อโทณพราหมณ์ได้กล่าวเช่นนี้แล้วทำให้กษัตริย์มัลละ ยอมแบ่งพระบรมสารีริกธาตุออกเป็น ๘ ส่วน และได้มอบให้แก่คณะทูตหัวเมืองต่างๆ บรรดาคณะทูตได้อัญเชิญ

กลับไปยังเมืองของตน ตั้งเครื่องสักการบูชาแล้วสร้างสถูปบรรจุไว้สักการะที่เมืองของตน ส่วนโทณพราหมณ์ได้รับตุมพะ (ทะนานตวงพระบรมสารีริกธาตุ) ไปสร้างสถูปไว้สักการบูชา พระบรมสารีริกธาตุของพระพุทธเจ้าจึงได้กระจายไปตามหัวเมืองต่างๆ ตามแรงอธิษฐานของพระองค์ที่ทรงมีพระมหากรุณาธิคุณต่อเหล่าเวไนยสัตว์ เพราะอายุขัยของพระองค์นั้นน้อยนัก หากเทียบกับพระพุทธเจ้าองค์ก่อนๆ พระองค์จึงทรงมีพุทธประสงค์ให้พระบรมสารีริกธาตุของพระองค์ให้กระจัดกระจายไปประดิษฐานอยู่ตามสถานที่ต่างๆ เพื่อพุทธศาสนิกชนจะได้บูชาสักการะ เพื่อจะได้ระลึกถึงพระพุทธองค์และดำเนินตามรอยธรรมของพระองค์สืบไป

ในปี พ.ศ. ๑๒ ได้มีพิธีมอบพระบรมสารีริกธาตุข้อพระหัตถ์เบื้องขวา และพระสรีรังคารบรมธาตุ ณ เมืองโกสัมพี ซึ่งมี พระยาโปฑัญญะเจ้าเมือง เป็นประธานฝ่ายอาณาจักร และพระมหากัสสปะเป็นประธานฝ่ายพุทธจักร พร้อมด้วยคณะพระอริยสงฆ์ ๑๙ รูป เป็นสักขีพยาน โดยได้มอบให้กับพระมหาเทวจักร กิตฺติโก ซึ่งเป็นชาวมอญโดยกำเนิด เป็นประธานสงฆ์ในเขตสุวรรณภูมิเคยได้ฟังธรรมบรรลุพระอรหันต์เฉพาะพระพักตร์ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพื่อที่จะได้อัญเชิญสู่สุวรรณภูมิซึ่งในอนาคตพระพุทธศาสนาจะมีความเจริญรุ่งเรืองในแถบถิ่นสุวรรณภูมินี้

เมื่อได้รับมอบแล้วพระมหาเทวจักรจึงได้อัญเชิญเข้าสู่เมืองหงสาวดีในปลายปี พ.ศ. ๑๒ ซึ่งในขณะนั้นได้มีพระยาอิศเรศหงสาเป็นเจ้าเมือง พระองค์ได้ขอแบ่งพระบรมสารีริกธาตุองค์หนึ่งซึ่งมีสัณฐานเท่าเมล็ดข้าวโพดจากพระมหาเทวจักร และได้ประดิษฐานไว้ที่วัดท่าพระนอน เมืองย่างกุ้งในปัจจุบัน พระมหาเทวจักรได้นำพระบรมสารีริกธาตุข้อพระหัตถ์เบื้องขวาและพระสรีรังคารพักไว้ที่เมืองหงสาวดีได้ ๑ ปี จนกระทั่งถึงปี พ.ศ. ๑๓ (ตามที่ปรากฏในพระคัมภีร์) เกิดการทำสงครามเพื่อจะแย่งชิงพระบรมสารีริกธาตุ ท่านจึงได้เหาะขึ้นไปในอากาศข้ามแม่น้ำสาละวินไปถึงสิบสองปันนา ตอนเหนือของสุวรรณภูมิ และได้เชิญชวนพุทธศาสนิกชนได้ร่วมกันสร้าง

เจดีย์บรรจุพระบรมสารีริกธาตุ ประชาชนจึงได้พร้อมใจกันสร้างเจดีย์โพนเงาเป็นสถานที่ประดิษฐาน ปัจจุบันนี้เป็นพระธาตุแมงเงา (เรียกตามภาษาท้องถิ่น) อยู่ในพื้นที่ของอำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงราย

เจดีย์นี้เรียกชื่อตามลักษณะ เนื่องจากมีแมงป่องเรียกตามภาษาท้องถิ่นว่า แมงเงา เฝ้าเจดีย์ ๙ หมู่ หมู่ละ ๙ ตัว พระบรมสารีริกธาตุและพระสรีรังคารได้ประดิษฐานอยู่ที่เจดีย์โพนเงาได้ ๖ เดือน ก็มีการทำสงครามเพื่อจะแย่งชิงพระธาตุอีก พระมหาเทวจักรจึงได้อัญเชิญมาสู่เมืองแสน ปัจจุบันนี้คือพื้นที่ของ อ. เชียงแสน จ. เชียงราย

ที่เมืองแสนนี้ได้มีการทูลเชิญพระราชาในเขตสุวรรณภูมิทุกๆ เมืองประชุมกัน เพื่อหาข้อยุติในการทำสงครามแย่งพระธาตุกันโดยสันติวิธี พระเทวจักรจึงได้ประกาศขึ้นในท่ามกลางที่ประชุมนั้นว่า หากเมืองใดสามารถสร้างเจดีย์สำหรับประดิษฐานพระบรมสารีริกธาตุและพระสรีรังคารให้สมพระเกียรติได้เสร็จก่อน ท่านจะมอบให้แก่เมืองนั้น

ในที่ประชุมนั้นมีพระราชาขอมพระนามว่า พระยาอัญญาอ่องแว เจ้าเมืองนครจำปาศรี ได้เสนอตัวที่จะน้อมถวายปราสาทอินทปัฏซึ่งเป็นเทวสถานของนครจำปาศรีที่ได้สร้างไว้เสร็จเรียบร้อยแล้วเป็นสถานที่ประดิษฐานพระบรมสารีริกธาตุ จากนั้นพระเทวจักรพร้อมด้วยเจ้าเมืองต่างๆ จึงได้พากันไปตรวจดูปราสาทอินทปัฏพิจารณาเห็นว่าเป็นสถานที่ที่เหมาะสมจึงได้พร้อมใจมอบพระบรมสารีริกธาตุแก่พระยาอัญญาอ่องแว และได้นำไปประดิษฐานที่ปราสาทอินทปัฏ สร้างความปลาบปลื้มปีติยินดีแก่ชาวนครจำปาศรีเป็นอย่างยิ่ง

พระบรมสารีริกธาตุและพระสรีรังคารได้ประดิษฐานที่ปราสาทอินทปัฏ ได้ ๑๖ ปี ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๙ ได้เกิดการทำสงครามเพื่อจะแย่งชิงพระธาตุอีกครั้ง โดยกษัตริย์ ๓ เมือง คือชาวมอญขาว มอญดำ และชาวข่า พระมหาเทวจักรจึงได้นำพระบรมสารีริกธาตุและพระสรีรังคารเหาะทะยานขึ้นฟ้าเพื่อหาสถานที่ซ่อนและได้เหาะลงมาตรงกลางปราสาทหินศาลพระพรหม ซึ่งเป็นที่ไหว้พระพรหมของเหล่ากษัตริย์ ที่ปราสาทนั้นมีเทวยักษ์ตนหนึ่งเป็นผู้เฝ้าอยู่ เมื่อเห็นพระมหาเทวจักรปรากฏท่ามกลางปราสาทล่วงล้ำอาณาเขตของตนจึงรู้สึกไม่พอใจเป็นอย่างยิ่งถึงขั้นจะทำร้ายท่าน พระมหาเทวจักรจึงปลอบเทวยักษ์นั้นให้คลายโทสะว่า

“ดูก่อนเทวยักษ์ เราเอาบุญใหญ่มาให้ท่าน ดูสิมือข้างซ้ายของเราถือผงพระอังคาร ข้างขวาถือกระดูกข้อพระหัตถ์เบื้องขวาของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทำไมท่านถึงไม่รับเอาบุญนี้ เหตุไฉนท่านถึงจะคิดทำร้ายเรา เทวยักษ์เอ๋ย ท่านอย่าได้ทำบาปกรรมอันใหญ่หลวงเลย”

เมื่อเทวยักษ์ได้ยินเช่นนั้นแล้วก็เกิดความเลื่อมใสศรัทธา และก็รู้สึกสำนึกผิด จึงได้ทรุดตัวลงนั่งคุกเข่าข้างปราสาทกราบไหว้พระบรมสารีริกธาตุและพระสรีรังคารด้วยความศรัทธา แล้วได้ถามชื่อเสียงเรียงนามของพระมหาเทวจักร ท่านก็แนะนำตนเองแล้วจึงได้มอบหมายให้เทวยักษ์เป็นผู้ดูแลพระบรมสารีริกธาตุไว้ และได้บอกแก่เทวยักษ์ว่า

“ให้ท่านตามหาบุคคลผู้มีพระยาธรรม ผู้มีบุญบารมีที่จะรองรับพระบรมสารีริกธาตุสามารถประกาศเชิดชูบูชาพระเกียรติคุณของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าซึ่งบุคคลผู้นี้จะมาบังเกิดที่สุวรรณภูมิในช่วงกึ่งพุทธกาล”

เมื่อมอบหมายภาระเรียบร้อยแล้วพระมหาเทวจักรจึงได้เหาะขึ้นเหนือปราสาทนำพระบรมสารีริกธาตุและพระสรีรังคารบรรจุบนยอดปราสาท แล้วอธิษฐานด้วยอิทธิเวทย์ปาฏิหาริย์ให้เทวยักษ์เป็นผู้อารักขาพระบรมสารีริกธาตุ นับจากนั้นเป็นต้นมาไม่เคยปรากฏว่า

ไม่มีผู้ใดได้พบเห็นพระบรมสารีริกธาตุข้อพระหัตถ์เบื้องขวาและพระอังคารบรมธาตุนี้อีกเลย นับเป็นพันปี

หลังจากที่พระมหาเทวจักรได้ซ่อนพระบรมสารีริกธาตุแล้ว จึงได้ทราบด้วยญาณ ว่าสงครามที่เกิดขึ้นนั้นไม่ใช่เพื่อการแย่งดินแดน หากแต่เป็นการทำสงครามด้วยศรัทธาเพื่อหวังแย่งชิงพระบรมสารีริกธาตุ จึงได้อธิษฐานให้สงครามสงบ

เมื่อสงครามสงบลง ท่านจึงได้จารึกความเป็นมาของพระบรมสารีริกธาตุโดยละเอียด ลงบันทึกไว้ในพระคัมภีร์เพื่อเป็นหลักฐานรับรองในทางประวัติศาสตร์ เกี่ยวกับพระบรมสารีริกธาตุและสิ่งต่างๆ เพื่อให้อนุชนผู้ค้นพบได้ศึกษาค้นคว้าสืบต่อไป เมื่อจารึกเสร็จแล้วก็ได้นำไปเก็บไว้ที่เจดีย์ศาลพระพรหมนั่นเอง (ต่อมาได้มีเทวดานำมาถวายหลวงพ่อภรังสี) ท่านได้ละสังขารเข้าสู่พระนิพพาน เมื่อปี พ.ศ. ๓๐

เทวยักษ์ออกตามหาบุคคลผู้มีพระยาธรรม

เมื่อเทวยักษ์ได้ทำหน้าที่อารักขาพระบรมสารีริกธาตุข้อพระหัตถ์เบื้องขวาและพระสรีรังคาร ตามคำมอบหมายของพระเทวจักรแล้ว ก็ได้ออกตามหาบุคคลผู้มีพระยาธรรมที่จะมารองรับพระบรมสารีริกธาตุนี้ วิธีตามหาของเทวยักษ์ในเบื้องต้นนั้น มีนายพรานป่าได้ไปล่าเนื้อและหลงป่าเข้าไปพบรูปสิงห์ซึ่งแกะสลักด้วยหินทรายที่ปราสาทดังกล่าวแล้วได้กะเทาะเพียงเบาๆ เทวยักษ์จึงได้ใช้อิทธิฤทธิ์บันดาลให้รูปสิงห์หัวขาด นายพรานนั้นจึงได้แบกหัวสิงห์ซึ่งมีน้ำหนักประมาณเกือบร้อยกิโลกรัม แต่กลับแบกมาได้ด้วยอานุภาพของเทวยักษ์ที่จะให้หัวสิงห์นี้ออกตามหาบุคคลผู้มีพระยาธรรม

ต่อมานายพรานได้นำหัวสิงห์ มาเก็บไว้ใกล้ๆ กับวัดภูพลานสูง ซึ่งในตอนนั้นหลวงพ่อภรังสี ได้ขึ้นมาพักจำพรรษา ตกตอนกลางคืนท่านได้นิมิตเห็นสิงห์มาร้องคำรามสนั่นป่าใกล้ๆ วัดภูพลานสูง ต่อมามีพรานป่าชาวนาจะหลวยไปพบหัวสิงห์นี้เข้าโดยบังเอิญ จึงได้มีศรัทธาแบกมาถวายท่านในเวลาต่อมา ซึ่งตรงกับนิมิตที่ท่านได้เห็นก่อนหน้านั้นแล้วสร้างความประหลาดใจให้ท่านเป็นอย่างยิ่ง

เมื่อหัวสิงห์ได้พบหลวงพ่อภรังสีแล้ว เทวยักษ์ก็ได้ทราบด้วยอิทธิฤทธิ์ของตนว่าบัดนี้หัวสิงห์ได้พบบุคคลผู้มีพระยาธรรมแล้ว เพื่อความแน่ใจจึงอธิษฐานจิตให้รูปปั้นพระพรหมสี่หน้าซึ่งอยู่ที่ปราสาทของตนออกตามหาผู้มีพระยาธรรมอีกครั้งหนึ่ง และรูปพระพรหมนั้นก็ถูกนำมาถึงวัดภูพลานสูงในลักษณะเดียวกันกับรูปหัวสิงห์ และหลวงพ่อก็มีนิมิตเกี่ยวกับพระพรหมก่อนที่จะมีผู้นำมาถวายเช่นเดียวกันกับหัวสิงห์ เทวยักษ์จึงได้มาสังเกตดูหลวงพ่อภรังสีว่าเป็นผู้มีพระยาธรรมจริงหรือไม่

เมื่อมาถึงวัดภูพลานสูง ก็จึงได้ทราบว่าหลวงพ่อเป็นลูกศิษย์ของหลวงปู่ใหญ่มหาโมคคัลลานะผู้เป็นอัครสาวกเบื้องซ้ายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นผู้ครอบครองคัมภีร์มหาศักดานุภาพ และได้มีพระสารีริกธาตุของหลวงปู่ใหญ่มหาโมคคัลลานะ พระอานนทเถระ จึงทำให้มั่นใจว่าหลวงพ่อเป็นผู้มีพระยาธรรม และมีบุญบารมีเพียงพอที่จะรองรับพระบรมสารีริกธาตุข้อพระหัตถ์เบื้องขวาและพระสรีรังคารได้ เป็นบุคคลผู้ที่พระเทวจักรพยากรณ์ไว้แน่นอน จากนั้นจึงได้เดินทางไปวัดป่าบ้านคำบอนเพื่อไปกราบหลวงปู่ใหญ่มหาโมคคัลลานะ และได้ถวายรายงานเรื่องพระบรมสารีริกธาตุให้หลวงปู่ใหญ่ได้รับทราบ

หลังจากนั้นเทวยักษ์จึงได้เดินทางกลับไปยังปราสาทของตนและได้ถวายรายงาน

ต่อพระเทวจักรว่า ตนได้ค้นพบบุคคลผู้มีพระยาธรรมตามคำมอบหมายของพระเทวจักรแล้ว คือพระอาจารย์ภรังสี ฉนฺทโร วัดภูพลานสูง ผู้เป็นลูกศิษย์ของหลวงปู่ใหญ่มหาโมคคัลลานะ พระเทวจักรจึงได้ส่งญาณมาตรวจสอบหลวงพ่อภรังสี อีกครั้งหนึ่ง เมื่อได้เจอหลวงปู่ใหญ่มหาโมคคัลลานะจึงได้ถวายหน้าที่การดูแลพระบรมสารีริกธาตุนี้ให้กับหลวงปู่ใหญ่มหาโมคคัลลานะ ต่อมาพระเทวจักรได้ส่งสัญญาณเกี่ยวกับพระธาตุเป็นลำแสงสีเขียว มากระทบเข้าที่ลำตัวของหลวงพ่อภรังสี

เศียรพระพรหม

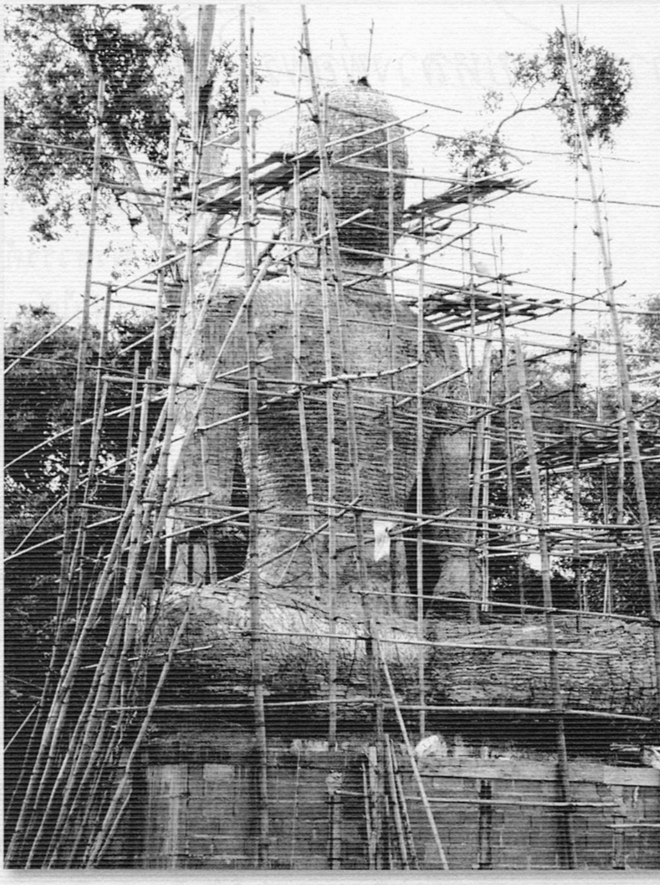

หัวสิงห์

ในช่วงหลังเข้าพรรษาได้ ๑๕ วัน ปี ๒๕๔๗ หลังจากที่หลวงพ่อภรังสีได้เข้าสมาธิเกิดอุคหนิมิตติดตามลำแสงไปถึงปราสาทศาลพระพรหมแล้ว พระเทวจักรจึงได้มาอธิษฐานจิตเปิดให้พระบรมสารีริกธาตุข้อพระหัตถ์เบื้องขวาและพระสรีรังคารปรากฏให้หลวงพ่อภรังสีได้เห็น และประกาศสู่สายตาของชาวโลกอีกครั้ง (รายละเอียดได้กล่าวไว้แล้วในตอนต้น)

หลังจากนั้นมีการกำหนดวันเสด็จของพระบรมสารีริกธาตุ โดยมีหลวงปู่ใหญ่มหาโมคัลลานะเป็นประธาน และเป็นผู้กำหนด หลวงพ่อภรังสี จึงเป็นผู้รับมอบหน้าที่จากหลวงปู่ใหญ่มหาโมคคัลลานะอีกต่อหนึ่ง เมื่อได้อัญเชิญพระบรมสารีริกธาตุสู่วัดภูพลานสูงตามวันเวลาที่กำหนด (๒๘ ตุลาคม ๒๕๔๗) แล้ว เทวยักษ์ก็ได้หมดภาระหน้าที่ ด้วยอานิสงส์แห่งการอารักขาพระบรมสารีริกธาตุจึงทำให้เทวยักษ์ได้จุติอุบัติอยู่บนพรหมโลก

หลวงพ่อพระโตโคตมะ ขณะกำลังก่อสร้าง

ประวัติหลวงพ่อพระโตโคตมะ

หลวงพ่อภรังสี ได้ค้นพบหลวงพ่อพระโตโคตมะ ซึ่งเป็นพระพุทธรูปที่มีความสำคัญ หลังจากค้นพบแล้วก็ได้ศึกษาค้นคว้าจึงทำให้ได้รู้ว่าหลวงพ่อพระโตโคตมะนี้ภายในได้บรรจุพระพุทธนขาธาตุ (เล็บมือข้างขวา) ของพระพุทธเจ้า และเป็นกุญแจสำคัญที่นำพาให้ได้พบพระพุทธโลหิตธาตุสืบต่อมา หลวงพ่อพระโตโคตมะนี้ เป็นพระพุทธรูปที่มีความสำคัญ จึงจะได้รวบรวมเรียบเรียงเรื่องราวของหลวงปู่นำเสนอดังต่อไปนี้

การค้นพบหลวงพ่อพระโตโคตมะ

มูลเหตุแห่งการค้นพบหลวงพ่อพระโตโคตมะนี้ต้องเริ่มต้นกันที่วัดแสนชะนี ต. พรสวรรค์ อ. นาจะหลวย จ. อุบลราชธานี ในช่วงปี ๒๕๓๕ หลวงพ่อได้มาสร้างวัดป่าบ้านคำบอนขึ้น ซึ่งเป็นบ้านเกิดของท่าน และได้ยินคำร่ำลือเกี่ยวกับวัดแสนชะนีว่า เป็นสถานที่มีอาถรรพ์มาก เพราะไม่มีพระรูปใดไปพักจำพรรษาอยู่ได้เลย พระภิกษุสามเณรที่ไปจำพรรษาอยู่ก็มรณภาพ จึงเกิดคำร่ำลือไปต่างๆ นานาว่าที่แห่งนี้มีผีดุ เมื่อหลวงพ่อได้ยินคำร่ำลือดังนี้แล้วก็เกิดความสนใจอยากจะไปพิสูจน์ให้รู้แน่ชัดว่า การที่พระภิกษุสามเณรมรณภาพนั้น มีสาเหตุมาจากอะไร ตกตอนกลางคืนจึงได้เดินทางไปที่วัดแสนชะนี และได้ไหว้พระสวดมนต์เจริญภาวนาอธิษฐานจิตว่า *“ถ้าหากสถานที่นี้เป็นพุทธสถานมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์อิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์อยู่จริง ข้าพเจ้าไม่ลบหลู่ แต่ขอให้ปรากฏเกิดขึ้นให้ข้าพเจ้าได้รู้ได้ประจักษ์ด้วยการเจริญสมาธิภาวนา”* พออธิษฐานเสร็จหลวงพ่อได้เจริญสมาธิภาวนาไปได้ประมาณ ๑๕ นาที ก็รู้สึกว่าตัวแข็งทื่อเคลื่อนไหวไม่ได้ แต่จิตยังปกตินิ่งอยู่ รู้ทุกสภาวะ

อาการที่เกิดขึ้นอย่างเด่นชัด จึงได้กำหนดจิตอธิษฐานว่า *“บุญบารมีของใครหนอ ถึงมีอานุภาพยิ่งใหญ่ถึงขนาดนี้ ถ้ามีตัวตนอยู่จริง ขอให้ปรากฏเกิดขึ้น ให้ข้าพเจ้าได้รู้ได้เห็นได้ชมเป็นบุญตาเกิดบุญเกิดกุศล ด้วยเถิด”* พออธิษฐานเสร็จ ก็เห็นหลวงปู่เดินขึ้นมานั่งอยู่ข้างๆ อาการตัวแข็งก็หายไป แล้วหลวงปู่ก็ได้เอามือลูบที่ศีรษะแตะที่หน้าผาก ๓ ครั้ง แล้วก็พูดว่า *“ลูกเอ๋ย น่าสงสาร ทำไมหนอถึงเวียนว่ายตายเกิดอยู่บ่อยนัก น่าสงสาร ป่านนี้ถึงได้พบกันได้เห็นกันอีก ปู่มานั่งรออยู่ตั้งนานแล้ว”* จากนั้นก็ใช้เวลาสนทนากันเกือบชั่วโมง หลวงพ่อจึงได้ถอนจิตออกจากสมาธิ ตอนนั้นเป็นเวลาเกือบเที่ยงคืนจึงเดินทางกลับวัดป่าบ้านคำบอน เพราะช่วงนั้นเป็นช่วงพรรษา หลังจากนั้นมาหลวงพ่อจึงได้หาโอกาสไปเจริญสมาธิภาวนาสอบเรื่องราวรายละเอียดต่างๆ ทำการศึกษาค้นคว้า จึง

ทำให้ได้ทราบถึงประวัติความเป็นมาของพระพุทธรูปองค์นี้ที่สถิตอยู่ใต้พื้นดินที่วัดบ้านแสนชะนีแห่งนี้

ในคราวที่พระผู้มีพระภาคเจ้ามีพระชนมายุ ๕๗ พรรษา ทรงเสด็จมาที่แผ่นดินสุวรรณภูมิแห่งนี้ โดยเสด็จมาที่ภูเขาหัวช้างเมืองโคตรภู (ปัจจุบันนี้คือยอดลำโดมใหญ่ บ้านแข้ด่อน อ. น้ำยืน) พร้อมทั้งพระอรหันตสาวก อันประกอบไปด้วย พระมหากัสสปะ พระอานนท์ พระสิวลี พระมหากัจจายนะ และสมัยนั้นในเขตสุวรรณภูมิมีพระมหาเทวจักรเป็นประธานสงฆ์ก็ได้มาถวายการต้อนรับ ครั้งนั้นพระพุทธองค์ได้ทรงปลงพระนขา (เล็บ) ทั้ง ๑๐ นิ้ว และได้พระราชทานพระนขาข้างขวาให้แก่พระมหากัสสปะ ส่วนพระนขาข้างซ้ายเทวดาได้อัญเชิญขึ้นไปเก็บไว้ที่เทวโลก พระมหากัสสปะได้ทราบพุทธประสงค์แล้ว จึงได้มอบหมายภาระหน้าที่ให้กับพระสิวลี พระมหาเทวจักรได้ดำเนินการสร้างพระพุทธรูปเพื่อบรรจุพระพุทธนขา พระสิวลีและพระมหาเทวจักรจึงได้จัดสร้างพระพุทธรูป ซึ่งทำจากทองคำทั้งองค์ มีขนาดหน้าตัก กว้าง ๒.๙ เมตร เสร็จแล้วพระพุทธองค์ก็เสด็จกลับไป พระมหากัสสปะ ได้สร้างสถานที่ประดิษฐานพระพุทธรูปองค์นี้ไว้ที่เมืองโคตรภู เพื่อให้ประชาชนชาวเมืองโคตรภูได้กราบไหว้บูชาสักการะ และได้ถวายพระนามพระพุทธรูปองค์นี้ว่า *"โคตมะ"* เนื่องจากเป็นพระพุทธรูปที่ภายในบรรจุพระพุทธนขา จึงเป็นเสมือนหนึ่งตัวแทนแห่งพระบรมศาสดา จากนั้นท่านก็ได้ไปแกะสลักรูปนารายณ์บรรทมสินธุ์ แล้วจารึกเป็นภาษาฮินดีว่า ศรีสุริยะ ไว้เพื่อเป็นหลักฐาน (ต่อมาภายหลังได้มีการค้นพบ และสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ได้เสด็จพระราชดำเนินไปเปิด) หลังจากนั้นท่านก็ได้เดินทางกลับประเทศอินเดีย ต่อมากาลเวลาผ่านไป ภายหลังจากพุทธปรินิพพาน ชาวเมืองโคตรภู ได้เกิดทำศึกสงครามเพื่อแย่งชิงพระพุทธรูป เพราะต่างก็อยากครอบครอง จนทำให้บ้านเมืองเสียหายเพราะภัยสงคราม พระพุทธรูปเกิดความศักดิ์สิทธิ์ได้เสด็จลงสู่แม่น้ำลำโดม บริเวณวังมน วังฮี ลอยมาตามกระแสแม่น้ำมา มาหยุดอยู่ที่วัดแสนชะนี และจมอยู่ภายใต้พื้นดินจนปัจจุบัน โดยไม่มีผู้ใดได้ล่วงรู้ถึงพระพุทธรูปโคตมะองค์นี้อีกเลย

ต่อมาสถานที่ตรงนั้นได้เกิดน้ำท่วมขึ้น พญานาคจึงมาอาราธนาให้พระพุทธรูปองค์นี้ได้ไปพักจำพรรษาที่นาคพิภพ ๑ พรรษา หลังจากนั้นก็ได้ลอยมาตามน้ำและมาหยุดอยู่ที่บริเวณวัดแสนชะนี จนถึงปัจจุบัน ก็ไม่ได้เสด็จที่จะไปไหนอีกเลย กาลเวลาผ่านไปสายน้ำเปลี่ยนทางเดินที่ตรงนั้นจึงมีดินทับถมจนกลายเป็นเนินดินตามสภาพที่เห็นในปัจจุบัน นับจากนั้นมาจึงไม่มีผู้ใดได้ล่วงรู้เรื่องราวของพระพุทธรูปองค์นี้อีกเลย

เริ่มสร้างพระพุทธรูปครอบหลวงพ่อพระโตโคตมะ

เมื่อได้ทราบความเป็นมาโดยละเอียดแล้ว หลวงพ่อภรังสีก็ได้ใช้เวลาในการเข้าไปทำความคุ้นเคยกับชาวบ้านแสนชะนี ท่านได้ใช้ความอดทน ค่อยๆ เล่าเรื่องราวต่างๆ ให้กับลูกศิษย์ใกล้ชิดฟัง และได้ขยายวงกว้างไปสู่ฆราวาสญาติโยมทั้งหลายที่มีความศรัทธาในหลวงพ่อ นับจากนั้นเป็นต้นมาวัดแสนชะนีก็กลับเข้าสู่ภาวะปกติ มีพระภิกษุสามเณรพักจำพรรษาตลอดมามิได้ขาด

เนื่องจากพระพุทธรูปองค์ดังกล่าวนี้จมอยู่ใต้ดินลึกประมาณ ๒ เมตร และมีขนาดหน้าตักกว้าง ๒.๙ เมตร และเป็นพระพุทธรูปทองคำ การจะนำพระพุทธรูปขึ้นมาจากพื้นดินจึงเป็นเรื่องที่ลำบาก ซึ่งจะทำให้มีปัญหาอื่นๆ ตามมาอีกมากมายในภายหลัง หลวงพ่อจึงได้ขออนุญาตเรียกพระพุทธรูปองค์นี้ว่า หลวงพ่อพระโตโคตมะ และได้ขออนุญาตที่จะจัดสร้างพระพุทธรูปครอบบริเวณที่หลวงพ่อพระโตโคตมะจมอยู่ใต้ดิน เพื่อป้องกันมิให้บุคคลหรือสัตว์ต่างๆ ไปเหยียบผืนแผ่นดินตรงนั้นอีกต่อไป จะได้ประกาศพระเกียรติคุณของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ได้ทรงมีพระมหากรุณาธิคุณอันยิ่งได้ ได้ทรงพระราชทานพระนขาให้ไว้เป็นมรดกแก่ชาวสุวรรณภูมิ จนตกมาถึงยุคของพวกเรา เมื่อพระพุทธองค์ทรงมาอุบัติในผืนแผ่นดินสุวรรณภูมินี้แล้ว จึงถือว่าเป็นมงคลแก่แผ่นดินแห่งนี้ หากพวกเราไม่เชิดชูบูชาแล้วก็จะเป็นการไม่เหมาะสม ซึ่งอาจจะเกิดอาเพศแก่แผ่นดินนี้ได้ อีกประการหนึ่ง ในปี พ.ศ. ๒๕๔๙ นี้ เป็นปีมหามงคลที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ผู้ทรงเป็นเอกอัครศาสนูปถัมภก ทรงครองสิริราชสมบัติครบ ๖๐ ปี เพื่อเป็นการแสดงออกถึงความจงรักภักดี และร่วมเฉลิมฉลองในปีมหามงคลนี้ เพื่อถวายเป็นพระราชกุศลสืบต่อพระชนมพรรษาแด่พระองค์ท่าน ให้พระองค์ทรงมีพระพลานามัยที่สมบูรณ์แข็งแรง เจริญพระชนมายุยาวนาน เพื่อเป็นมิ่งขวัญของปวงชนชาวไทย เป็นการเสริมพระบารมีอีกทางหนึ่ง จึงได้เวลาอันสมควรแล้ว ที่หลวงพ่อภรังสีจะได้นำพามหาชนสร้างบุญบารมีอันยิ่งใหญ่นี้ นับจากปี พ.ศ. ๒๕๓๕ เป็นเวลา ๑๓ ปี ที่หลวงพ่อใช้ความเพียรพยายามประกาศเรื่องหลวงพ่อพระโต

โคตมะแก่ชาวโลก และใช้เวลาเข้าไปทำความสนิทคุ้นเคยกับชาวบ้านแสนชะนี จนชาวบ้านมีความเชื่อในเรื่องหลวงพ่อพระโตโคตมะ ได้เริ่มประกอบพิธีวางศิลาฤกษ์ ในวันที่ ๑๖ เมษายน ๒๕๔๘ และได้เริ่มดำเนินการสร้างพระพุทธรูปหลวงพ่อพระโตโคตมะ ซึ่งมีขนาดหน้าตักกว้าง ๗.๖๙ เมตร สูง ๙.๒๙ เมตร เพื่อให้เป็นตัวแทนของพระพุทธองค์ที่ได้ทรงมาอุบัติขึ้นในกึ่งพุทธกาล หลวงพ่อพระโตโคตมะเป็นพระพุทธรูปที่มีความสำคัญต่อสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ อย่างแท้จริง

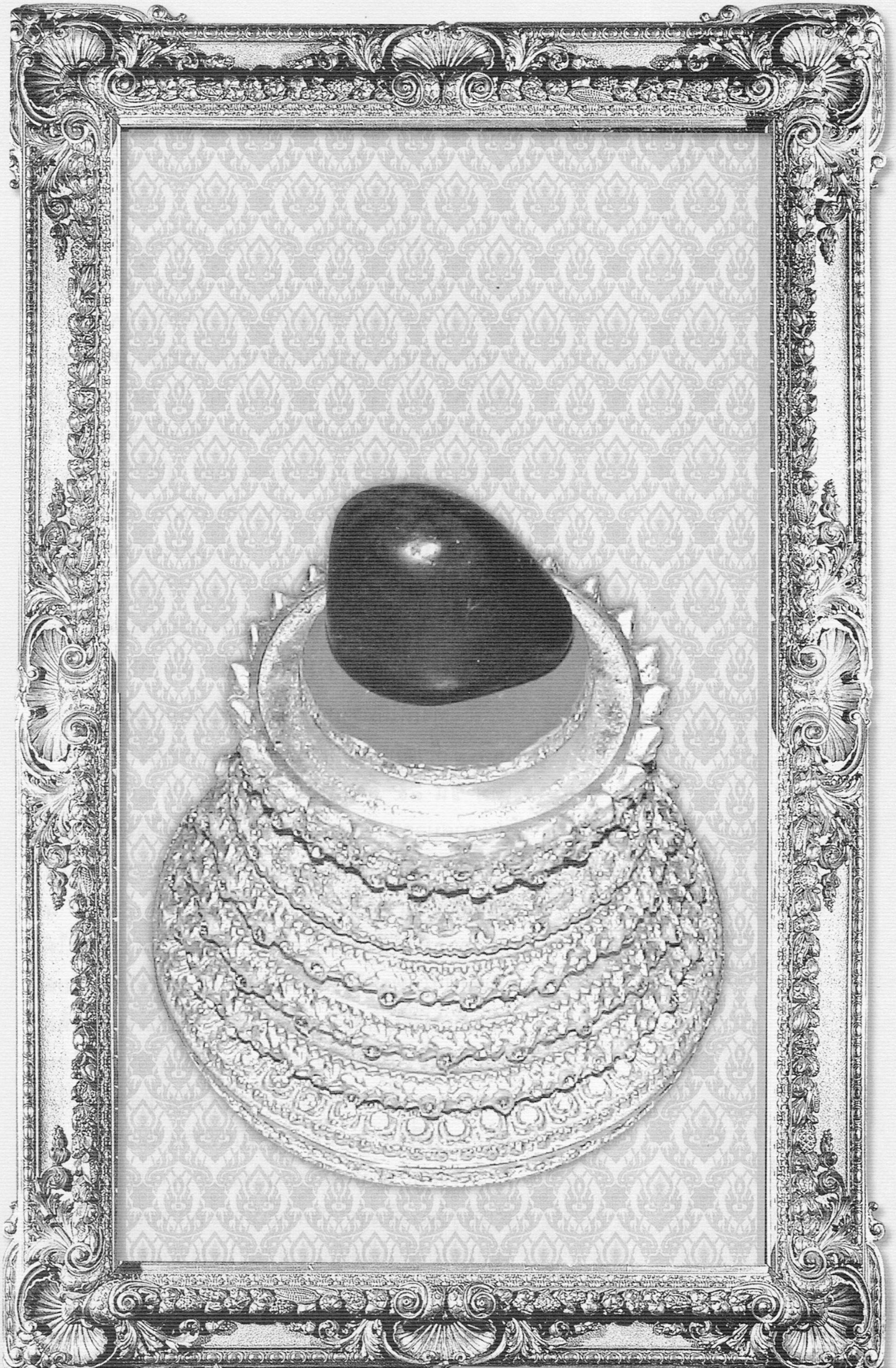
นับจากนั้นเป็นต้นมา พระพุทธนขาธาตุของพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าถูกเปิดเผยประกาศต่อสายตาของชาวโลก โดยสมณะศากยะบุตรผู้มีนาม หลวงพ่อภรังสี ฉนฺทโร

มหาชนรวมพลังศรัทธาสร้างหลวงพ่อพระโตโคตมะ

การดำเนินการสร้างหลวงพ่อพระโตโคตมะนั้น ได้เริ่มเมื่อปี ๒๕๔๙ ช่วงเดือนเมษายน โดยมีอาจารย์ไพฑูรย์ สุธมฺโม และพระลูกศิษย์ เป็นผู้ดำเนินการ โดยไม่ได้คิดค่าตอบแทนแต่อย่างใด ชาวบ้านแสนชะนี เมื่อได้เห็นปณิธานอันแน่วแน่ของหลวงพ่อภรังสี ก็เกิดความเลื่อมใส ศรัทธา ได้มาช่วยงานกันโดยไม่ได้คิดค่าตอบแทน กลางวันจะเป็นโยมผู้หญิงมาช่วยกันผสมปูน หิ้วปูน และงานต่างๆ กลางคืนก็ผลัดเปลี่ยนเป็นโยมผู้ชายมาช่วยงาน บางวันทำงานกันถึงตีสอง วัดแสนชะนีจึงเต็มไปด้วยทายกทายิกาตลอดทั้งกลางวันและกลางคืน การทำงานสร้างหลวงพ่อพระโตโคตมะ จึงมีบุญกุศลเป็นเครื่องตอบแทน หลวงพ่อพระโตโคตมะ จึงได้หล่อหลอมขึ้นมาจากพลังศรัทธาของมหาชนโดยแท้จริง

พลังศรัทธามหาชน ร่วมสร้างหลวงพ่อพระโตโคตมะ

ประวัติพระพุทธโลหิตธาตุ

จากการที่หลวงพ่อภรังสี ได้ค้นพบหลวงพ่อพระโตโคตมะ และได้ดำเนินการสร้างพระพุทธรูปครอบไว้ และได้ประกาศพระเกียรติคุณของพระพุทธนขาธาตุที่ถูกบรรจุอยู่ในองค์พระพุทธปฏิมา (หลวงพ่อพระโตโคตมะ) จึงเป็นมูลเหตุแห่งการได้สัมผัสกับพุทธบารมีที่ติดตามมานั่นก็คือ พระพุทธโลหิตธาตุ ซึ่งได้เสด็จมาเปล่งพระรัศมีที่วัดภูพลานสูง เมื่อวัน ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ เป็นลักษณะลำแสงสีขาวนวลกลม วงกลมรอบนอกมีสีแดง มีเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ ๘ นิ้ว ซึ่งสามารถมองเห็นด้วยตาเปล่า และบันทึกภาพถ่ายเอาไว้ได้ จึงเป็นเหตุให้ได้ทราบถึงพระพุทธโลหิตธาตุจากการสอบถามหลวงปู่ใหญ่มหาโมคคัลลานะ

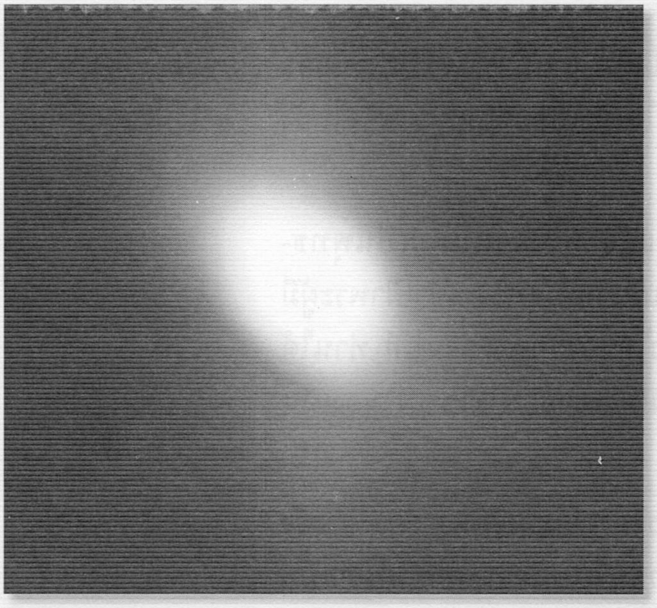
ทำให้ได้ทราบว่าพระพุทธโลหิตมีกำหนดการจะเสด็จมาที่วัดภูพลานสูงในช่วงวันออกพรรษา (กำหนดเดิม ขึ้น ๑๔ ค่ำ เดือน ๑๑) หลวงพ่อภรังสีจึงได้ประกาศบอกข่าวมหากุศลแก่ศิษยานุศิษย์ได้ทราบ และได้เตรียมการรับเสด็จ และเมื่อเทวดาได้นำพระคัมภีร์โบราณมาถวายหลวงพ่อ เมื่อวัน ขึ้น ๑๕ ค่ำเดือน ๘ หลังจากที่ได้ศึกษาค้นคว้ารายละเอียดต่างๆ ที่ได้บันทึกไว้ในพระคัมภีร์ จึงทำให้ได้ทราบรายละเอียดเกี่ยวกับพระโลหิตธาตุชัดเจนยิ่งขึ้น คือพระพุทธโลหิตธาตุองค์นี้ เป็นพระโลหิตที่พระพุทธองค์ทรงอาเจียนออกในคราวที่ทรงประชวรลงพระโลหิต หลังจากที่ได้ฉันอาหารที่ชื่อ สูกรมัททวะ (เป็นชื่อของเห็ดชนิดหนึ่งซึ่งสุกรชอบกิน) ที่นายจุนทะถวายเป็นปัจฉิมบิณฑบาต สาเหตุที่ทรงฉันสูกรมัททวะเนื่องจากมีข้อดี กล่าวคือเมื่อเสวยเห็ดชนิดนี้แล้วจะทำให้ระบายอาหารส่วน

ต่างๆ ออกมาจนทำให้ประชวรลงพระโลหิต แต่เมื่อทรงปรินิพานแล้ว เห็ดดังกล่าวนี้จะช่วยรักษาพระวรกายมิให้เน่าเปื่อยก่อนที่จะเสด็จไปยังเมืองกุสินาราอันเป็นสถานที่ปรินิพพาน

เมื่อพระองค์ทรงอาเจียนออกแล้ว พระอานนท์ผู้เป็นพุทธ-อุปัฏฐากจึงได้เก็บรักษาไว้ และในตอนเย็นวันนั้นเทวดาเข้าเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้าได้มองเห็นพระโลหิตนั้นจึงได้ขอจากพระอานนท์ ท่านได้มอบพระโลหิตนี้แก่เทวดา ในลำดับนั้นมีพระยายักษ์ได้เข้าเฝ้ามองเห็นพระโลหิตจากเทวดา จึงเอ่ยปากขอว่า

"พระโลหิตของพระพุทธองค์นี้ทรงอาเจียนออกเพราะประชวรจึงจัดเป็นพระโลหิตร้ายไม่สมควรที่จะนำขึ้นไปบนสวรรค์ ข้าพเจ้าเป็นยักษ์มีจิตเลื่อมใสศรัทธาต่อพระพุทธองค์เคยถวายการอารักขาพระองค์มาก่อน แต่ยังไม่ได้อะไรอันเป็นตัวแทนของพระพุทธองค์เลย ขอท่านจงมอบพระโลหิตนี้ให้แก่ข้าพเจ้า เพื่อจะได้กราบไหว้บูชาสักการะเป็นพุทธานุสสติด้วยเถิด"

เทวดาจึงได้มอบพระโลหิตให้แก่พระยายักษ์ สร้างความปลาบปลื้มปีติยินดีให้แก่พระยายักษ์ยิ่งนัก

พระโลหิตธาตุเปล่งรัศมี

จากนั้นจึงเข้าเฝ้าเพื่อขอพรจากพระพุทธองค์ พระยายักษ์จึงได้อัญเชิญพระพุทธโลหิตไปสู่เมืองพยัคฆอินแปง (สุวรรณภูมิตอนล่าง ในคัมภีร์กล่าวว่าเมืองมอญ) โดยได้ประดิษฐานไว้บนยอดปราสาทและอยู่ในการอารักขาของพระยายักษ์ตลอดมา

นับจากนั้นมาไม่ปรากฏว่ามีผู้ใดได้พบเห็นพระพุทธโลหิตนี้อีกเลย จวบจนกระทั่งพระพุทธโลหิตได้เสด็จมาเปล่งพระรัศมีที่วัดภูพลานสูงเป็นเหตุให้ทราบว่า พระพุทธโลหิตจะเสด็จมาวัดภูพลานสูง ในวันขึ้น ๑๔ ค่ำเดือน ๑๑ (กำหนดเดิม) เมื่อหลวงพ่อภรังสีได้ทราบข่าวอันเป็นมงคลนี้จึงได้เตรียมการรับเสด็จ โดยได้จัดหาบุษบกมารองรับ ประดับประดาสถานที่ด้วยธงชัยและธงแผ่นผ้าเพื่อรอรับเสด็จ

พระโลหิตธาตุและพระเขี้ยวฝาง เสด็จก่อนกำหนด

ในการรับเสด็จครั้งนี้หลวงปู่ใหญ่มหาโมคัลลานะได้บอกหลวงพ่อภรังสีไว้ว่า

"จะนำเอาพระโลหิตธาตุมามอบให้ด้วยมือท่านเอง"

จึงสร้างความสงสัยให้หลวงพ่อเป็นอย่างยิ่ง ว่าหลวงปู่ใหญ่จะมอบให้กับมือได้อย่างไร ความสงสัยนั้นก็หมดสิ้นไปในวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๔๙ ตรงกับวัน แรม ๑๔ ค่ำเดือน ๑๐ ปีจอ เวลา ๑๖.๐๐ น.

หลวงพ่อได้รับโทรศัพท์จากพระลูกศิษย์ผู้ดูแลวัดป่าบ้านคำบอนว่า ที่รูปปั้นของหลวงปู่ใหญ่มหาโมคัลลานะมีวัตถุบางอย่างวางอยู่ที่มือและเปล่งรัศมี สร้างความตกใจให้กับพระภิกษุและชาวบ้านที่อยู่วัดป่าบ้านคำบอนจำนวนสิบกว่าคนเป็นอย่างมาก ท่ามกลางอากาศที่แปรปรวนมีฝนตกและฟ้าร้องรอบๆ วัดป่าบ้านคำบอน หลวงพ่อจึงได้รีบเดินทางจากวัดภูพลานสูงไปวัดป่าบ้านคำบอนอย่างเร่งด่วน

เมื่อไปถึงแล้วจึงได้ทราบว่าพระโลหิตธาตุและพระทันตธาตุของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้เสด็จลงที่มือของหลวงปู่ใหญ่ จึงได้พาญาติโยมกล่าวคำบูชาถวายสักการะและประกอบพิธีอัญเชิญขึ้นสู่วัดภูพลานสูง ในขณะที่หลวงพ่ออัญเชิญพระโลหิตธาตุและพระเขี้ยวฝางขึ้นมานั้นชาวบ้านที่อยู่สองข้างทางอันประกอบด้วยชาวบ้านคำบอน บ้านกลางเมือง และบ้านหลักเมือง ได้เห็นลำแสงลอยตามรถของหลวงพ่อสร้างความอัศจรรย์ใจเป็นอย่างยิ่งจึงได้พากันตามรถของหลวงพ่อขึ้นมาบนวัดภูพลานสูงเป็นจำนวนมาก

เมื่อมาถึงวัดภูพลานสูงแล้วหลวงพ่อได้นำพาคณะศิษยานุศิษย์สวดสรรเสริญพุทธคุณและได้ถวายการสรงน้ำหอมแก่องค์พระโลหิตธาตุและพระเขี้ยวฝาง แล้วนำไปประดิษฐานเป็นการชั่วคราวไว้บนลานธรรมเปิดโอกาสให้แก่พุทธศาสนิกชนได้ชมพระบารมีและกราบไหว้บูชาอย่างใกล้ชิด

ในพิธีดังกล่าวนี้มีพุทธศาสนิกชนอยู่ในเหตุการณ์ร่วมร้อยชีวิต ตกกลางคืนที่วัดภูพลานสูงมีอากาศเย็นและปกคลุมไปด้วยหมอกทั่วทั้งบริเวณ บางแห่งหมอกได้กลายเป็นน้ำแข็งซึ่งอากาศเช่นนี้ไม่เคยมีปรากฏมาก่อนเลย ทั้งที่เป็นช่วงฤดูฝน

พระพุทธทันตธาตุ (พระเขี้ยวฝาง) เสด็จมาโดยมิได้นัดหมาย

พระเขี้ยวฝาง หมายถึง พระทนต์กรามบนข้างขวา สิ่งที่สร้างความอัศจรรย์ใจมากที่สุด คือ พระพุทธทันตธาตุ (พระเขี้ยวฝาง) เสด็จมาพร้อมกับพระโลหิตธาตุ ซึ่งหลวงพ่อไม่ทราบล่วงหน้ามาก่อนว่าจะมีพระเขี้ยวฝางเสด็จมาด้วย จากการเรียนถามหลวงปู่ใหญ่จึงทำให้ทราบว่าพระธาตุสดของพระพุทธเจ้า ที่ยังไม่ถูกไฟเผาในโลกนี้มี ๓ องค์ คือ

๑. พระนขาธาตุ ที่บรรจุไว้ในองค์หลวงพ่อพระโตโคตมะ
๒. พระโลหิตธาตุ
๓. พระทันตธาตุ

เมื่อหลวงพ่อได้ค้นพบพระนขาธาตุและประกาศเชิดชูบูชาจึงเป็นเหตุนำพาให้ได้พบพระโลหิตธาตุและพระทันตธาตุจึงได้เสด็จตามมา เพราะพระธาตุสดทั้ง ๓ องค์นี้ต้องมารวมกันเพื่อสืบต่ออายุพระพุทธศาสนาให้วัฒนาถาวรสืบต่อไป นี่คือเหตุผลแห่งการเสด็จมาของพระทันตธาตุ

หลวงปู่ใหญ่ได้เมตตาเล่าให้ฟังว่า พระทันตธาตุนี้เป็นฟันกรามข้างขวาซี่ในสุดของพระพุทธเจ้า เมื่อพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ ดังนี้ ได้ทรงปวดพระทนต์กรามข้างขวา หมอชีวกโกมารภัทร ได้ถวายการรักษาและกราบทูลว่าจะต้องทรงถอนพระทนต์ซี่นี้ออก เนื่องจากถูกแมลงเจาะ ข่าวคราวนี้ได้แพร่ไปสู่พุทธบริษัท ต่างก็มีความประสงค์อยากครอบครองจึงได้ไปเข้าเฝ้า เพื่อทูลขอพระทนต์ที่จะทรงถอนออกมา พระพุทธองค์ทรงทราบด้วยพระสัพพัญญุตญาณว่า หากพระองค์ทรงประทานให้แก่ผู้ใดผู้หนึ่งจะเกิดปัญหาตามมาในภายหลังจะสร้างความไม่พอใจแก่ผู้ที่ไม่ได้ จึงไม่ได้ทรงถอนออกต่อหน้าพุทธบริษัท ตกกลางคืนเมื่อปราศจากผู้คนแล้ว จึงได้อธิษฐานถอนพระทนต์ออกมา และทรงพระประทานแก่พระมหาโมคคัลลานะผู้เป็นอัครสาวก ท่านจึงได้อธิษฐานจิต เก็บรักษาไว้ที่ถ้ำสูกรขาตา เขาคิชกูฏ เมืองพาราณสี ประเทศอินเดีย

และหลวงปู่ใหญ่ก็ได้นำมามอบให้กับหลวงพ่อภรังสี เพราะหลวงปู่ใหญ่พิจารณาเห็นว่าหลวงพ่อภรังสีเป็นลูกศิษย์ที่มีความกตัญญู ประกาศเกียรติคุณของหลวงปู่ใหญ่ต่อชาวโลกสร้างรูปเหมือนรูปแกะสลักและทำล็อกเกตถวาย ทำให้ท่านซึ่งนิพพานไปแล้วกลับมามีตัวตนได้อีกครั้งหนึ่ง ซึ่งไม่มีลูกศิษย์ท่านรูปใดในอดีตที่ทำได้อย่างหลวงพ่อนี้เลย หลวงปู่จึงได้เมตตานำพระทันตธาตุมามอบให้หลวงพ่อได้ประกาศเกียรติคุณสืบต่อไป

จึงนับว่าเป็นบุญลาภอันประเสริฐ ที่ทำให้ชาวโลกได้มีโอกาสเห็นพระพุทธสรีระของพระพุทธองค์เพิ่มขึ้นอีกองค์

พระโลหิตเขี้ยวฝาง
เสด็จลงมาที่มือหลวงปู่ใหญ่

สาเหตุที่พระโลหิตธาตุและพระทันตธาตุเสด็จลงที่วัดป่าบ้านคำบอน

ตามที่ได้กล่าวไว้แล้วว่า หลวงปู่ใหญ่มหาโมคคัลลานะ ได้บอกกับหลวงพ่อภรังสีว่า ท่านจะนำพระโลหิตธาตุมามอบให้กับมือ เหตุนั้นพระโลหิตธาตุและพระทันตธาตุจึงเสด็จลงที่มือของรูปแกะสลักหลวงปู่ใหญ่ การที่พระโลหิตและพระทันตธาตุเสด็จลงที่มือของหลวงปู่ใหญ่ ก็เพราะว่าในการเสด็จแต่ละครั้งของพระบรมสารีริกธาตุมีหลวงปู่ใหญ่เป็นผู้ดูแลอยู่เบื้องหลัง

การที่พุทธศาสนิกชนได้มีโอกาสชมพุทธบารมีนี้ ก็เพราะอาศัยบุญบารมีของหลวงปู่ใหญ่ทั้งสิ้น หลวงปู่ใหญ่นั้นเป็นผู้มีคุณูปการนับไม่ถ้วน เมื่อเป็นเช่นนั้น พระโลหิตธาตุและพระทันตธาตุจึงมีพุทธประสงค์ที่จะเสด็จลงที่วัดป่าบ้านคำบอน อันเป็นสถานที่ประดิษฐานของรูปเหมือนหลวงปู่ใหญ่ เพื่อที่จะให้พุทธศาสนิกชนได้ตามรอยทางการเสด็จเป็นการประกาศเกียรติคุณของหลวงปู่ใหญ่ให้ชาวโลกได้รับรู้

พระธรรมปริยัติโสภณ
วัดโมลีโลกยาราม เจ้าคณะภาค ๑๐

พระมหาเถระเดินทางมานมัสการพระโลหิตธาตุและพระทันตธาตุ

เมื่อได้นำพระโลหิตธาตุ และพระทันตธาตุประดิษฐานไว้บนลานธรรมแล้ว ข่าวคราวการเสด็จก็แพร่สะพัดไปอย่างรวดเร็ว เป็นเหตุให้พระเถรานุเถระ เจ้าคณะ พระสังฆาธิการ เดินทางมาชมพุทธบารมีเป็นจำนวนมาก

ในจำนวนนั้นก็มี พระเดชพระคุณ พระธรรมปริยัติโสภณ วัดโมลีโลกยาราม เจ้าคณะภาค ๑๐ ได้มารองรับและคุ้มครองโดยมีคำสั่งห้ามเคลื่อนย้ายพระธาตุออกจากวัดภูพลานสูง จนกว่าจะได้รับการอนุญาตจากท่าน

จึงนับว่าคณะสงฆ์ทั้งปวงได้รวมกันเป็นปึกแผ่นและได้พร้อมใจกันมารองรับพระโลหิตธาตุ พระทันตธาตุ

รอยพระพุทธบาทเมื่อแรกพบ

รอยพระพุทธบาทปรากฏสู่สายตาชาวโลก

หลวงพ่อภรังสี ได้เคยนิมิตเห็นรอยเท้าใหญ่ปรากฏที่วัดภูพลานสูงเมื่อหลายปีก่อน แต่ก็ไม่ได้สนใจติดตามนิมิตนั้น จนกระทั่งได้ค้นคว้าจากบันทึกในพระคัมภีร์โบราณซึ่งมีรูปรอยพระพุทธบาทปรากฏอยู่ด้วย จึงทำให้หลวงพ่อได้ทราบว่าที่ภูพลานสูงนี้ มีรอยพระพุทธบาทซ่อนเร้นอยู่มาเป็นพันๆ ปี จึงทำการค้นคว้าหาตำแหน่งที่แน่ชัดจนได้ทราบ ได้บอกกับญาติโยมว่ารอยพุทธบาทอยู่ใกล้ๆ กับน้ำบุ้น และได้เตรียมการที่จะเปิดรอยพระพุทธบาทสู่สายตาชาวโลก ในวัน แรม ๑ ค่ำ เดือน ๑๑ (กำหนดเดิม)

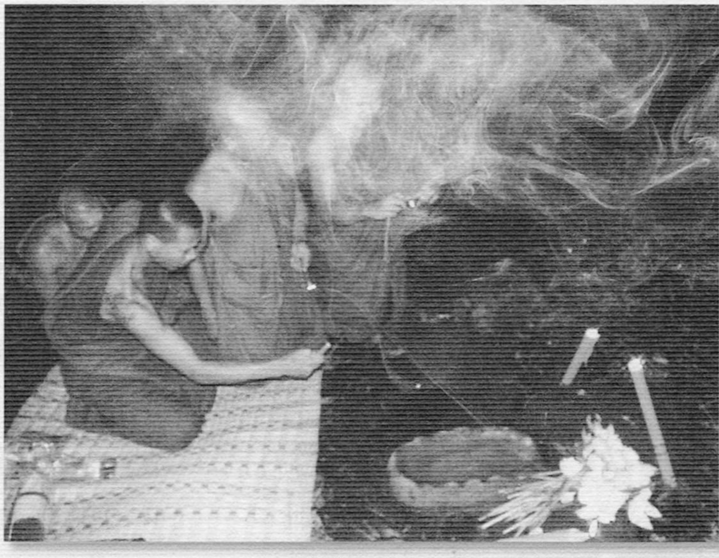
คณะศิษยานุศิษย์จึงได้เฝ้ารอเวลาที่จะได้เห็นรอยพระพุทธบาท กระทั่งตอนดึกของคืนวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๔๙ เวลา ๒๓.๐๐ น. หลวงพ่อได้เรียกลูกศิษย์ใกล้ชิด เป็นพระภิกษุ ๕ รูป และฆราวาส ๓ คน ประกอบด้วย พระอาจารย์ประมวล เตชปญฺโญ พระเสาร์ สุธมฺโม พระพรชัย วิสุทฺโธ พระศรชัย สติสมฺปนฺโน อาจารย์น้อย แก้วคำ (น้องชาย

ของหลวงพ่อ) คุณพรหมา คลายศรี (สท.ต. เมืองเดช) และคุณปัญญา อุจฉกรรณ์ เดินทางขึ้นสู่น้ำบุ้น ซึ่งห่างจากวัดภูพลานสูงไปทางใต้ประมาณ ๓ กิโลเมตร พอไปถึงหลวงพ่อก็ได้นั่งสวดคาถา ที่ปรากฏในพระคัมภีร์โบราณเพื่อเปิดรอยพระพุทธบาท พอสวดเสร็จก็ปรากฏว่ามีลำแสงมีลักษณะเหมือนดาวตกพุ่งลงมาที่พื้น ห่างจากจุดที่หลวงพ่อนั่งไปทางทิศตะวันตกประมาณ ๑๐ เมตร

สถานที่ดาวตกนั้นปรากฏว่ามีละอองควันสีขาวพวยพุ่งออกมา คณะลูกศิษย์จึงได้พากันไปดูสถานที่ตรงนั้น พิจารณาเห็นเป็นรากหญ้ารากไม้หนาประมาณเท่าผืนกระสอบป่าน ปกคลุมอยู่ในบริเวณกว้างประมาณหนึ่งตารางวา จึงได้ช่วยกันดึงรากหญ้านั้นออก ทุกสายตาต่างตกตะลึงเพราะสิ่งที่อยู่ ณ เบื้องหน้านั้น เป็นรอยพุทธบาทสีขาวบริสุทธิ์มีลักษณะคล้ายดอกบัวมีลักษณะเป็นวงรี โดยมีกลีบอยู่รอบๆ นับได้ ๑๗ กลีบ อยู่ติดกับก้อนหินสูงขึ้นมาประมาณ ๕ นิ้ว ในรอยพุทธบาทนั้นสะอาดบริสุทธิ์ไม่มีสิ่งใดแปดเปื้อนทั้งที่อยู่ใต้รากหญ้า พอเปิดออกมาถูกอากาศก็มีปฏิกิริยาคล้ายน้ำเดือด

เมื่อได้พบแล้วคณะลูกศิษย์ก็พากันทำความสะอาดรอบๆ บริเวณรอยนั้น สิ่งที่น่าอัศจรรย์ที่สุดก็คือ เมื่อค้นพบทีแรก รอยพระพุทธบาทนี้มีลักษณะคล้ายดอกบัวกลมนิ่มๆ พอทำความสะอาดเสร็จหลวงพ่อได้เอาศอกไปวัดดูรอยนั้น ปรากฏว่ารอยนั้นค่อยๆ ขยายออกจนวัดได้ศอกหนึ่งพอดี และสีผิวรอยพระพุทธบาทนั้นเดิมทีเป็นสีขาวบริสุทธิ์ แล้วค่อยๆ เปลี่ยนเป็นสีน้ำตาลและดำเข้ม ลักษณะที่อ่อนนิ่มนั้นได้แข็งตัวขึ้น รอยพระพุทธบาทนี้วัดความยาวได้ ๔๙ เซนติเมตร กว้าง ๙ นิ้ว มีลักษณะเรียบเสมอ เป็นรอยพระพุทธบาทข้างขวา

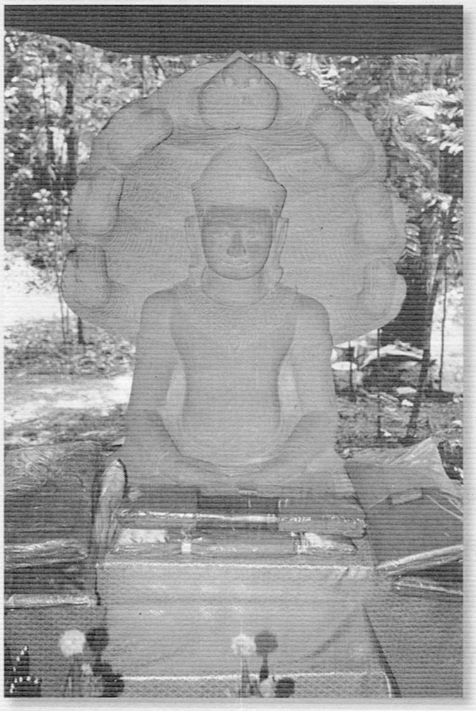
จากนั้นหลวงพ่อก็ได้นำอิฐมาล้อมรอยพระพุทธบาทนั้นไว้ แล้วพาคณะจุดเทียนบูชาประกอบพิธีไหว้พระสวดบทสรรเสริญพุทธคุณ และได้วางผ้าไตรจีวรทับรอยพระพุทธบาทนั้นไว้ ๓ ไตรเสร็จแล้วได้เดินทางกลับมายังวัด รุ่งเช้าจึงได้พาญาติโยมขึ้นไปทำความสะอาด ก่ออิฐถือปูนรอบรอยพระพุทธบาท กางเต็นท์ครอบรอยพระพุทธบาท

กลุ่มควันลอยออกจากรอยพระพุทธบาท

ไว้ในเบื้องต้น มีผู้ท้วงติงหลวงพ่อว่าไม่น่าจะไปก่ออิฐถือปูนรอบรอยพระพุทธบาท น่าจะปล่อยไว้ตามธรรมชาติ เพื่อให้คนทั้งหลายที่ได้มากราบในภายหลังจะได้เห็นเป็นธรรมชาติ ถ้าหากว่าก่ออิฐ เกรงว่าเขาจะว่าหลวงพ่อสร้างรอยพระพุทธบาทนี้ขึ้นเอง หลวงพ่อจึงได้ให้คำอธิบายว่า

"การที่ท่านต้องรีบก่ออิฐถือปูนนั้นเพื่อเป็นการป้องกันรอยพระพุทธบาทไม่ให้ชำรุดเสียหาย เพราะถ้าหากท่านไม่ทำเช่นนั้นพุทธศาสนิกชนที่ขึ้นมากราบไหว้ อยากจะสัมผัสจับต้องก็จะพากันเก็บเอาหิน, ดิน, ทราย รอบรอยพระพุทธบาทนั้นจึงจำเป็นต้องรีบก่ออิฐฉาบปูนรอบรอยพระพุทธบาท เพื่อเป็นการเชิดชูบูชาพระพุทธเจ้า ซึ่งถ้าหากค้นพบแล้วไม่ทำการเชิดชูบูชาผู้รู้ทั้งหลายจะตำหนิได้ การกลัวจะถูกกล่าวหาว่าอาตมาสร้างรอยพระพุทธบาทขึ้นเองนั้นอาตมาไม่กลัว เพราะเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในวันค้นพบนั้นมีผู้เห็นเหตุการณ์หลายคนทั้งบรรพชิตและคฤหัสถ์ และได้มีการบันทึกภาพไว้ทุกขั้นตอน อาตมาเองมีความรู้ความเข้าใจในรอยพระพุทธบาทนั้นอย่างแจ่มแจ้ง จึงไม่ต้องรอให้ใครมาพิสูจน์ยืนยันอีกครั้ง ส่วนคนที่รอให้ผู้อื่นมายืนยันอีกทีแสดงว่าผู้นั้นยังเคลือบแคลงสงสัยในสิ่งนั้นยังไม่แจ่มแจ้งอย่างแท้จริง"

พระพุทธรูปปางนาคปรก

นี่คือเหตุผลที่หลวงพ่อได้เมตตาให้คำอธิบาย พุทธศาสนิกชนที่ได้ทราบข่าวก็พากันหลั่งไหลขึ้นไปกราบไหว้กันไม่ขาดสาย ถึงแม้ว่าการเดินทางขึ้นไปนั้นจะลำบากสักเพียงใดก็ตาม ต่อมาก็ได้อัญเชิญพระพุทธรูปที่สลักจากหินทรายเขียว ปางนาคปรก ขนาด ๒๙ นิ้ว สูง ๑๕๘ เซนติเมตร ขึ้นไปประดิษฐานไว้ข้างรอยพระพุทธบาท โดยหลวงพ่อได้ให้ความหมายไว้ว่า การเอาพระปางนาคปรกไปไว้นั้น เพื่อเป็นเครื่องหมายให้คนทั้งหลายได้ทราบว่า พญานาคได้ดูแลอารักขารอยพระพุทธบาทนี้ไว้ด้วย

พิธีเปิดรอยพระพุทธบาทอย่างเป็นทางการได้มีขึ้น เมื่อวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๔๙ ตรงกับวัน แรม ๑ ค่ำ เดือน ๑๑ ปีจอ โดยพิธีได้เริ่มในตอนเช้ามีพิธีทำบุญตักบาตร บวชต้นไม้ รอบรอยพุทธบาทนั้น มีการทำบุญอุทิศให้แก่ทวยเทพเทวาและสรรพสัตว์ทั้งหลาย ที่ได้เฝ้ารักษารอยพระพุทธ-บาทมาจนถึงยุคของพวกเรา

โดยในพิธีนี้มีมหาชนที่มีความศรัทธา ทั้งบรรพชิตและคฤหัสถ์ร่วมงานกว่า ๕๐๐ ชีวิต พอเสร็จพิธีแล้วก็มีสายฝนโปรยปรายลงมาอย่างไม่ขาดสาย สรรพสัตว์ที่ได้รับบุญกุศลคงจะได้อนุโมทนาบุญโดยถ้วนหน้ากัน

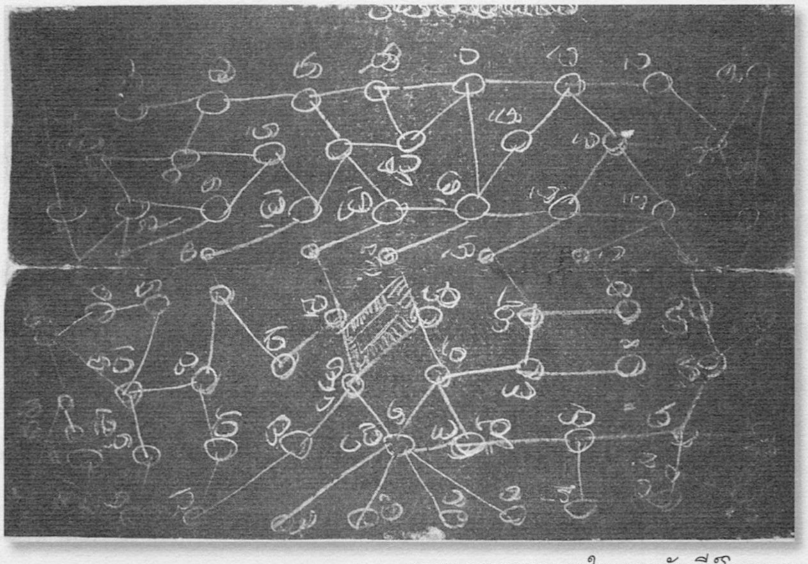

ประวัติความเป็นมาของรอยพระพุทธบาท

หลังจากที่หลวงพ่อภรังสีได้รับคัมภีร์ที่เทวดานำมาถวาย และได้เห็นรูปรอยพระพุทธบาท หลวงพ่อภรังสีได้ศึกษาประวัติความเป็นมาอย่างละเอียด จึงทำให้ทราบว่า รอยพระพุทธบาทนี้เป็นรอยพระบาทที่มีขนาดเท่าพระบาทจริงของพระพุทธเจ้า

พระพุทธองค์ได้เสด็จมาประทับรอยนี้ไว้ในคราวที่พระองค์ทรงมีพระชนมายุ ๕๐ พรรษา พระพุทธองค์ได้ทรงเสด็จมาที่ตรงนี้ โดยมีพระมหากัสสปะเถระ พระสิวลี และพระอานนท์เป็นผู้ติดตาม เพื่อจะแสดงธรรมโปรดพระเทวจักร ผู้เป็นประธานสงฆ์ที่สุวรรณภูมิประเทศนี้ เพราะทรงทราบด้วยพระสัพพัญญุตญาณว่า ต่อไปภายภาคหน้า พระเทวจักรจะเป็นผู้รองรับพระบรมสารีริกธาตุของพระองค์

เมื่อได้ฟังธรรมแล้วพระเทวจักรได้บรรลุเป็นพระอรหันต์ สถานที่ที่พระพุทธองค์ทรงแสดงธรรมได้แก่บริเวณถ้ำพระสาวกใน

รอยพระพุทธบาทในพระคัมภีร์โบราณ

ปัจจุบัน ภูพลานสูงจึงเป็นดินแดนของพระอริยเจ้ามาตั้งแต่ครั้งอดีต เมื่อแสดงธรรมโปรดพระเทวจักรแล้ว จึงเสด็จไปประทับรอยพระพุทธบาทไว้ที่ทางด้านทิศตะวันออกเฉียงใต้ เพราะทรงทราบว่าในอนาคตต่อไปในภายภาคหน้ากึ่งพุทธกาล พระพุทธศาสนาจะมาเจริญรุ่งเรืองในดินแดนแถบถิ่นนี้ จักมีผู้มีบุญบารมีมาค้นพบและประกาศศาสนธรรมของพระองค์ จึงได้ประทับรอยนี้ไว้เพื่อให้ชนผู้เกิดมาในภายหลังได้ทราบว่า ดินแดนแห่งนี้พระพุทธองค์เคยเสด็จมาด้วยพระมหากรุณาธิคุณอันยิ่งใหญ่

ลักษณะการประทับรอยนั้น ไม่ได้ประทับลงกับแผ่นหินของภูเขาลูกนี้ หากแต่พระองค์ทรงรับสั่งให้พระสิวลีนำดินมาจากประเทศอินเดีย และจัดหาแร่ ๓ ชนิด แล้วนำมาผสมกัน แล้ววางไว้บนแผ่นหิน

จากนั้นพระพุทธองค์ก็เดินประทักษิณเวียนรอบ ๓ ครั้ง แล้วทรงประทับรอยไว้ ทรงตรัสว่า แม้เราตถาคตจะปรินิพพานแล้ว แต่เรายังไม่ได้ทอดทิ้งสาวกไปไหน บุญบารมีของเราจะมาอุบัติเกิดขึ้น ณ ที่ตรงนี้อีกครั้งหนึ่ง ในกึ่งศาสนายุกาล ๒๕๕๐ หลังจากนั้นพระพุทธองค์ก็ได้เสด็จสู่บาดาลนคร เพื่อแสดงธรรมโปรดพญานาคสืบต่อไป

ปี ๒๕๕๐ จึงถือว่าเป็นปีอันเป็นมหามงคล ซึ่งในพระคัมภีร์กล่าวไว้ว่า โลกจะเกิดการเปลี่ยนแปลงเข้าสู่ยุคศิวิไลซ์ การเสด็จอุบัติเกิดขึ้นของพระพุทธเจ้านั้นไม่ใช่ว่าพระองค์จะมีพระชนม์ชีพคืนมาใหม่ แต่การอุบัติเกิดขึ้นอีกครั้งของพระพุทธเจ้านี้ หมายถึงการที่พระพุทธสรีระของพระองค์ได้มาปรากฏเกิดขึ้นทุกส่วน ที่วัดภูพลานสูงนี้ซึ่งพระพุทธสรีระทุกส่วนที่ได้มารวมกัน คือ

๑. พระบรมสารีริกธาตุข้อพระหัตถ์เบื้องขวา คือ กระดูกข้อมือ

๒. พระสรีรังคาร คือ ทุกๆ ส่วนรวมกัน

๓. พระโลหิตธาตุ คือ เลือด

๔. พระทันตธาตุ คือ ฟัน

๕. พระนขาธาตุ คือ เล็บ

๖. พระพุทธบาท คือ รอยเท้า

จึงถือว่าพุทธสรีระของพระองค์ได้มารวมกันอย่างบริบูรณ์ เพื่อความยิ่งใหญ่ของพระพุทธศาสนา พระพุทธสรีระเหล่านี้ก็จะแผ่บารมีให้กับผู้ที่มากราบไหว้ด้วยใจเลื่อมใสศรัทธา ก็เหมือนกับพระองค์มาเสด็จอุบัติเกิดขึ้น เพื่อเผยแผ่พระศาสนาอีกครั้งนั่นเอง

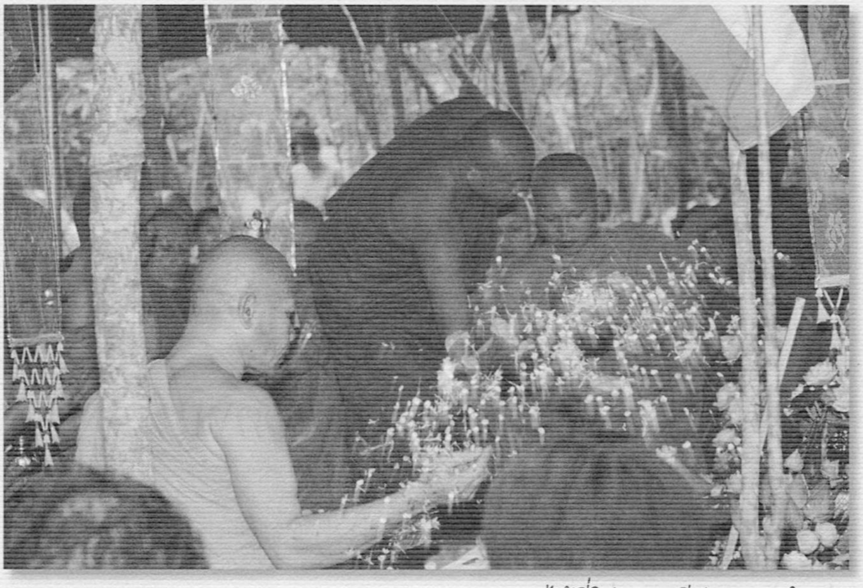
การที่รอยพระพุทธบาทปรากฏในช่วงก่อน ปี ๒๕๕๐ นี้ เพราะเมื่อนับเลขปลายของพุทธศักราชแล้ว ก็จะเท่ากับพระชนมายุของพระพุทธเจ้า ที่ทรงมาประทับรอยนี้ไว้ คือ ๕๐ ปี ก่อนจะปรินิพพาน ๓๐ ปี เมื่อนับรวมกันแล้วก็จะได้ ๒๕๘๐ ปี ถ้านับเฉพาะเลขหลังก็จะเท่ากับพระชนมายุของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ผู้เป็นเอกอัครศาสนูปถัมภก จึงนับว่าเหตุการณ์ต่างๆ ได้เวียนมาบรรจบกันโดยบังเอิญ (หรือไม่?)

จากการที่รอยพระพุทธบาทมีส่วนผสมของแร่ ๓ ชนิด ตามที่ได้นำเสนอไปแล้วนั้น หลวงพ่อภรังสีได้อธิบายไว้ว่า ในตอนที่ค้นพบพระพุทธบาทครั้งแรกนั้น เมื่อเปิดออกถูกอากาศก็เกิดปฏิกิริยามีควันพวยพุ่งออกมาและรอยนั้นมีปฏิกิริยาคล้ายน้ำเดือด รอยพระพุทธบาทที่เจอตอนแรกมีลักษณะนิ่มๆ ต่อมาภายหลังได้แข็งตัวขึ้น เป็นปฏิกิริยาของแร่ทั้งสามชนิด ซึ่งมีคุณลักษณะที่สามารถจะรักษารอยพระพุทธบาทนี้ไว้ได้เป็นพันปี

รอยพระพุทธบาทแสดงปาฏิหาริย์

ในการรวบรวมเรียบเรียงประวัติเล่มนี้ ผู้เขียนได้พยายามหลีกเลี่ยงที่จะนำเสนอเรื่องราวของอิทธิปาฏิหาริย์เพราะเป็นดาบสองคม แต่จะเลือกนำเสนอเฉพาะตอนที่ผู้เขียนได้อยู่ในเหตุการณ์เท่านั้น เพื่อที่จะให้เป็นเครื่องเพิ่มพูนศรัทธาของพุทธศาสนิกชนทั้งหลายเท่านั้น หามีเจตนาอย่างอื่นไม่

รอยพระพุทธบาทได้แสดงปาฏิหาริย์ให้เห็นตั้งแต่เบื้องต้น กล่าวคือการค้นพบก็วิจิตรพิสดารมาก คือ เมื่อหลวงพ่อสวดมนต์เสร็จก็มีลำแสงคล้ายดาวตกพุ่งลงมาที่ตำแหน่งพระพุทธบาท ตอนเจอครั้งแรกมีลักษณะสีขาว มีสัณฐานเหมือนดอกบัว มีละอองควันพุ่งออกมา ต่อมาได้ขยายตัวยาวออกและเปลี่ยนเป็นสีน้ำตาลเข้มขึ้นเรื่อยๆ ในส่วนสถานที่ที่ปรากฏของรอยพระพุทธบาทนั้น ทุกคนต่างประหลาดใจเป็นอย่างมาก เนื่องจากที่ตรงนั้นเคยเป็นที่พักทำอาหาร ในสมัยที่มีการไปสร้างห้องน้ำและเป็นที่สัญจรไปมาของหลายคน แต่ก็ไม่มีใครพบเห็น จึงเป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์เป็นอย่างยิ่ง สมจริงดังคำที่พระพุทธโฆษาจารย์ได้รจนาไว้ในพระคัมภีร์ธรรมบท ภาคที่ ๒ เรื่องสามาวดี ว่า

ดอกไม้ที่โปรยมามีประกายลำแสง

"ขึ้นชื่อว่าเจดีย์คือรอยพระบาท ของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ย่อมปรากฏในสถานที่ที่พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงอธิษฐานจิตประทับไว้ ย่อมไม่ปรากฏในที่อื่น เจดีย์คือรอยพระบาทที่พระผู้มีพระภาคเจ้าอธิษฐานไว้ เพื่อชนทั้งหลายเหล่าใด ชนทั้งหลายเหล่านั้นแลย่อมเห็น สัตว์ทั้งหลายมีช้างเป็นต้น จงเหยียบ หรือมหาเมฆจงตก หรือว่าลมเวรัมภะจงพัด ก็ไม่สามารถลบเจดีย์คือรอยพระบาทนั้นได้"

สิ่งที่คิดว่าน่าจะเป็นปาฏิหาริย์ของรอยพระพุทธบาทก็คือ วันทำพิธีเปิดมีพุทธศาสนิกชนมาร่วมงานมากถึง ๕๐๐ กว่าคน ทั้งที่ไม่ได้มีการประชาสัมพันธ์แต่อย่างใด และอากาศในวันนั้นก็ไม่ปกติ กล่าวคือเมื่อทำพิธีเสร็จก็มีฝนโปรยปรายลงมาตลอด

ในขณะที่ทำพิธีเปิด หลวงพ่อภรังสีได้โปรยข้าวตอกดอกไม้ ปรากฏว่าภาพดอกไม้ที่โปรยลงมานั้น มีประกายเป็นลำแสงอย่างน่าอัศจรรย์ จึงนับว่ารอยพระพุทธบาทนี้ได้แสดงปาฏิหาริย์ให้ได้เห็นอย่างชัดเจน

พระบรมสารีริกธาตุข้อพระหัตถ์เบื้องขวากลับสู่วัดภูพลานสูง

หลังจากที่พระบรมสารีริกธาตุข้อพระหัตถ์เบื้องขวาถูกอัญเชิญไปประดิษฐานเป็นการชั่วคราวที่ศาลาพระราชศรัทธา วัดปทุมวนาราม ราชวรวิหาร กรุงเทพฯ ตั้งแต่วันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ โดยพระราชพิพัฒนาทร (ถาวร จิตฺตถาวโร) เป็นประธาน ทางวัดปทุมวนารามได้แจ้งให้ทราบว่าคณะศิษยานุศิษย์ของหลวงพ่อถาวร จะได้อัญเชิญพระบรมสารีริกธาตุข้อพระหัตถ์เบื้องขวากลับมาส่งที่วัดภูพลานสูง ในวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๔๙ สร้างความปลาบปลื้มปีติยินดีให้กับชาววัดภูพลานสูง ชาวนาจะหลวย และศิษยานุศิษย์หลวงพ่อภรังสีเป็นอย่างยิ่ง จึงได้เตรียมการรับเสด็จเป็นการเร่งด่วน

ความยิ่งใหญ่ของพระพุทธเจ้ากำลังจะบังเกิดขึ้น เมื่อพุทธสรีระทุกๆ ส่วนจะกลับมารวมกันอีกครั้งหนึ่ง นี่คงเป็นพุทธประสงค์ เพราะก่อนหน้านั้นไม่มีกำหนดการว่าพระบรมสารีริกธาตุข้อพระหัตถ์เบื้องขวาจะเสด็จกลับคืน เช้าตรู่ของวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๔๙ มีฝนตกลงมาที่วัดภูพลานสูงอย่างหนัก ต่อเนื่องไม่ขาดสาย ซึ่งฝนที่ตกหนักขนาดนี้ไม่ได้ปรากฏมีมาก่อนเลย ปริมาณฝนที่ตกลงมาในตอนนั้นนับได้ จำนวน ๓๒ ห่า จนทำให้น้ำที่ร่องแคนก่อนจะขึ้นวัดภูพลานสูงนั้นเต็มปริ่ม ต้องใช้เรือข้ามฟาก ถึงจะเดินทางมาได้ นับเป็นปรากฏการณ์ครั้งแรกในรอบหลายสิบปีมานี้

พุทธศาสนิกชนได้หลั่งไหลขึ้นสู่วัดภูพลานสูงเพื่อรอรับการเสด็จกลับของพระบรมสารีริกธาตุข้อพระหัตถ์เบื้องขวา ขบวนส่งเสด็จพระบรมสารีริกธาตุได้เดินทางมาถึงวัดภูพลานสูงในเวลา ๑๘.๐๐ น. เมื่อมาถึงคณะสงฆ์ นำโดยหลวงพ่อภรังสี พร้อมด้วยศิษยานุศิษย์ ได้ตั้งแถวรอรับเสด็จ เมื่ออัญเชิญพระพระบรมสารีริกธาตุลงจากรถ คณะสงฆ์เจริญชัยมงคลคาถา

จากนั้นหลวงพ่อได้ถือผอบที่บรรจุพระบรมสารีริกธาตุ เดินขึ้นสู่ลานธรรมท่ามกลางบรรยากาศแห่งความตื้นตันใจ ญาติโยมบางท่านถึงกับกลั้นความตื้นตันใจไม่อยู่ร้องไห้ออกมาด้วยความดีใจ สองข้างทางพุทธศาสนิกชนนั่งประนมมือ บ้างก็โปรยข้าวตอกดอกไม้ สวดสรรเสริญพุทธคุณไม่ขาดสาย เมื่อขบวนรับเสด็จถึงลานธรรม หลวงพ่อได้ถวายองค์พระบรมสารีริกธาตุ ให้กับพระเดชพระคุณพระเทพกิตติมุนี เจ้าคณะจังหวัดอุบลราชธานี ผู้เป็นประธานในพิธี ซึ่งได้ปฏิบัติหน้าที่แทนพระธรรมปริยัติโสภณ เจ้าคณะภาค ๑๐

จากนั้นจึงได้อัญเชิญขึ้นที่ประดิษฐานบนพานที่เตรียมรองรับไว้บนลานธรรม และได้กล่าวคำขอขมาพระรัตนตรัย กล่าวคำบูชาพระบรมสารีริกธาตุ เป็นอันเสร็จพิธีท่ามกลางความปีติยินดีของพุทธศาสนิกชน ในภาคกลางคืนก็ได้มีการปฏิบัติธรรมสมโภชเฉลิมฉลองกันตลอดทั้งคืน คืนวันแห่งการปฏิบัติธรรม เพื่อถวายเป็นปฏิบัติบูชาต่อพระบรมสารีริกธาตุนั้น พระจันทร์ทรงกลดตลอดคืน

พิธีอัญเชิญพระบรมสารีริกธาตุ

พิธีอัญเชิญพระบรมสารีริกธาตุขึ้นสู่บุษบก

วันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๔๙ เป็นวันที่ได้ประกอบพิธีอัญเชิญพระบรมสารีริกธาตุข้อพระหัตถ์เบื้องขวา พระโลหิตธาตุ พระทันตธาตุ ที่ได้ประดิษฐานเป็นการชั่วคราวไว้ที่ลานธรรม บัดนี้จะได้อัญเชิญสู่ที่ประดิษฐานเป็นการถาวรที่ศาลาวิบูลธรรมธาดานุสรณ์

พิธีอัญเชิญพระบรมสารีริกธาตุครั้งนี้ มีพระเทพกิตติมุนี เจ้าคณะจังหวัดอุบลราชธานี เป็นประธานในพิธี พระศรีวรเวที พระวิบูลสิทธิคุณ รองเจ้าคณะจังหวัดอุบลราชธานี พระครูเกษมวิริยคุณ เจ้าคณะอำเภอเดชอุดม พระครูสุนทรสารวัฒน์ เจ้าคณะตำบลตูม เจ้าอธิการอำนาจ จารุวณฺโณ เจ้าคณะตำบลนาจะหลวย พระครูอรัญกิจโกศล วัดป่าหนองยาว และพระเถรานุเถระอีกเป็นจำนวนมาก พร้อมด้วยพุทธศาสนิกชนอีกนับพันคน ได้มาร่วมประกอบพิธีอันสำคัญนี้

โดยพิธีได้เริ่มขึ้นเวลา ๑๐.๐๐ น. ขบวนอัญเชิญพร้อมกันที่ลานธรรม พระศรีวรเวทีกล่าวนำบูชาพระรัตนตรัย ขอขมาพระรัตนตรัย สวดสรรเสริญพระรัตนตรัย หลวงพ่อภรังสีได้อัญเชิญพระบรมสารีริกธาตุ ลงจากที่ประดิษฐานและได้ถวายพระบรมสารีริกธาตุข้อพระหัตถ์แด่พระศรีวรเวที พระโลหิตธาตุและพระทันตธาตุ แด่พระครูเกษมวิริยคุณ คณะศิษยานุศิษย์ถือเครื่องสักการะ แล้วเคลื่อนขบวนออกจากลานธรรมเดินมาตามถนนสองข้างทางเต็มไปด้วยพุทธศาสนิกชนนั่งประนมมือสวดบทสรรเสริญพระรัตนตรัย เมื่อเข้าสู่ศาลาวิบูลธรรมธาดานุสรณ์ พระสงฆ์เจริญชัยมงคลคาถารับเสด็จ

เมื่อขบวนอัญเชิญได้ไปถึงศาลาวิบูลธรรม-ธาดานุสรณ์ หลวงพ่อภรังสีนำพระบรมสารีริกธาตุทั้ง ๓ องค์ ถวายแด่พระเทพกิตติมุนี เพื่อสรงน้ำหอมถวาย และได้อัญเชิญพระบรมสารีริกธาตุขึ้นสู่บุษบกโดยพระศรีวรเวที และหลวงพ่อภรังสี เมื่อประดิษฐานบนบุษบกแล้ว คณะสงฆ์ได้เจริญชัยมงคลคาถา กล่าวคำขอขมาพระรัตนตรัย กล่าวคำนมัสการพระบรมสารีริกธาตุ หลังจากนั้น พระเทพกิตติมุนีได้กล่าวสัมโมทนียกถาต่อพุทธศาสนิกชน เป็นอันเสร็จพิธีท่ามกลางบรรยากาศแห่งความปลาบปลื้มปีติยินดีของเหล่าพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย

นับจากนี้ไป พระบรมสารีริกธาตุข้อพระหัตถ์เบื้องขวา พระสรีรังคาร พระโลหิตธาตุ พระทันตธาตุทุกองค์ได้มารวมกันประดิษฐานเป็นการถาวร ณ ศาลาวิบูลธรรม-ธาดานุสรณ์ เพื่อความยิ่งใหญ่ของพระพุทธศาสนา ซึ่งไม่มีที่ใดในโลก ภายใต้การดูแลของคณะสงฆ์จังหวัดอุบลราชธานี และอยู่ในการคุ้มครองของพระเดชพระคุณพระธรรมปริยัติโสภณ วัดโมลีโลกยาราม เจ้าคณะภาค ๑๐

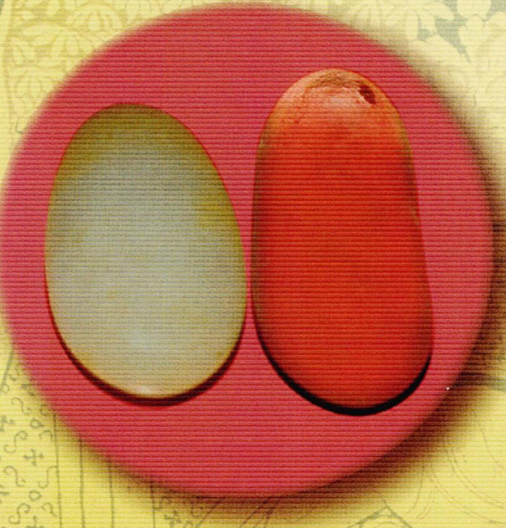
น้อมบูชาพระธาตุพระอริยสงฆ์ ๑๗ องค์
ที่เสด็จมารองรับพระบรมสารีริกธาตุ ณ วัดภูพลานสูง

อภิวาทพระธาตุอริยสงฆ์ เสด็จลงรองรับฉัพพัณณรังสี
พระบรมสารีริกธาตุพระจอมตรี เรืองฤทธีบารมีศรีภูพลาน
ก่อนอรุณจะรุ่งผดุงศาสน์ ดารดาษดาวระยับประดับสถาน
ประนมหัตถ์มนัสรื่นชื่นเบิกบาน ปาฏิหาริย์อาภาสวงศ์ลงพงไพร
วโรกาสสมญาอัครสาวก พระบิ่นปกธรรมาจะหาไหน
พระผดุงรุ่งธรรมนำอำไพ องค์ต้นไซร้โมคคัลลาน์มหามุนี
ทรงปูทางสร้างฐานงานแรกเริ่ม ทั้งส่งเสริมเติมจรัสรัศมี
ทางผู้กล้าอุปสรรคมักมากมี ท่านภรังสีนิรภัยใต้ใบบุญ
พระอานนท์ พระสีวลี พระติโลด แสนปราโมทย์หลวงปู่มั่นท่านนำหนุน
ภูริทตฺโต ฉายามาสมเด็จคุณ ร่วมค้ำจุนอีกหลวงปู่แหวน สุจิณฺโณ
หลวงปู่เทสก์ เทสรงฺสี พระสารีบุตร พ้นวิมุตติหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่โห
หลวงปู่ชา หลวงปู่หล้า เขมปตฺโต จุลเชฏฺโฐ หลวงปู่จวนล้วนลือนาม
หลวงปู่สายวัดหนองยาวพราวแสงยิ่ง ประเสริฐสิงปู่โลกอุดรพรเกรงขาม
หลวงปู่มั่นทตฺโตเดโชตาม สง่างามสิบเจ็ดองค์ลงภูพลาน
พระธาตุครั้งพุทธกาลนานมาแล้ว พระธาตุแก้วปัจจุบันน้อมนำขาน
หน่อพุทธภาสายได้ประทาน นาบุญผ่านภูพลานตระการเอย

วิบุลย์ มีชู
เรียงร้อยถ้อยบูชา

พระอรหันตธาตุ

พระอสีติมหาสาวกครั้งพุทธกาล
ที่เสด็จสู่วัดภูพลานสูงเพื่อมารองรับพระบรมสารีริกธาตุ

พระธาตุพระมหาโมคคัลลานเถระ

พระธาตุพระสารีบุตรเถระ

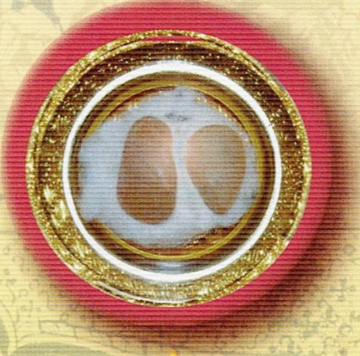
พระธาตุพระสิวลีเถระ

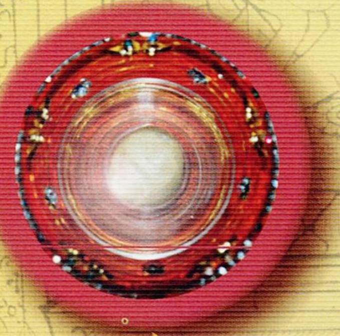
พระธาตุพระอานนทเถระ

พระอรหันตธาตุ

ที่เสด็จสู่วัดภูพลานสูงเพื่อมารองรับพระบรมสารีริกธาตุ

หลวงปู่สมเด็จลุน
วัดเวินไซ ประเทศลาว

พระครูโลกเทพอุดร

พระครูวิโรจน์รัตโนบล
วัดทุ่งศรีเมือง จังหวัดอุบลราชธานี

หลวงปู่ชา สุภทฺโท
วัดหนองป่าพง จังหวัดอุบลราชธานี

หลวงปู่โท
วัดบ้านชาดฮี จังหวัดอุบลราชธานี

หลวงปู่มั่น ทตฺโต
วัดบ้านโนนเจริญ จังหวัดอุบลราชธานี

พระอรหันตธาตุ

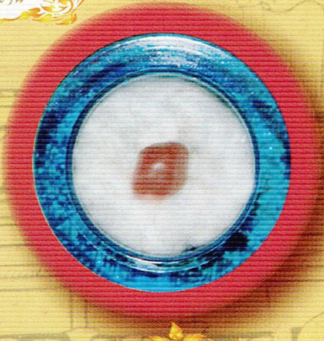
ที่เสด็จสู่วัดภูพลานสูงเพื่อมารองรับพระบรมสารีริกธาตุ

หลวงปู่เสาร์ กนฺตสีโล
วัดป่าดอนธาตุ จังหวัดอุบลราชธานี

หลวงปู่มั่น ภูริทตฺโต

หลวงปู่เทสก์ เทสรงฺสี
วัดหินหมากเป้ง จังหวัดหนองคาย

หลวงปู่หล้า เขมปตฺโต
วัดภูจ้อก้อ จังหวัดมุกดาหาร

เกศาหลวงพ่อภรังสี
วัดภูพลานสูง จังหวัดอุบลราชธานี

หลวงปู่จวน
วัดภูทอก จังหวัดหนองคาย

สารีริกธาตุและอัฐิธาตุของครูบาอาจารย์ ที่มารองรับพระบรมสารีริกธาตุ

ก่อนที่พระบรมสารีริกธาตุจะเสด็จสู่วัดภูพลานสูงนั้น ได้มีพระสารีริกธาตุของพระอรหันต์ในสมัยครั้งพุทธกาลเสด็จมาก่อน เพื่อรองรับพระบรมสารีริกธาตุ กล่าวคือ

พระธาตุของหลวงปู่ใหญ่มหาโมคคัลลานะ พระธาตุของพระอานนท์เถระ พระธาตุของพระสิวลีเถระ นอกจากนี้ยังมีอัฐิธาตุของครูบาอาจารย์สายกรรมฐานที่สำคัญหลายรูป ได้แก่ พระธาตุของหลวงปู่สมเด็จลุน หลวงปู่เสาร์ กนฺตสีโล หลวงปู่ดีโลด (พระครูวิโรจน์รัตโนบล) หลวงปู่มั่น ทตฺโต หลวงปู่ชา สุภทฺโท หลวงปู่โห หลวงปู่มั่น ภูริทตฺโต หลวงปู่จวน กุลเชฏฺโจ หลวงปู่หล้า เขมปตฺโต หลวงปู่โลกเทพอุดร หลวงปู่เทสก์ เทสฺรงฺสี ได้เสด็จมารองรับพระบรมสารีริกธาตุ ซึ่งถ้าหากพิจารณาดูแล้ว ก็จะเป็นครูบาอาจารย์ที่มีรายชื่อที่ถูกบันทึกในพระคัมภีร์เป็นส่วนใหญ่

หลวงปู่สมเด็จลุน

บารมีหลวงปู่สมเด็จลุนมาช่วยงานรับเสด็จ

นับจากที่พระสารีริกธาตุของหลวงปู่สมเด็จลุน ซึ่งเป็นบูรพาจารย์ที่มีชื่อเสียงโด่งดัง เป็นที่รู้จักของพุทธศาสนิกชนทั้งชาวไทยและชาวลาว ได้เสด็จมาที่วัดภูพลานสูง หลวงปู่สมเด็จลุนจึงได้มาช่วยดูแลความเรียบร้อย ประสานงานในภพภูมิต่างๆ และถือว่าเป็นกำลังหลักที่สำคัญ เนื่องจากหลวงปู่สมเด็จลุนนั้น เป็นลูกศิษย์ของหลวงปู่ใหญ่มหาโมคคัลลานะ ได้ผ่านการศึกษาคัมภีร์มหาศักดานุภาพ

นับว่าหลวงปู่สมเด็จลุนเป็นพระมหาเถระที่มีความสำคัญ หลวงปู่ใหญ่จึงได้ให้หลวงปู่ผู้มีบุญบารมีมาช่วยงานรับเสด็จอีกแรง เนื่องจากการรองรับการเสด็จของพระบรมสารีริกธาตุ เป็นสิ่งที่มีความสำคัญ จึงต้องอาศัยบุญบารมีของหลายฝ่าย แม้แต่ฝ่ายครูบาอาจารย์ที่ละสังขารนิพพานไปแล้วยังได้มาช่วยงาน หลวงปู่สมเด็จลุนจึงเปรียบเสมือนผู้ที่อยู่เบื้องหลัง จึงจะได้กล่าวไว้ในที่นี้เพื่อให้พุทธศาสนิกชนได้ทราบถึงความสำคัญของหลวงปู่สมเด็จลุน เมื่อเสร็จงานรับเสด็จแล้ว

หลวงพ่อภรังสีจึงได้สร้างรูปเหมือนสมเด็จลุนไว้ เพื่อเป็นสังฆานุสสติและเป็นอนุสรณ์ถึงคุณความดีที่หลวงปู่ได้มีเมตตาต่อพุทธศาสนิกชน ปัจจุบันได้ประดิษฐานรูปเหมือนหลวงปู่สมเด็จลุนไว้ที่ศาลาวิบูลธรรมธาดานุสรณ์

ประวัติของหลวงปู่สมเด็จลุน

จากนี้ไปจะได้นำเสนอประวัติของสมเด็จลุน ให้พุทธศาสนิกชนทั้งหลายได้ศึกษา เพื่อทำความรู้จัก ซึ่งการเขียนประวัติในครั้งนี้จะเป็นการพลิกประวัติศาสตร์เลยก็ว่าได้ เพราะหลวงพ่อภรังสีได้สอบถามจากหลวงปู่สมเด็จลุนโดยตรง ซึ่งข้อมูลบางอย่างอาจจะแตกต่างจากข้อมูลทั่วๆ ไป ที่พุทธศาสนิกชนเคยได้รับทราบมาก่อน

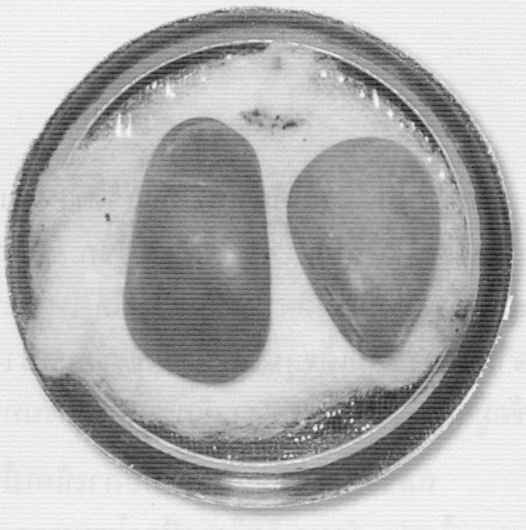
หลวงปู่สมเด็จลุน ได้ถือกำเนิดเมื่อปี พ.ศ. ๒๓๙๖ ที่บ้านหนองไฮท่า ตำบลเวินไซ เมืองโพนทอง แขวงจำปาศักดิ์ ประเทศลาว โดยเป็นบุตรของพ่อบุญเลิศ แม่กองศรี สว่างวงศ์ และท่านมีลักษณะพิเศษจากคนทั่วไป คือ ท่านอยู่ในครรภ์ของมารดาสิบเดือนเศษ และเวลาคลอดก็คลอดง่ายไม่เจ็บปวดเหมือนคลอดลูกคนทั่วไป บิดามารดาจึงตั้งชื่อให้ว่า "ท้าวลุน" เมื่อเป็นเด็กนั้นท้าวลุนมีอุปนิสัยเป็นคนเจ้าระเบียบเป็นคนละเอียดรอบคอบ เมื่อเจริญวัยขึ้นมาก็ได้ศึกษาเล่าเรียนและช่วยเหลือครอบครัว

พอมาอายุได้ ๑๒ ปี บิดามารดาพิจารณาเห็นว่าท้าวลุนมีอุปนิสัยน้อมไปในการบรรพชา จึงได้พาไปบรรพชาเป็นสามเณรที่วัดบ้านหนองไฮท่า เมื่อบวชเป็นสามเณรแล้วสามเณรลุนก็มีลักษณะต่างจากสามเณรทั่วไป กล่าวคือท่านมีความจำเป็นเลิศทั้งที่ไม่ค่อยอ่านหนังสือแต่ก็สามารถท่องจำบทสวดมนต์ต่างๆ ได้

สามเณรลุนได้ไปร่วมงานศพของพ่อท่านนาโหล่ง ซึ่งเป็นพระที่มีอภิญญาโด่งดังมากในสมัยนั้น แล้วท่านก็ไปดูศพของพ่อท่านนาโหล่ง จึงมองเห็นคัมภีร์ก้อม (หนังสือใบลานผูกเล็ก) หนีบอยู่ที่รักแร้ สามเณรลุนมีความรู้สึกว่า พ่อท่านนาโหล่งยิ้มให้แล้วบอกให้ท่านหยิบเอาหนังสือไป ท่านก็ยกมือขึ้นไหว้แล้วรีบดึงเอาหนังสือนั้นไป จากนั้นสามเณรลุนก็หายตัวไปโดยไม่มีใครทราบ ช่วงที่หายไป

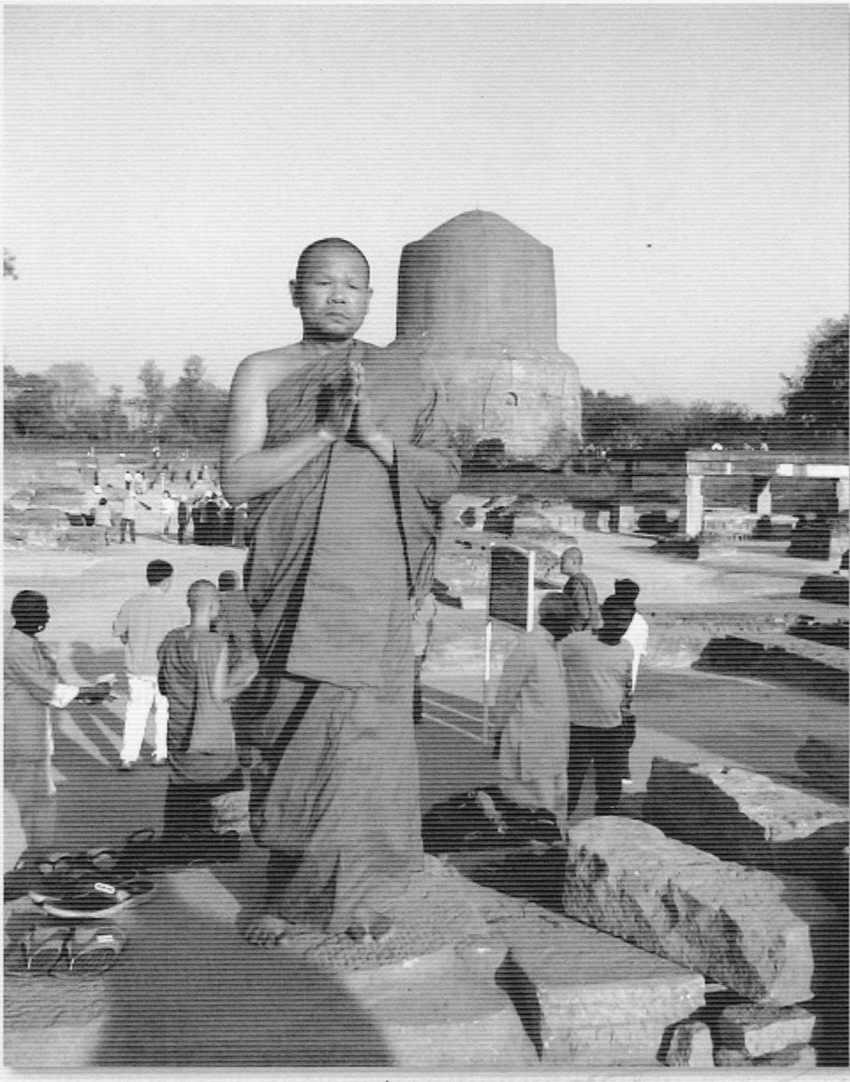
หลวงปู่สมเด็จลุน

พระธาตุหลวงปู่สมเด็จลุน

นั่นเองท่านได้ไปศึกษาวิชาจากฤาษีพระยาจักรสรวง จนสำเร็จวิชาแล้วจึงกลับมาที่วัดบ้านหนองไฮท่าอีกครั้ง จากนั้นท่านก็อยู่ประจำที่นั้นตลอดมา จนอายุครบอุปสมบทจึงได้อุปสมบทเมื่ออายุ ๒๐ ปี ที่วัดนาคนิมิต หลวงพระบาง โดยมี พ่อถ่านจันที อคฺคมโน เป็นพระอุปัชฌาย์ พ่อถ่านหลวง ปุณฺณวํโส เป็นพระกรรมวาจาจารย์ พ่อถ่านก้อม โสคมโน เป็นพระอนุสาวนาจารย์

เมื่ออุปสมบทเป็นพระภิกษุแล้ว ก็ประจำอยู่ที่วัดเวินไซ หลวงปู่เคร่งครัดต่อพระธรรมวินัยมาก มีความรู้แตกฉานในพระธรรมวินัยเป็นอย่างดี มุ่งเน้นไปในทางปฏิบัติเป็นส่วนใหญ่ เนื่องจากหลวงปู่มีความแตกฉานในทุกๆ ศาสตร์ จึงได้แต่งตำราเกี่ยวกับวิชาอาคม ตำรายาสมุนไพร และตำราอื่นๆ อีกเป็นจำนวนมาก ส่วนเรื่องอิทธิปาฏิหาริย์ของหลวงปู่นั้นมีการกล่าวถึงกันมากมาย มีตำนานเรื่องเล่าของท่านสืบทอดมาจนถึงปัจจุบันนี้

หลวงปู่ได้รับพระราชทานสมณศักดิ์ ที่สมเด็จมหา ที่สิริรวมอายุได้ ๑๐๘ ปี จึงได้มรณภาพ ยังความเศร้าโศกเสียใจให้เกิดขึ้นแก่พุทธศาสนิกชนทั้งหลาย คณะศิษยานุศิษย์ได้จัดสร้างเจดีย์บรรจุอัฐิของหลวงปู่ไว้ที่วัดบ้านเวินไซ เมืองโพนทอง แขวงจำปาศักดิ์ ประเทศลาว ส่วนที่ตั้งเมรุเผาศพของท่านนั้นได้เกิดเป็นต้นโพธิ์ใหญ่ขึ้น ๕ ต้น ระยะหลังได้จัดตั้งวัดขึ้นอีกชื่อว่า วัดโพธิ์เวินไซ มาจนกระทั่งทุกวันนี้

พระครูสมุห์ ภรังสี ฉนฺทโร

อัตชีวประวัติของหลวงพ่อภรังสี

หลวงพ่อภรังสี เป็นพระเถระที่มีความสำคัญต่อพระพุทธศาสนา เนื่องจากท่านเป็นผู้ค้นพบพระบรมสารีริกธาตุ และรอยพระพุทธบาท เป็นเหตุให้พุทธศาสนิกชนทั้งหลายได้ชื่นชมพุทธบารมี ได้พากันสร้างอริยทรัพย์ตามกำลังศรัทธาและปัญญาของตน จึงจะได้รวบรวมเรียบเรียงอัตชีวประวัติของหลวงพ่อภรังสีนำเสนอเพื่ออนุชนคนรุ่นหลังจะได้ถือเอาเป็นแบบอย่างตามรอยเส้นทางธรรมของหลวงพ่อสืบต่อไป

ชาติกำเนิด

หลวงพ่อพระครูสมุห์ภรังสี ฉนฺทโร ได้ถือกำเนิดที่บ้านคำบอน ต. ดูม อ. นาจะหลวย จ. อุบลราชธานี เมื่อวันที่ ๑๓ เมษายน ๒๕๐๕ เป็นบุตรของพ่อหมอนกับแม่สำเริง แก้วคำ มีพี่น้องด้วยกันทั้งหมด ๗ คน โดยหลวงพ่อเป็นคนที่ ๒ มีชีวิตเติบโตขึ้นท่ามกลางชนบทของบ้านคำบอนซึ่งส่วนใหญ่ประกอบอาชีพทำนา เด็กชายภรังสีจึงได้ช่วยเหลือบิดามารดาทำการต่างๆ อย่างเต็มกำลัง

เด็กชายภรังสีมีอุปนิสัยเป็นคนมีอำนาจมาตั้งแต่กำเนิด พูดจาฉะฉาน เสียงดังฟังชัด พ่อแม่พี่น้องมักจะเกรง แม้แต่สัตว์ที่เลี้ยงต่างก็เกรงกลัว เมื่ออายุครบเกณฑ์ ได้เข้าเรียนที่โรงเรียนบ้านคำบอน จนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ หลังจากจบการศึกษาจึงช่วยบิดามารดาทำงานมาตลอด จนกระทั่งอายุได้ ๑๘ ปี เกิดความเบื่อในเพศฆราวาส เพราะพิจารณาเห็นความยากลำบากในการดำเนินชีวิตแต่ละวัน เห็นโทษเห็นภัยในการครองเรือน และตั้งปณิธานว่าชาตินี้จะเป็นเพียงลูก ไม่ขอเป็นพ่อคนแม่คนเด็ดขาด เพราะได้พิจารณาเห็นโทษอย่างลึกซึ้ง เกิดอุปมาในใจขึ้นมาว่า

“สมมุติว่าเราเกิดมามีน้องคนหนึ่ง เราไปป่าทำงานฝนตกเปียก ริ้น ยุง ก็เยอะ ไม่ได้เอาอาหารไปด้วย น้องก็จะหิวร้องไห้ เกิดความทุกข์ทรมาน เราก็จะสงสารน้อง ทั้งตัวเราหิว ถ้าหากเรามีลูกก็คงจะทุกข์ยากลำบากเช่นเดียวกันกับตัวเรา”

จึงคิดหาหนทางออกจากเพศฆราวาส เพราะถ้าอยู่ก็ต้องดำเนินชีวิตไปตามวิถีของฆราวาส ไม่พ้นการครองเรือนไปได้

หลวงพ่อภรังสี ฉนฺทโร

เข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์

เมื่อเด็กชายภรังสีเจริญวัยขึ้น และได้ช่วยเหลือการงานของบิดามารดาพอสมควรแล้ว จึงได้ตัดสินใจเข้าสู่ร่มผ้ากาสาวพัสตร์ บรรพชาเป็นสามเณรเมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๔ มีอายุครบ ๑๘ ปี ที่วัดศรีพรหม อ. นาจะหลวย จ. อุบลราชธานี โดยมีพระครูอุดมคุณาภรณ์ (สุก) อดีตเจ้าคณะอำเภอนาจะหลวย เป็นพระอุปัชฌาย์ ได้ศึกษาพระธรรมวินัยกับพระอุปัชฌาย์และจำพรรษาที่วัดศรีพรหมนั่นเอง ในช่วงกลางพรรษาสามเณรภรังสี

ได้เห็นภาพถ่ายของหลวงปู่มั่น ภูริทตฺโต จึงมีจิตน้อมไปในสายทางแห่งการปฏิบัติธรรม คืนหนึ่งได้เกิดนิมิตว่า ได้เดินขึ้นไปที่ตอไม้ใหญ่มองขึ้นไปที่วัดภูพลานสูง เห็นแสงสว่างมีพระอริยเจ้าเดินจงกรมเป็นแถวและได้ยินเสียงเทวดาบอกว่า

"นั่นคือวังพระนิพพาน"

เมื่อตื่นขึ้นมาจึงทำให้สามเณรภรังสีประหลาดใจยิ่งนัก อยากพิสูจน์เรื่องราวเกี่ยวกับนิมิตนั้น เมื่อสอบธรรมสนามหลวงประจำปี พ.ศ. ๒๕๒๔ เสร็จแล้ว จึงได้ไปปฏิบัติธรรมที่วัดภูพลานสูงเพื่อตามหาให้รู้ว่าวังพระนิพพานอยู่ที่ใด

ช่วงเวลานั้นที่วัดภูพลานสูงมีหลวงพ่อพระครูวิบูลธรรมธาดาเป็นประธานสงฆ์กำลังจัดเตรียมสถานที่ปฏิบัติธรรม ในงานดังกล่าวนี้สามเณรภรังสีได้พบกับครูบาอาจารย์สายกรรมฐานหลายรูป เช่น หลวงปู่สาย จารุวณฺโณ วัดป่าหนองยาว หลวงพ่อเหลื่อม อนุตฺตโร วัดป่าโสภาวนาราม หลวงปู่เคน วัดประดิษฐ์ อ. เดชอุดม เป็นต้น จึงได้กราบเรียนถามธรรมะกับครูบาอาจารย์ในเรื่องข้อวัตรปฏิบัติ ทำให้เกิดความเลื่อมใสในธรรมเป็นอย่างมาก สามเณรภรังสีได้ร่วมปฏิบัติธรรมเป็นเวลา ๑๐ วัน ทำให้เลื่อมใสศรัทธาในหลักธรรมคำสั่งสอน และเข้าใจแจ่มแจ้งมากขึ้น

หลังจากเสร็จงานปฏิบัติธรรม ครูบาอาจารย์ก็แยกย้ายกลับอาวาสของตน สามเณรภรังสียังคงอยู่ปฏิบัติธรรมกับพระที่เหลือจนได้รับเชื้อมาลาเรีย แต่ก็ตั้งใจปฏิบัติธรรมต่อจนถึง ๒๕ เมษายน ๒๕๒๕

สัมผัสสมาธิครั้งแรก

อยู่มาคืนหนึ่งสามเณรภรังสีได้ยินเสียงเทพเจ้าภูจองพูดว่า

"ขอให้ลูกเณรไปพักที่ถ้ำแห่งหนึ่ง"

จึงเดินหาถ้ำนั้นจนถึงเวลา ๓ ทุ่ม จึงพบและได้เข้าไปทำความสะอาดจัดแจงที่พัก จุดธูปเทียนสวดมนต์ภาวนา ขณะที่นั่งเจริญภาวนาอยู่นั้นก็มีสัตว์ชนิดหนึ่งวิ่งเข้ามาหยุดอยู่ข้างเทียนที่จุดไว้หลายตัว สามเณรภรังสีจึงลืมตามองดูสัตว์เหล่านั้น สักพักแสงเทียนที่จุดนั้นก็เปล่งประกายเป็นดวงไฟสว่างขึ้นเต็มถ้ำและแสงเหล่านั้นก็วิ่งเข้ามาในดวงตาทั้งสองข้างทำให้ตกใจมากจนทำอะไรไม่ถูก ต้องปล่อยจิตคล้อยตามแสงของดวงไฟจนเข้าสู่ภวังค์

ขณะนั้นมีความรู้สึกแน่นอึดอัดในหัวใจ แต่ทำอะไรไม่ได้ ได้แต่นั่งพิจารณาจิตต่อไปจนจิตดับลง มีแต่แสงสว่างกับความรู้สึกที่ใสสะอาดบริสุทธิ์ จึงนั่งคิดในใจว่า

"นี่หรือคือความสงบของสมาธิ"

จนเวลาล่วงไปถึงตีสี่ จิตก็ถอนออกจากสมาธิก่อให้เกิดความปีติและอัศจรรย์อย่างยิ่ง และอาการเจ็บไข้ก็หายเป็นปลิดทิ้งด้วยอานุภาพแห่งธรรมโอสถ

สามเณรภรังสีรู้สึกศรัทธาเลื่อมใสพระธรรมคำสั่งสอนเป็นอย่างมาก จึงตัดสินใจลงจากเขา ทิ้งวัดภูพลานสูงไว้เบื้องหลัง ไปกราบนมัสการลาหลวงพ่อพระอุปัชฌาย์ เพื่อจะแสวงหาครูบาอาจารย์ผู้ให้แนวทางการปฏิบัติธรรม

จากนั้นได้เดินทางไปกราบหลวงปู่มั่น ทตฺโต วัดบ้านโนนเจริญ เพื่อขออุบายธรรม หลวงปู่มั่น ขณะนั้นมีอายุได้ ๑๐๔ ปี จึงได้บอกให้ไปศึกษาข้อวัตรกับหลวงปู่สาย จารุวณฺโณ วัดป่าหนองยาว สามเณรภรังสีได้เดินทางไปศึกษาข้อวัตรจากท่าน

อุปสมบทเป็นพระภิกษุ

สามเณรภรังสีพอมีอายุครบอุปสมบท ได้อุปสมบทเป็นพระภิกษุ โดยมีพระครูพิพัฒนโกศล เป็นพระอุปัชฌาย์ การอุปสมบทนั้นไม่มีเจ้าภาพถวายอัฏฐบริขาร ท่านจึงได้ไปหาเก็บเอาจีวรเก่าๆ ที่เขาทิ้งเอามาซักย้อมใหม่ บาตรก็เป็นบาตรเก่าทะลุ ก็เอาสีผึ้งมาอุดทำถลกบาตรใส่ อัฏฐบริขารต่างๆ ล้วนแล้วแต่เป็นของเก่าที่เขาทิ้งทั้งนั้น คิดแล้วก็น่าสังเวชยิ่งนัก

ด้วยเหตุดังกล่าวจึงทำให้พระภรังสี ตั้งอยู่ในความไม่ประมาท มักน้อยสันโดษตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมตามพระธรรมวินัยอย่างเคร่งครัด เมื่ออุปสมบทแล้ว หลวงปู่สายได้ให้โอวาท และส่งพระภรังสีไปจำพรรษาที่วัดป่าโสภาวนาราม ซึ่งมีหลวงพ่อเหลื่อม อนุตฺตโร เป็นประธานสงฆ์ พระภิกษุภรังสีได้มีโอกาสไปกราบนมัสการฟังธรรมจากหลวงพ่อชา สุภทฺโท แห่งวัดหนองป่าพงอยู่เนืองๆ เพราะได้ยินหลวงปู่สายปรารภอยู่บ่อยครั้ง หลวงพ่อชาก็ให้ความเมตตาอนุเคราะห์แก่พระภรังสีด้วยธรรมะข้อปฏิบัติว่า

"อยากภาวนาเป็นต้องหยุดคิด หยุดอยาก หยุดปรุงแต่ง ไม่แบ่งเชื้อแบ่งชั้นก็เป็นพระอรหันต์หมดทุกข์ได้ ทำได้เดี๋ยวนี้เป็นเดี๋ยวนี้"

เป็นเหตุให้พระภรังสีเกิดความเลื่อมใสศรัทธาเป็นอย่างมาก จึงได้ลงมือประพฤติปฏิบัติธรรมตามอุบายธรรมที่หลวงพ่อชา และหลวงปู่สายมอบให้ จนสามารถยังจิตให้ได้เข้าสู่สมาธิอีกครั้ง ทำให้พระภรังสียิ่งได้ความมั่นใจในธรรม ไม่ลังเลสงสัยในมรรคผลนิพพาน ตั้งจิตปฏิญาณตนต่อพระรัตนตรัยว่า

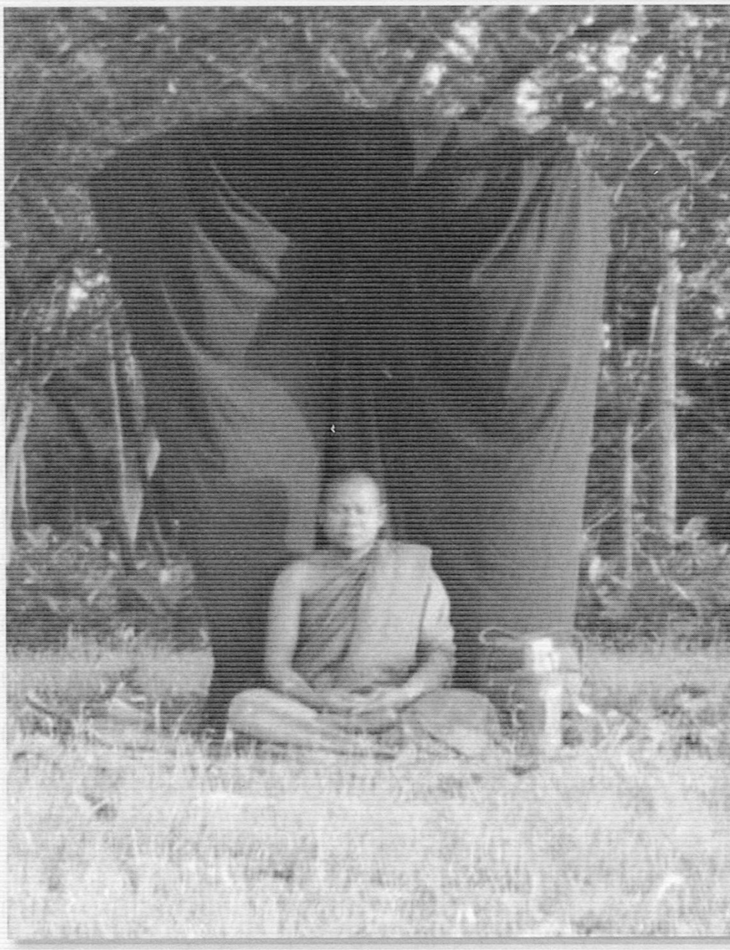
"แม้ว่าชาตินี้ชาติหน้าข้าพเจ้ายังไม่ถึงพระนิพพาน ก็จะขอประพฤติปฏิบัติยึดมั่นในพระรัตนตรัยตลอดทุกชาติไป"

พิจารณาเห็นโทษของการครองเรือน

ช่วงกลางพรรษา คุณพ่อหมอน แก้วคำ ได้มารบเร้าให้พระภรังสีลาสิกขาออกไปช่วยงานทางครอบครัว เพราะตอนนี้มีความเป็นอยู่ลำบากมาก ขาดคนช่วยงาน ทำให้ท่านเกิดการเปรียบเทียบระหว่างโลกกับธรรม ในขณะที่จิตกำลังหยั่งลงสู่กระแสแห่งธรรม กลับถูกรบเร้าให้ลาสิกขา จิตสองฝ่ายต้องต่อสู้กันอย่างหนัก ระหว่างกระแสธรรมกับความกตัญญู ท่านจึงเร่งทำความเพียรอย่างหนัก เพราะพิจารณาว่าท่านเองมีโอกาสที่จะอยู่ในพระธรรมวินัยน้อยนัก เพื่อพอออกพรรษาจะได้สึก

ด้วยเหตุที่ท่านได้เร่งบำเพ็ญเพียรอย่างหนักและต่อเนื่องทำให้จิตหยั่งลงสู่สมาธิ ก่อนออกพรรษา ๑๕ วัน จากการที่จิตได้หยั่งลงสู่สมาธิในครั้งนี้ จึงทำให้พระภรังสีตัดสินใจที่จะไม่ลาสิกขา เพราะได้เห็นอานุภาพแห่งธรรม พิจารณาเห็นด้วยปัญญาถึงโทษของการครองเรือนเห็นความเกิดแก่เจ็บตายและความทุกข์ ที่วนเวียนเกิดแล้วเกิดเล่าทำให้เกิดมุ่งมั่นที่จะปฏิบัติธรรมชำระจิตให้หลุดพ้นไปจากกระแสของการเวียนว่ายตายเกิดให้ได้

จึงได้ตัดสินใจบอกโยมพ่อไปว่า ท่านจะไม่ลาสิกขาเพราะมีศรัทธาในธรรมเป็นอย่างยิ่ง แม้ว่าโยมพ่อจะหาว่าท่านเป็นลูกอกตัญญูก็ตาม ทำให้โยมพ่อผิดหวังถึงกับน้ำตาคลอเบ้า

ออกธุดงค์

จาริกแสวงหาโมกขธรรม

ด้วยปณิธานที่แน่วแน่ต่อการมุ่งออกประพฤติปฏิบัติธรรม เมื่อออกพรรษากรานกฐินเสร็จ พระภรังสีจึงเตรียมอัฏฐบริขารออกจาริกธุดงค์ โดยตั้งสัจจะปฏิญาณไว้ว่า

"ตราบใดที่การประพฤติปฏิบัติยังไม่ได้ความมั่นใจในธรรม จะไม่กลับมาให้พ่อแม่ญาติพี่น้องเห็นหน้าโดยเด็ดขาด"

จากนั้นจึงได้จาริกสัญจรรอนแรมไปตามป่าเขาลำเนาไพร ทิ้งบ้าน พ่อแม่ ไว้เบื้องหลัง

ได้รับอุบายธรรมจากหลวงปู่หล้า

ในช่วงเวลาสิบปีนี้ พระภรังสี ได้ใช้เวลาจาริกธุดงค์ไปตามสถานที่ต่างๆ ของภาคอีสาน ครั้งหนึ่งได้เดินทางไปพักปฏิบัติธรรมที่ภูเขาค้ำผักกูด อ. นิคมคำสร้อย จ. มุกดาหาร

ในขณะที่บำเพ็ญภาวนาอยู่นั้นได้นิมิตเห็นหลวงปู่หล้า เขมปตฺโต แห่งวัดภูจ้อก้อ ซึ่งไม่เคยรู้จักมาก่อน พอรุ่งเช้าก็เที่ยวบิณฑบาต ได้สอบถามชาวบ้านที่มาใส่บาตรว่าแถวนี้มีพระชื่อหลวงปู่หล้าไหม ได้รับคำตอบจากชาวบ้านว่า หลวงปู่หล้าท่านพำนักอยู่ที่ภูจ้อก้อ เมื่อทำภัตกิจเสร็จ จึงเดินทางไปพักที่ภูเก้า และได้เดินทางไปกราบนมัสการหลวงปู่หล้าที่ภูจ้อก้อ ในขณะนั้นมีสาธุชนนั่งฟังธรรมจากหลวงปู่หล้าเป็นจำนวนมาก พอพระภรังสีเดินทางไปถึงหน้าถ้ำ หลวงปู่ก็หยุดแสดงธรรมพร้อมกับทักขึ้นทันทีว่า

"อ้อ... พอเรียก ก็มาทันทีเลยนะ"

ทำให้พระภรังสีอัศจรรย์ใจเป็นอย่างมาก จึงก้มกราบ หลวงปู่ท่านเอาพัดเคาะหัวเบาๆ ๓ ครั้งและก็ต้อนรับปฏิสันถาร สอบถามถึงความเป็นมาว่ามาจากไหน เป็นลูกศิษย์ของใคร พระภรังสี จึงกราบเรียนหลวงปู่ว่า

"กระผมเป็นลูกศิษย์ของหลวงปู่สาย หลวงปู่ชา"

หลวงปู่หล้าได้แนะนำให้พักบำเพ็ญภาวนาอยู่ที่ภูเก้า พระภรังสีจึงได้ปฏิบัติตามคำแนะนำของหลวงปู่ และทุกวันพระจะเดินทางมาฟังธรรมกับหลวงปู่เป็นประจำ ในวันพระสุดท้าย หลวงปู่ท่านพูดเปรยๆ ว่า

"มาฟังเทศน์ตั้งหลายวันไม่ได้อะไรเลย เดี๋ยวหลวงปู่จะให้ธรรม จงตั้งใจฟังนะ ทุกคนเกิดมาต้องตาย ให้ตั้งใจปฏิบัติธรรม ยืนเดินนั่งนอนให้มีสติเอาธรรมมาคิด เอาจิตมาภาวนา ให้เห็นพุทโธในตัวของเรา เห็นธาตุเห็นขันธ์เห็นกิเลส เห็นเหตุเห็นผล แล้วยกตนออกจากทุกข์ แค่นี้ก็ถึงพระนิพพานแล้ว ครูบา เอ้ย"

เมื่อฟังธรรมเทศนาของหลวงปู่ก็ทำให้รื่นเริงบันเทิงใจในธรรมยิ่งนัก จากนั้นพระภรังสีได้กราบลาหลวงปู่เดินทางจาริกไป อ. สมเด็จ พักที่นั่น ๑ คืน จาริกต่อไปที่ อ. นามน อ. สหัสขันธ์ อ. ยางตลาด อ. หนองกรุงศรี ตามลำดับ จนกระทั่งได้ไปพักที่ถ้ำวัวซอ

นิมิตเห็นหลวงปู่เทพโลกอุดร

ในคืนสุดท้ายที่พักบำเพ็ญภาวนาอยู่ที่ถ้ำหนองวัวซอนั้น ได้นิมิตพบกับหลวงปู่เทพโลกอุดร ท่านบอกว่าจะให้คนมารับไปพบท่าน พอรุ่งเช้าก็มีรถวิ่งมารับถึงที่พักและนิมนต์ให้ขึ้นรถโดยบอกว่าหลวงปู่ให้มารับ พระภรังสีเก็บบริขารและได้เดินทางมากับรถคันนั้นตลอดวัน ถึง จ. ชัยภูมิในเวลา ๔ โมงเย็น รถมาจอดที่กลางเมืองชัยภูมิ

จากนั้นทั้งรถและคนที่มารับก็หายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย สร้างความอัศจรรย์ใจให้พระภรังสียิ่งนัก จึงได้เดินทางออกจากตัวเมืองไปพักที่ทุ่งนา รุ่งเช้าเห็นชาวบ้านพากันมาตักน้ำ จึงได้ออกบิณฑบาต และทำภัตกิจและเดินทางไปที่ถ้ำหนองวัวแดง ซึ่งชาวบ้านร่ำลือกันว่าที่ถ้ำนี้มีผีกินพระ ยิ่งทำให้ท่านอยากรู้อยากเห็นอยากสัมผัสเป็นอย่างมาก เพราะโดยปกติวิสัยแล้วท่านเป็นคนไม่กลัวผี

พระภรังสี ได้พักภาวนาที่ถ้ำหนองวัวแดงนี้เป็นเวลา ๓ คืน ในขณะที่เจริญภาวนาที่ถ้ำนั้นได้นิมิตเห็นพญางูมาบอกให้ไปบำเพ็ญภาวนาที่ถ้ำหมากเหย เพราะหลวงปู่เทพโลกอุดรรอท่านอยู่ที่นั่น เมื่อออกจากสมาธิจึงได้เดินทางจาริกต่อไปที่ภูหมากเหยและพักที่นั่น ๓ คืน ในคืนที่สามเกิดมีเสียงประหลาดเหมือนมีหมูป่าฝูงใหญ่เดินเข้ามาหา พอเอามือลูบที่กลด เสียงนั้นกลับเดินขึ้นหน้าผาที่สูงชัน

ในขณะที่นั่งภาวนาอยู่นั้น หลวงปู่เทพโลกอุดรได้ปรากฏขึ้น ถอดเอาจิตของพระภรังสี ไปท่องเที่ยวในแดนทิพย์ พาไปดูทิพยสมบัติและลงไปในถ้ำที่หลวงปู่อยู่ หลวงปู่ได้บอกให้ฟังว่า เมื่อเจ้าออกไปสู่โลกภายนอกจะได้ยินชื่อเสียงของหลวงปู่เทพโลกอุดรเอง

จาริกสู่อำเภอภูกระดึง

รุ่งเช้าวันต่อมาพระภรังสีก็ออกบิณฑบาต เมื่อทำภัตกิจเสร็จแล้วก็ออกเดินทางข้ามภูเขาเดินหลงทางตั้งแต่เช้าจนถึงเวลาสี่ทุ่ม ในขณะที่หลงป่าอยู่นั้นได้พบต้นไม้ประหลาดมีพิษ เรียกว่าต้นหานช้าง เมื่อโดนพิษเข้าแล้วต้องใช้รากเป็นยาถอนพิษ และต้นตังหนู เหนียวเหมือนกับกาว ได้พบกับพรานป่า ๔ คน นำพาออกจากป่านั้น เดินทางถึงหมู่บ้านของนายพรานเวลา ๓ ทุ่มของอีกวันหนึ่ง หลังจากนั้นก็ได้แวะพักที่ถ้ำตลาด ๑ คืน ได้จาริกไปบำเพ็ญสมณธรรมที่ถ้ำเสือ อ. ภูกระดึง เป็นถ้ำที่มีความสวยงามตามธรรมชาติมาก ห่างไกลจากหมู่บ้าน ๗ กม.

ถ้ำแห่งนี้มีเทพวานรสิงสถิตอยู่ ในช่วง ๓ คืนแรกของการเจริญภาวนาจะถูกเทพวานรนี้รบกวนตลอด จนถึงคืนที่ ๔ จึงหยุดรบกวน ได้พักที่ถ้ำเสือ ๗ วัน ต่อจากนั้นก็ได้ไปพักบำเพ็ญภาวนาที่ถ้ำพระอินทร์ เป็นอีกถ้ำหนึ่งที่มีความสวยงาม มีบ่อน้ำทิพย์ ลึกเข้าไปข้างในจะพบพระธาตุอยู่เป็นจำนวนมาก ในคืนที่ ๒ ได้มีเทวดานำลูกแก้วมาถวาย แต่พระภรังสี ไม่ได้รับไว้ ได้พักที่ถ้ำพระอินทร์นี้ ๓ คืน จากนั้นก็กลับมาพักที่ถ้ำเสืออีกครั้งหนึ่ง และได้พักบำเพ็ญภาวนาต่อที่ถ้ำน้ำดั้น เป็นเวลา ๑ เดือน ที่ถ้ำนี้เกิดเหตุการณ์มีผีกองกอยดงมารบกวนในเวลากลางคืน เป็นเวลา ๙ วัน ท่านก็ได้แผ่เมตตาให้ผีเหล่านั้น จนหายไปในที่สุด

จากนั้นจึงได้เดินทางพักบำเพ็ญภาวนาที่ถ้ำภูลังกา ที่ถ้ำนี้ได้มีชาวบังบดนำผลไม้เหมือนลูกแก้วใส่ตะกร้ามาถวาย แต่ท่านก็ไม่รับ เมื่อถูกชาวบังบดถามถึงเหตุผลของการไม่รับ ท่านจึงตอบว่า

"อาตมาปฏิบัติบำเพ็ญธรรมมุ่งหวังที่จะดับกิเลสให้หมดสิ้น ไม่ได้หวังวัตถุสิ่งของสิ่งใด"

ในขณะที่พักภาวนาที่ถ้ำนี้แม้จะถูกรบกวนเหมือนมีเสียงคนเดินอยู่รอบถ้ำ แต่ท่านกลับไม่รู้สึกกลัว กลับได้ความอบอุ่นใจ เหมือนมีครูบาอาจารย์หลวงปู่มั่น ภูริทตฺโต ติดตามคุ้มครองตลอด

มุ่งหน้าสู่พระธาตุพนมและกลับสู่มาตุภูมิ

พระภรังสีได้จาริกลงมาตามลุ่มแม่น้ำโขง มุ่งหน้าสู่องค์พระธาตุพนม อันเป็นเจดีย์ศักดิ์สิทธิ์คู่บ้านคู่เมือง ศูนย์รวมพลังศรัทธาของพี่น้องสองฝั่งแม่น้ำโขง ได้แวะกราบนมัสการองค์พระธาตุพนม สวดมนต์อธิษฐานจิตเสร็จแล้วก็เดินมาตามลุ่มแม่น้ำโขงลงมาจนถึง จ. อุบลราชธานี อันเป็นดินแดนมาตุภูมิ เมื่อมาถึงแล้วก็ได้เข้ากราบหลวงปู่เหลื่อม อนุตฺตโร วัดป่าโสภาวนาราม ผู้เป็นอาจารย์สอนกรรมฐาน และพำนักอยู่ที่นั่นตลอดมา

ถอดจิตลงสู่เมืองบาดาลพบหลวงปู่ใหญ่มหาโมคคัลลานะ

ปีเดียวกันนั้น ในคืนหนึ่งขณะที่พระอาจารย์ภรังสีเจริญสมาธิภาวนา ได้เกิดนิมิตถอดกระแสจิตพุ่งลอยออกจากร่างไปตกลงที่ปากมูลแม่น้ำสองสี ทะลุลงไปถึงเมืองบาดาลแล้วได้เดินขึ้นไปสำรวจดู ได้ยินเสียงพูดดังกังวานว่า

"ไม่ต้องมาหรอก เจ้าบวชได้สิบพรรษาแล้วจะไปอยู่ด้วย"

จึงเดินสำรวจต่อไปเห็นตู้พระคัมภีร์ต่างๆ เรียงกันอยู่เป็นจำนวนมาก เห็นพระคัมภีร์ที่อยู่ในตู้แก้วส่องแสงสว่างแวววับ ทำให้เกิดความสงสัยว่าที่นี่เป็นที่ไหน ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงตอบมาว่า

"ที่นี่คือภูมะโรง"

หลังจากที่ได้เดินสำรวจดูจนทั่วแล้ว จึงได้มุดออกจากน้ำแล้วเหาะกลับมาเข้าร่างที่วัดป่าบ้านเค็ง เป็นอยู่อย่างนี้เกือบทุกคืน

หลวงปู่สมชายมาปรากฏในนิมิต

ก่อนออกพรรษาได้ปรากฏนิมิตเห็นหลวงปู่สมชาย วัดเขาสุกิมมาปรากฏ ในนิมิตนั้นพระภรังสีเดินเข้าไปกราบท่านและถวายการนวด ท่านก็ได้ให้โอวาทธรรมว่า

"ถูกแล้ว ตรงแล้ว ดีแล้ว เดินให้ถูกต้องตามสติปัฏฐาน"

จากนั้นหลวงปู่สมชายบอกว่าท่านจะมาหาใหม่ แล้วก็อันตรธานหายไป

เผชิญกับผีสาวที่ป่าช้าบ้านเค็ง

ในช่วงก่อนเข้าพรรษา หลวงปู่เหลื่อม ได้ส่งพระภรังสีไปจำพรรษาที่สำนักสงฆ์ป่าช้าบ้านเค็ง ซึ่งเป็นสาขาของวัดป่าโสภาวนาราม ซึ่งที่สำนักสงฆ์นี้ไม่ค่อยมีพระภิกษุไปพักจำพรรษา เนื่องจากมีคำร่ำลือว่าผีดุ ในวันแรกที่ไปถึงท่านได้เจริญภาวนา พอจิตเป็นสมาธิ ก็ปรากฏเห็นมือแข็งๆ เล็กๆ ยื่นมาจับ พอท่านจับคืนมือนั้นก็หลุด ได้ยินเสียงร้องวิ่งหายเข้าไปในโพรงไม้ ในวันหนึ่งซึ่งตรงกับวันพระ ขึ้น ๑๕ ค่ำ เมื่อทำวัตรสวดมนต์เจริญภาวนา ก็ปรากฏเห็นแสงสว่างมีร่างผู้หญิงคนหนึ่งเดินตรงเข้ามากราบ

จากนั้นก็ยื่นมือจะมาจับตัวท่าน ทันใดนั้นก็เกิดมีเสียงเหมือนฟ้าผ่าหญิงสาวตกใจวิ่งไปจากศาลายืนอยู่ทางเข้าวัด เมื่อถอนจิตออกจากสมาธิก็ไม่เห็นอะไร จึงหลับตาเจริญสมาธิต่อไป ก็ปรากฏเห็นหญิงสาวคนเดิมเดินตรงเข้ามาหา และยื่นมือจะจับอีก ก็ปรากฏเสียงฟ้าผ่าหนักกว่าเดิม หญิงสาวนั้นก็วิ่งออกไป เมื่อถอนจิตออกจากสมาธิแล้วก็ไปเดินจงกรม แล้วไปพักผ่อนที่กุฏิ หญิงสาวคนนั้นก็ตามไปที่กุฏิแล้วโยกกุฏินั้นสั่นสะเทือนจนเวียนศีรษะจนนอนไม่หลับ เป็นเช่นนี้อยู่ตลอด ๓ เดือน และมีเหตุการณ์หนึ่งก่อนที่จะออกพรรษา พระภรังสีได้ไปพักผ่อนที่นอกเขตวัด

ในขณะที่นั่งภาวนาอยู่นั้นปรากฏมีเสียงม้าวิ่งมาเป็นฝูงประมาณ ๗-๘ ตัว วิ่งมาที่กระท่อมริมฝั่งน้ำบึงสระพัง แล้วมาหยุดตรงหน้ากระท่อม ท่านจึงเพ่งกระแสจิตใส่ฝูงม้านั้น เกิดเสียงดังเหมือนเสียงระเบิด ฝูงม้านั้นก็หายไป จึงได้เจริญภาวนาต่ออีกหนึ่งชั่วโมง เวลาประมาณตีสองถึงตีสาม ปรากฏเหมือนมีคนมาจุดไฟขึ้นเสียงดังสนั่น จึงได้ลืมตาขึ้นดูก็เห็นกองไฟสว่างขึ้น แต่พอเดินเข้ามาสำรวจกลับไม่พบอะไรเลย น่าอัศจรรย์มาก

สร้างวัดป่าบ้านดินดำ

ในปี พ.ศ. ๒๕๒๙ พระอาจารย์ภรังสี ได้ไปสร้างวัดที่ดอนเจ้าปู่ บ้านดินดำ ต. กระโสบ อ. เมือง จ. อุบลราชธานี ในครั้งอดีตกาลที่ตรงนี้เคยเป็นวัดมาก่อน สถานที่ตรงนี้มีความศักดิ์สิทธิ์มาก ใครไปล่วงเกินไม่ได้ เจ้าปู่ที่บ้านดินดำนี้มีชื่อว่าหลวงปู่ชา สุคโต (เป็นวิญญาณของพระ) ได้ไปนิมนต์พระอาจารย์ภรังสีทางนิมิต ให้มาสร้างวัด ท่านจึงได้รับคำอาราธนาและได้มาสร้างวัด ในขณะที่เจริญภาวนาในคืนหนึ่งเกิดนิมิตเป็นแสงสว่างพุ่งขึ้นกลางป่า

รุ่งเช้าจึงได้ไปเดินสำรวจดูสถานที่ในนิมิตนั้น เห็นเป็นเนินดิน จึงบอกชาวบ้านให้ขุดดู เมื่อขุดลงไป จึงพบไห ๓ ใบ ใบหนึ่งบรรจุอัฐิของหลวงปู่ชา อีก ๒ ใบบรรจุอัฏฐะ-บริขารของหลวงปู่ชา สุคโต ซึ่งกลายเป็นดินไปหมดไม่ทราบว่าฝังไว้นานเท่าใด ชาวบ้านก็มีความวิตกกังวลมากเพราะไปขุดในบริเวณศาลเจ้าปู่ เกรงว่าจะเกิดอาเพศเหตุภัย

เมื่อได้พบอัฐิธาตุของท่านแล้ว พระอาจารย์ภรังสีจึงได้นำขึ้นมาบำเพ็ญกุศลอุทิศถวายแด่ดวงวิญญาณของหลวงปู่ชา สุคโต และได้กำหนดจิตเทศนาธรรมอันเป็นแนวทางแห่งการปฏิบัติ ท่านได้น้อมไปปฏิบัติตามไม่นานก็ได้สำเร็จมรรคผล เหตุการณ์ต่างๆ ก็กลับปกติตามเดิม

สร้างวัดป่าบ้านแคน

ในปี พ.ศ. ๒๕๓๐ พระอาจารย์ภรังสี ได้นิมิตเห็นเจ้าที่ ซึ่งเป็นวิญญาณของพระสงฆ์มาอาราธนาให้ไปสร้างวัด ท่านมีชื่อว่าหลวงปู่โสม กับหลวงปู่ธรรมบาล พระอาจารย์ภรังสี จึงได้เดินทางไปสำรวจที่ตามนิมิต เป็นบริเวณหลังที่ว่าการกิ่งอำเภอดอนมดแดง เป็นป่าหนาทึบ สมบูรณ์ไปด้วยแมกไม้นานาพรรณ จึงพิจารณาเห็นว่าเป็นสถานที่เหมาะสมสำหรับสร้างวัด จึงรับคำอาราธนาและได้ไปสร้างวัดขึ้น

ที่วัดป่าบ้านแคนนี้ พุทธศาสนิกชนเริ่มรู้จักกิตติศัพท์ชื่อเสียงของพระอาจารย์ภรังสีไปอย่างกว้างขวาง จึงทำให้มีผู้มาประพฤติปฏิบัติธรรมกันเป็นจำนวนมาก ส่วนใหญ่ที่มาปฏิบัติที่นี่เมื่อกลับบ้านไปแล้วก็จะเจริญก้าวหน้าในหน้าที่ ในชีวิตการงาน บางรายก็เกิดโชคลาภมหาศาล ผู้คนจึงหลั่งไหลมาสู่วัดป่าบ้านแคนอย่างไม่ขาดสาย

หน้าปราสาทหินพนมรุ้ง

นิมิตเห็นปราสาทหินพนมรุ้ง

ที่วัดป่าบ้านแคนนี่เอง ในขณะที่พระอาจารย์ภรังสี ได้เจริญภาวนาอยู่ในคืนหนึ่ง ได้นิมิตเห็นปราสาทหินผุดขึ้นมากลางสระน้ำหนองแคน แล้วมีเสียงดังตามมาว่า "ปราสาทหินพนมรุ้ง" รุ่งเช้ามาจึงได้สอบถามญาติโยมว่ามีปราสาทหินพนมรุ้งอยู่ไหน เนื่องจากท่านไม่ทราบมาก่อน

พอดีในช่วงนั้นมี พันเอกประสิทธิ์ สว่างวงศ์ ผู้เป็นลูกศิษย์ได้เดินทางมาถวายภัตตาหาร ได้อาสาจะพาเดินทางไปที่ปราสาทหินพนมรุ้ง ที่ จ. บุรีรัมย์ จนได้เดินทางมาถึงปราสาทในเวลาบ่าย ๓ โมง และได้เกิดเหตุการณ์ที่ประหลาด คือเจ้าเมืองพนมรุ้งได้เข้าสิงผู้ชายคนหนึ่ง วิ่งเข้ามากอด แล้วก็เรียกว่า

"ลูกๆๆๆ เจ้าไปเกิดที่ไหน พ่อรอเจ้าอยู่ตั้งนาน"

สร้างความตกตะลึงให้กับนักท่องเที่ยวที่อยู่ในเหตุการณ์เป็นอย่างมาก จากการสอบถามพูดคุยกัน จึงทำให้ได้ทราบว่า อดีตชาตินั้น พระอาจารย์ภรังสี ได้เคยเกิดเป็นลูกสาวท้าวศรีสุริยะเทพอินทร อดีตเจ้าเมืองพนมรุ้ง โดยมีชื่อเรียกในสมัยนั้นว่า เจ้าหญิงพนมรุ้ง เมื่อเดินทางกลับวิญญาณของเจ้าเมืองปราสาทหินเมืองต่ำก็ได้ตามมาส่ง เมื่อมาเจออาจารย์น้อย ผู้เป็นน้องชายของพระอาจารย์รังสี เจ้าเมืองปราสาทหินเมืองต่ำก็เกิดอาการเช่นเดียวกัน พยายามที่จะสื่อสารให้ได้ทราบว่า อาจารย์น้อยอดีตชาติเคยเป็นลูกของเจ้าเมือง

ภพชาติจึงเป็นเรื่องน่ากลัวสำหรับผู้ประพฤติธรรม ผู้เห็นภัยในการเวียนว่ายตายเกิด จึงควรรีบเร่งปรารภความเพียร กระทำให้แจ้งซึ่งมรรคผลนิพพาน เพื่อนำตนให้พ้นจากห้วงแห่งวัฏทุกข์นี้

หลวงพ่อภรังสี ในกุฏิ

บูรณะวัดหนองยาง

ในช่วงที่ได้สร้างวัดป่าบ้านแคน พระอาจารย์ภรังสี ได้ไปบูรณะวัดหนองยาง ต. ไร่น้อย อ. เมือง จ. อุบลราชธานี ได้จัดสร้างปรับปรุงเสนาสนะวัตถุให้มีความเหมาะสมสำหรับรองรับพระภิกษุสามเณรได้ ที่วัดหนองยางนี่เอง พระอาจารย์ภรังสี ได้ถูกลองดี ด้วยการใช้ไสยศาสตร์ บางคืนก็นิมิตเห็นตะกรุดดอกใหญ่ลอยเข้ามาในตัว และอีกสารพัดรูปแบบ เนื่องจากช่วงนั้นท่านกำลังมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักของคนทั่วไป จึงถูกลองดี แต่ทุกอย่างก็ไม่สามารถจะกระทำอันตรายท่านได้ ต่างก็พ่ายแพ้ไปด้วยอำนาจแห่งธรรม

พบพระคัมภีร์มหาศักดานุภาพ

ในช่วงที่จำพรรษาอยู่บ้านดินดำนี่เอง เป็นเหตุการณ์ที่นำพาพระอาจารย์ภรังสี ได้พบกับหลวงปู่ใหญ่มหาโมคคัลลานะครั้งที่ ๒ ในคืนวันหนึ่งขณะที่นั่งเจริญสมาธิภาวนา ได้นิมิตเห็นพระภิกษุชรารูปหนึ่งเรียกให้ไปหา พระอาจารย์ไม่รู้ว่าพระภิกษุรูปนี้เป็นใคร อยู่ที่ไหน จึงได้ให้เทพขุนมาลัยผู้เป็นลูกศิษย์ของท่าน นำไปหาภิกษุรูปดังกล่าว เทพขุนมาลัยจึงนำพระอาจารย์ไปพบกับหลวงปู่บุญมาก ฐิตปญฺโญ ที่ภูมะโรง เป็นสถานที่เดียวกับที่พระอาจารย์เคยไปมาในสมัยที่อยู่วัดป่าบ้านเค็ง หลวงปู่บุญมาก จึงสอบถามว่า

"เธอเป็นลูกศิษย์ของใคร ทำไมถึงมาที่นี่ได้"

พระอาจารย์กราบเรียนว่า ท่านเป็นลูกศิษย์ของหลวงปู่สาย จากนั้นหลวงปู่บุญมากจึงพาท่านเดินไปดูพระคัมภีร์ ที่มีชื่อเรียกว่า มหาศักดานุภาพ เป็นคัมภีร์ที่หลวงปู่ใหญ่มหาโมคคัลลานะได้เขียนจารึกใส่แผ่นทองคำไว้ มีทั้งหมด ๑๒ แผ่น เมื่อเขียนเสร็จแล้วไม่สามารถที่จะเก็บไว้ในที่ไหนได้ ไม่ว่าจะเป็นสวรรค์ หรือโลกมนุษย์ เนื่องจากพระคัมภีร์นี้มีอานุภาพมาก จึงได้อัญเชิญไปเก็บรักษาไว้ที่เมืองบาดาล โดยมีพญานาคนามว่าศรีสุทโธ เป็นผู้ดูแลรักษา ผู้ที่ได้ครอบครองพระคัมภีร์นี้จะได้ตามวาสนาบุญบารมีของตน

ในอดีตก็เคยมีพระภิกษุผู้ได้เรียนคัมภีร์นี้หลายรูป เช่น หลวงปู่สมเด็จลุน หลวงปู่คำคะนิง หลวงพ่อคูณ เป็นต้น ในขณะที่พระอาจารย์ภรังสีเดินดูพระคัมภีร์นั้น ได้ไปพบกับหลวงปู่คำคะนิง ถูกอำนาจพระคัมภีร์ครอบงำไว้ ไม่สามารถจะไปไหนได้ สาเหตุเนื่องจากท่านเองประสงค์จะเรียนพระคัมภีร์นี้ให้ครบทั้ง ๑๒ แผ่น พระอาจารย์ภรังสีจึงได้ให้อุบายแก่หลวงปู่คำคะนิงว่า

"ให้หลวงปู่กำหนดจิตปล่อยวาง"

ท่านปฏิบัติตามจึงหลุดพ้นจากอำนาจพระคัมภีร์เข้าสู่แดนนิพพานต่อไป จากนั้นพระอาจารย์ภรังสีจึงได้ตั้งจิตอธิษฐานขอเรียนพระคัมภีร์ จึงได้มีแผ่นทองคำ ซึ่งเป็นแผ่นที่ ๑๒ ว่าด้วยเรื่องศักดานุภาพ (เกี่ยวกับเรื่องฤทธิ์) แล้วนำกลับขึ้นมาสู่โลกมนุษย์ที่วัดป่าบ้านดินดำ เมื่ออัญเชิญเข้าสู่เขตวัดอากาศเกิดแปรปรวน ฝนตกฟ้าร้องอย่างหนัก เกิดฟ้าผ่า เมื่อเห็นดั่งนี้พระอาจารย์ภรังสีจึงทราบว่าเป็นอานุภาพของพระคัมภีร์ ไม่สามารถจะอยู่บนโลกมนุษย์ จึงได้อธิษฐานให้พระคัมภีร์เสด็จกลับสู่เมืองบาดาลตามเดิม หลังจากที่อยู่ที่วัดป่าได้เพียง ๑๐ นาที พอพระคัมภีร์เสด็จกลับอากาศก็กลับเข้าสู่ภาวะปกติ

สร้างวัดป่าบ้านคำบอน

พระอาจารย์ภรังสี ได้เดินทางกลับสู่บ้านเกิด เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๕ แล้วได้มาสร้างวัดป่าบ้านคำบอนขึ้น เนื่องจากท่านนิมิตว่าได้เหาะมาลงข้างหนองบอน ซึ่งเป็นหนองน้ำอยู่ทางด้านทิศเหนือของหมู่บ้านเป็นประจำ จึงได้มาสำรวจสถานที่ และมีโยมผู้ศรัทธาได้ถวายที่สร้างวัด คือ คุณสุดใจ วรรณประภา ถวายที่ดิน ๑ ไร่ และคุณหนูการ ภวพรหม ถวายจำนวน ๓ ไร่ จึงได้สร้างวัดป่าบ้านคำบอนขึ้นและได้พักจำพรรษาที่วัดป่าบ้านคำบอน ต่อมาได้ขยายเนื้อที่ประมาณ ๗๐ ไร่

ในช่วงที่มาสร้างวัดป่าบ้านคำบอนนี้ พระอาจารย์ภรังสี ได้เมตตาไปบูรณะวัดทุ่งเงิน ต. นาจะหลวย อ. นาจะหลวย จ. อุบลราชธานี อีกวัดหนึ่ง โดยได้ส่งพระลูกศิษย์ไปดูแลและพัฒนาให้มีความเจริญตามความเหมาะสม ในช่วงเข้าพรรษาปี ๒๕๓๕ ซึ่งเป็นปีที่ท่านมีพรรษาครบ ๑๐ พรรษา หลวงปู่ใหญ่มหาโมคคัลลานะจึงได้เสด็จมาอยู่กับพระอาจารย์ภรังสี

ตามที่ได้บอกไว้ในครั้งที่ไปเจอหลวงปู่ใหญ่ครั้งแรกที่เมืองบาดาล เมื่อหลวงปู่ใหญ่เสด็จมา จึงได้มีการสนทนาสอบถามข้อสงสัยต่างๆ ถึงความเป็นมา ความผูกพันกันมาตั้งแต่สมัยครั้งพุทธกาล ปัญหาหนึ่งที่พระอาจารย์ภรังสีสงสัยมากก็คือ หลวงปู่ใหญ่นิพพานไปแล้ว ทำไมถึงมาปรากฏให้ได้เห็นอีก ภาษิตที่ว่า *นิพฺพานํ ปรมํ สุญฺญํ* นิพพานสูญอย่างยิ่ง เมื่อนิพพานไปแล้วเพราะเหตุใดยังมาปรากฏอีก ไม่ได้สูญไปหรือ หลวงปู่ใหญ่ได้เมตตาตอบว่า

“คำว่า สูญ นั้นหมายถึงกิเลสต่างหากที่สูญไป ส่วนสภาวะบุญบารมีนั้นยังอยู่ไม่ได้สูญหายไปไหน ยังอยู่คุ้มครองดูแลพระศาสนาอยู่ ถ้าสูญไปเลย จะมีอะไรคุ้มครองพระศาสนา ใครปฏิบัติถึงก็สามารถสัมผัสบุญบารมีนั้นได้”

พระอาจารย์ภรังสีจึงได้รับความกระจ่าง ได้ยอมรับนับถือหลวงปู่ใหญ่เป็นครูบาอาจารย์ ภายหลังได้มีการวาดภาพของท่าน สร้างเหรียญ และแกะสลักรูปเหมือนของท่านขึ้นมา ประกาศเกียรติคุณเชิดชูบูชา จนทำให้พุทธศาสนิกชนได้รู้จักหลวงปู่ใหญ่อย่างกว้างขวาง เป็นการพลิกประวัติศาสตร์หน้าใหม่แห่งพระพุทธศาสนาซึ่งไม่เคยมีภิกษุรูปใดทำมาก่อนเลย

การที่หลวงปู่ใหญ่ได้มาอยู่กับพระอาจารย์ภรังสี ได้มีการคัดลอกพระคัมภีร์ศักดานุภาพจากแผ่นทองคำใส่แผ่นทองเหลือง ปัจจุบันนี้ได้เก็บรักษาไว้ที่วัดป่าบ้านคำบอน โดยเทพขุนมาลัยได้เป็นผู้อัญเชิญพระคัมภีร์ขึ้นมาจากเมืองบาดาล และได้คัดลอก เมื่อคัดลอกเสร็จฟ้าผ่าลงมาถูกตาของเทพขุนมาลัยจนตาบอด พระอาจารย์ภรังสี จึงเอาแผ่นทองเหลืองที่คัดลอกพระคัมภีร์แช่น้ำเอาให้เทพขุนมาลัยดื่ม ตาจึงกลับปกติ แล้วจึงได้ศึกษาเล่าเรียนท่องบ่นสาธยายจนจบ

จึงทำให้ท่านเป็นผู้ครอบครองคัมภีร์มหาศักดานุภาพ อันเป็นพระยาธรรมของพระพุทธเจ้า เป็นลูกศิษย์ของหลวงปู่ใหญ่อย่างบริบูรณ์ จากนั้นมาหลวงปู่ใหญ่ได้นำพระสารีริกธาตุของท่านที่เก็บรักษาไว้ที่ประเทศอินเดียมามอบให้ เพื่อบูชาสักการะอันเป็นเสมือนหนึ่งตัวแทนของท่าน อัฐิธาตุของครูบาอาจารย์ก็เสด็จมาที่วัดป่าบ้านคำบอนอย่างไม่ขาดสาย และยังมีลูกแก้วพระพุทธรูปต่างๆ เสด็จมาอย่างน่าอัศจรรย์

ประวัติโดยสังเขปของพระมหาโมคคัลลานะ

หลวงปู่ใหญ่มหาโมคคัลลานะ เป็นผู้ที่มีความสำคัญ ที่อยู่เบื้องหลังแห่งการค้นพบพระบรมสารีริกธาตุ รอยพระพุทธบาท จึงจะนำเอาชีวประวัติของท่านโดยย่อมาเขียนไว้ในที่นี้เพื่อให้พุทธศาสนิกชนได้เข้าใจและรู้จักมากยิ่งขึ้น

พระมหาโมคคัลลานะ เป็นลูกของนายบ้านโกลิตคาม มีมารดาชื่อโมคคัลลี เป็นผู้ที่มีบุญบารมีอันได้สั่งสมไว้ดีแล้ว เมื่อเกิดขึ้นมาจึงพรั่งพร้อมสมบูรณ์ไปด้วยลาภ ยศ บริวาร โกลิตะนั้นมีเพื่อนรักที่สนิทสนมกันคนหนึ่ง นั่นคือ อุปติสสะ ทั้งสองรักใคร่สนิทสนมกลมเกลียวกันมาก เติบโตมาท่ามกลางความสุขสบายทุกประการ เมื่อบารมีญาณแก่กล้า ทำให้ท่านทั้งสองเกิดความเบื่อหน่าย

ในวันหนึ่งขณะที่ไปนั่งดูการละเล่นมหรสพอยู่ ก็เกิดความเบื่อหน่าย โดยพิจารณาเห็นว่าความสุขทางโลกีย์นั้นมีได้ชั่วครั้งชั่วคราวแล้วก็หายไป ไม่จีรังยั่งยืน จึงปรารถนาที่จะออกแสวงหาโมกขธรรม จึงได้พากันบวชเป็นปริพาชกพร้อมด้วยบริวาร และได้ไปศึกษาอยู่ที่สำนักของสัญชัยปริพาชก ซึ่งเป็นเจ้าลัทธิผู้มีชื่อเสียงในสมัยนั้น จนกระทั่งเรียนจบวิชาในสำนักของสัญชัยปริพาชก แต่ยังไม่พอใจในความรู้ของตนเพราะไม่สามารถนำตนให้พ้นทุกข์ได้ สองสหายจึงได้แยกย้ายกันออกแสวงหาอาจารย์ โดยตั้งกติกาต่อกันและกันว่าหากใครไปเจอต้องกลับมาบอกอีกคนหนึ่ง จึงได้แยกย้ายกันไป

อุปติสสปริพาชกได้มาพบเห็นพระอัสสชิเถระเดินภิกขาจาร เกิดความเลื่อมใสศรัทธาในปฏิปทา จึงเดินตามไปขอฟังธรรม เมื่อฟังธรรมแล้วได้บรรลุพระโสดาบัน จึงถามว่าพระศาสดาของเราประทับอยู่ที่ไหน เมื่อทราบว่าทรงประทับอยู่ที่เวฬุวัน จึงได้ไปตามโกลิตะผู้เป็นสหาย ทั้งยังชักชวนสัญชัยปริพาชกผู้เป็นอาจารย์ไปเฝ้าพระพุทธเจ้า เมื่อท่านปฏิเสธ สองสหายพร้อมทั้งบริวารจึงได้พากันไปบวชในสำนักของพระผู้มีพระภาคเจ้าที่เวฬุวัน

ต่อมาภิกษุก็เรียกท่านโกลิตะว่า มหาโมคคัลลานะ เรียกตามชื่อมารดา เพราะมารดาท่านชื่อโมคคัลลี และเรียกท่านอุปติสสะ ว่า สารีบุตร เพราะมารดาท่านชื่อสารี ภายหลังจากบวชได้ ๗ วัน พระโมคคัลลานะบรรลุพระอรหันต์ ส่วนพระสารีบุตรได้บรรลุพระอรหันต์หลังจากบวชได้ ๑๕ วัน จากนั้น พระพุทธองค์ทรงแต่งตั้งพระโมคคัลลานะในตำแหน่งเอตทัคคะว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย โมคคัลลานะนี้เป็นเลิศกว่าสาวกของเราทั้งปวงด้านเป็นผู้มีฤทธิ์”

และได้แต่งตั้งให้เป็นอัครสาวกเบื้องซ้าย ส่วนพระสารีบุตร ทรงแต่งตั้งให้เป็นอัครสาวกเบื้องขวา จากนั้นท่านทั้งสองจึงเป็นกำลังสำคัญในการประกาศพระศาสนา โดยพระโมคคัลลานะจะเที่ยวไปแสดงธรรมโปรดตามภพภูมิต่างๆ ทั้งนรกและสวรรค์ เมืองบาดาล ส่วนพระสารีบุตร จะแสดงธรรมในโลกมนุษย์มีชื่อเสียงโด่งดังถึงกับมีการขนานนามท่านว่า พระธรรมเสนาบดี เมื่อพระพุทธศาสนามีความเจริญรุ่งเรืองและมั่นคงในระดับหนึ่ง จึงได้ทูลลาพระผู้มีพระภาคเจ้านิพพาน

ถึงแม้ว่าธาตุขันธ์ของพระโมคคัลลานะ แตกสลายไป แต่เนื่องจากท่านเป็นสาวกผู้เลิศทางมีฤทธิ์ ดังนั้นบุญฤทธิ์ของท่านยังคงอยู่คุ้มครองพระพุทธศาสนาไม่ได้สูญสลายไปตามธาตุขันธ์ จนสามารถรักษาศาสนาสืบทอดมาถึงยุคปัจจุบัน

การที่บุญบารมีของหลวงปู่ใหญ่มหาโมคคัลลานะมีปรากฏและเสด็จมาอยู่กับพระอาจารย์ภรังสีนี้ ก็เพื่อภาระหน้าที่อันยิ่งใหญ่ที่จะมารองรับพระพุทธสรีระต่างๆ ที่จะมาเสด็จอุบัติบังเกิดขึ้นที่วัดภูพลานสูงนั่นเอง เพราะในครั้งพุทธกาลพระพุทธองค์เคยเสด็จมาที่ตรงนี้และได้ประทับรอยพระบาทเอาไว้ ทรงมีพุทธประสงค์ ที่จะประดิษฐานพระพุทธศาสนาไว้ที่ตรงนี้ หลวงปู่ใหญ่มหาโมคคัลลานะจึงเป็นกำลังสำคัญในการช่วยพระพุทธเจ้าประกาศศาสนาอีกครั้งหนึ่ง เหมือนในครั้งพุทธกาล

แต่การประกาศในที่นี้ ต่างจากครั้งพุทธกาลอย่างสิ้นเชิง เพราะพระองค์ทรงใช้พุทธสรีระในส่วนต่างๆ แผ่พระบารมีให้กับผู้ที่มากราบสักการะ ไม่ได้เทศนาสั่งสอนเหมือนในครั้งพุทธกาล หลวงปู่ใหญ่มหาโมคคัลลานะจึงเป็นผู้ที่มีความสำคัญต่อภารกิจนี้ เพราะถ้าไม่มีหลวงปู่ใหญ่แล้วพวกเราชาวพุทธศาสนิกชนคงไม่มีโอกาสให้พบได้เห็นได้สัมผัสกับพุทธสรีระเหล่านี้แน่นอน

หลวงพ่อภรังสี และเจ้าคณะจังหวัดอุบลราชธานี
พิจารณาคัมภีร์โบราณ

หลวงพ่อภรังสีกับการศึกษาพระปริยัติธรรม

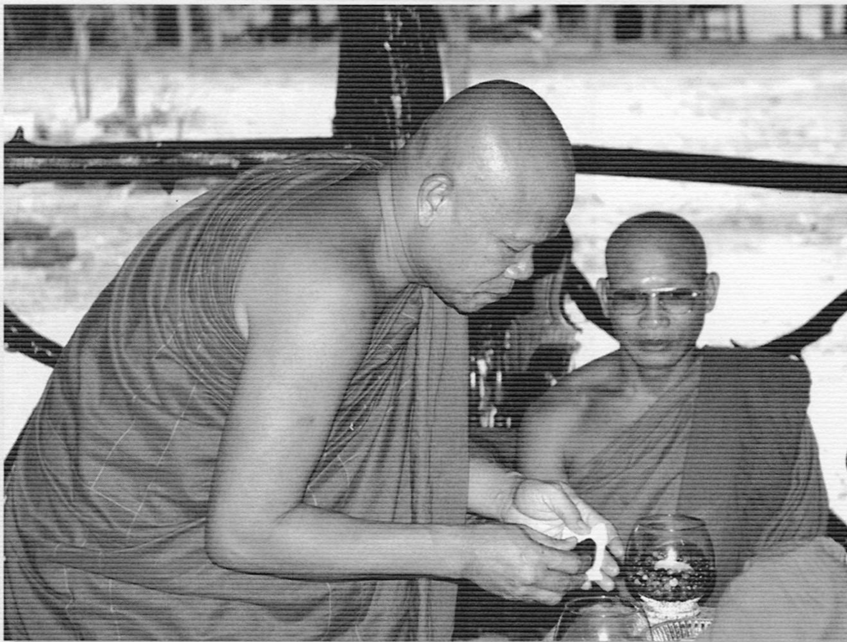
หลวงพ่อภรังสี นอกจากจะมีความรู้ความสามารถในทางปฏิบัติธรรมกรรมฐานแล้ว ด้านการศึกษาพระปริยัติธรรมท่านก็ไม่ได้ทอดทิ้ง สามารถสอบผ่านธรรมสนามหลวงตามหลักสูตรการศึกษาของคณะสงฆ์ ดังนี้

พ.ศ. ๒๕๒๔ สอบได้นักธรรมชั้นตรี สำนักเรียนวัดศรีพรหม อ. นาจะหลวย

พ.ศ. ๒๕๒๕ สอบได้นักธรรมชั้นโท สำนักเรียนวัดมณีวนาราม อ. เมือง

พ.ศ. ๒๕๒๗ สอบได้นักธรรมชั้นเอก สำนักเรียนวัดมณีวนาราม อ. เมือง

พ.ศ. ๒๕๒๘ ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นครูสอนพระปริยัติธรรม ประจำสำนักเรียนวัดกุดลาด ต. กุดลาด อ. เมือง จ. อุบลราชธานี

หลวงพ่อภรังสี ขณะสรงน้ำพระบรมธาตุ

หลวงพ่อภรังสีในความรู้สึกของผู้เรียบเรียง

หลวงพ่อภรังสีมีอุปนิสัยที่เปี่ยมล้นไปด้วยอำนาจวาสนาบารมี มีน้ำใจอันประกอบด้วยเมตตาต่อญาติโยมทั้งหลาย สงเคราะห์อนุเคราะห์ด้วยความเสมอเหมือนกัน ไม่มีการแบ่งแยกชั้นวรรณะ หรือเลือกที่รักมักที่ชัง ทุกคนที่เข้ามาพึ่งบารมีของหลวงพ่อต่างก็จะได้รับการต้อนรับปฏิสันถารเสมอเหมือนกันหมด เนื่องจากหลวงพ่อมีความรู้ความเข้าใจในทุกๆ เรื่อง ทั้งไสยศาสตร์และพุทธศาสตร์ ตำรายาสมุนไพร ด้วยเหตุนี้จึงทำให้สามารถเป็นที่พึ่งของญาติโยมได้อย่างกว้างขวาง ในแต่ละวันจะมีพุทธศาสนิกชนเดินทางขึ้นมากราบนมัสการท่านอยู่เป็นประจำมิได้ขาด ท่านเป็นคนสมถะมักน้อย สันโดษ ไม่ฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม หลายคนกล่าวหาว่า

ท่านงมงายในทางไสยศาสตร์ รดน้ำมนต์พ่นน้ำหมาก ซึ่งผิดจากวิถีทางของนักปฏิบัติ ท่านก็ได้ตอบว่า

"ความไม่รู้จริงในสิ่งนั้นๆ จัดเป็นการงมงาย อาตมาเองมีความรู้เข้าใจต่อศาสตร์เหล่านี้อย่างแจ่มแจ้ง จึงไม่จัดว่างมงาย นักปฏิบัติทั้งหลายก็สามารถงมงาย หากไม่เข้าใจศาสตร์เหล่านี้ตามความเป็นจริง"

คำสอนหนึ่งที่ทำให้ผู้เขียนมีความประทับใจมากที่สุดคือ

"เราเป็นชาวพุทธควรให้โอกาสซึ่งกันและกัน อย่าโจมตีกันว่าวัดนั้นเคร่งครัดต่อธรรมวินัยวัดนี้ไม่เคร่ง กรรมฐานสายนี้ถูกสายนี้ไม่ถูก พระดูดวงไม่ดี พระเทศน์แหล่ไม่ดี พระรดน้ำมนต์ไม่ดี ฯลฯ ทุกสายล้วนแล้วแต่ดีหมด เพราะเป็นทางเลือกให้กับชาวพุทธ ใครชอบแนวทางไหนก็ไปตามแนวทางนั้น การรดน้ำมนต์ก็ดี พระเทศน์แหล่ก็ดี พระดูดวงก็ดี อย่างน้อยก็เป็นอุบายให้คนผูกติดอยู่กับพระศาสนา ญาติโยมจะได้มีที่พึ่ง ต้นไม้จะอยู่ได้ก็เพราะอาศัยส่วนประกอบหลายๆ อย่าง ทั้งเปลือก ทั้งแก่น ทั้งกระพี้ เพราะฉะนั้นเราเป็นชาวพุทธจึงควรให้โอกาสซึ่งกันและกัน"

ถ้าใครมาถามหลวงพ่อว่าสายไหนดี หลวงพ่อจะบอกดีหมดทุกสาย

หลวงพ่อเองมีความเชี่ยวชาญทั้งพุทธศาสตร์ ไสยศาสตร์ วิชาอาคมต่างๆ เนื่องจากท่านเป็นลูกศิษย์ของหลวงปู่ใหญ่มหาโมคคัลลานะ ซึ่งเลิศในทางฤทธิ์ จึงไม่น่าแปลกที่ท่านจะมีความเชี่ยวชาญในเรื่องฤทธิ์ ดังที่กล่าวแล้ว อาจารย์ที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาอาคมต่างๆ จะไม่ค่อยมีครูบาอาจารย์ในโลกมนุษย์ ส่วนใหญ่จะเป็นครูบาอาจารย์ในแดนทิพย์ และเมืองบังบด เช่น หลวงปู่ใหญ่มหาโมคคัลลานะ หลวงปู่สมเด็จลุน สมเด็จตัน หลวงปู่ชา สุภทฺโท หลวงปู่จำรัส โชติธมฺโม หลวงปู่บุญมาก หลวงปู่มั่น ภูริทตฺโต ฤาษีอำคา ฤาษีทรงครรภ์ เทพบังบด ฯลฯ

ฉะนั้นวัตถุมงคลของท่านที่ออกมาแต่ละรุ่น จะได้รับความสนใจจากพุทธศาสนิกชนมาก แต่ท่านก็ไม่ได้เน้นการสร้างวัตถุมงคลมากจนเกินไป เพราะเกรงว่าจะบดบังพระธรรมของพระพุทธเจ้า จึงทำให้เห็นถึงปณิธานอันแน่วแน่ ในการประกาศธรรมของพระพุทธเจ้า หลวงพ่อจึงเกิดมาเพื่อรองรับพระพุทธสรีระของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอย่างแท้จริง

จากการได้ศึกษาประวัติของหลวงพ่อมาตั้งแต่ต้น จึงทำให้ได้ทราบว่าท่านมีบุญบารมีเก่ามาคอยตักเตือนท่านโดยตลอด ตั้งแต่ก่อนบวชมีอายุในวัยหนุ่มกลับมองเห็นโทษของการครองเรือน เมื่อบวชมาแล้วก็มีอุปนิสัยน้อมไปในทางประพฤติปฏิบัติ ตั้งใจปฏิบัติเอาชีวิตเป็นเดิมพัน สัญจรรอนแรมไปตามป่าเขาลำเนาไพร หุบเหวและถ้ำต่างๆ จนเป็น

ที่พอใจในธรรม นำพาให้ได้มาพบกับหลวงปู่ใหญ่มหาโมคคัลลานะ ผู้เคยเป็นอาจารย์ตั้งแต่สมัยครั้งพุทธกาล จนทำให้ได้รู้ได้เข้าใจและมีการค้นพบพระบรมสารีริกธาตุ รอยพระพุทธบาทได้ปรากฏแก่สายตาของชาวโลก

การเสด็จอุบัติเกิดขึ้นของพระพุทธเจ้า เป็นสิ่งที่หาได้ยาก พระองค์เสด็จดับขันธปรินิพพานยาวนานถึง ๒,๕๐๐ กว่าปี การค้นพบพระบรมสารีริกธาตุและรอยพระพุทธบาทของพระองค์ก็ยาก การจะประกาศเชิดชูบูชาให้มหาชนมีความเชื่อ ความศรัทธาเลื่อมใสในสิ่งนี้ก็ยากยิ่ง แต่ถึงอย่างไรก็ตามการประกาศยกย่องเชิดชู เป็นหน้าที่ของหลวงพ่อภรังสี

สรีระของพระพุทธเจ้าย่อมเป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ ผู้ใดอยากจะพิสูจน์สามารถพิสูจน์ได้ ด้วยการประพฤติปฏิบัติและสัมผัสกับพุทธบารมี แต่จะเอาวิทยาศาสตร์มาพิสูจน์พุทธศาสตร์นั้นไม่ได้ เมื่อจะพิสูจน์พุทธศาสตร์ก็ต้องใช้พุทธศาสตร์เป็นเครื่องพิสูจน์ เมื่อสิ่งเหล่านี้ได้ปรากฏเกิดขึ้นก็ถือว่าเป็นบุญวาสนาของเราชาวพุทธที่จะได้พบได้เห็นได้สัมผัสกับสิ่งอันเป็นมงคลสูงสุดนี้

พระบรมสารีริกธาตุเป็นวัตถุมงคลสิ่งเดียวที่เกิดจากสรีระของพระพุทธองค์ จึงเป็นหน้าที่ของเราพุทธศาสนิกชนทุกคนที่จะช่วยกันทำหน้าที่ประกาศเชิดชูพระบรมศาสดาของเราท่านทั้งหลาย สร้างบุญบารมีอันยิ่งใหญ่ เพื่อเป็นพลวปัจจัยที่จะได้นำตนให้พ้นจากทุกข์ ถึงสุขอันเกษม คือพระนิพพานตามอำนาจวาสนาบารมีของตนสืบต่อไป ฯ

จิรํ ติฏฺฐตุ สมฺมาสมฺพุทฺธสฺส สทฺธมฺโม ฯ

ขอพระสัทธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จงตั้งมั่นตลอดกาลนาน.

โอวาทธรรม

พระพรหมวชิรญาณ (ประสิทธิ์ เขมงฺกโร)
กรรมการมหาเถรสมาคม ที่ปรึกษาเจ้าคณะภาค ๑๐
วัดยานนาวา กรุงเทพมหานคร

เนื่องในโอกาสที่เดินทางมาเป็นประธานในพิธีสมโภชพระบรมสารีริกธาตุ เฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ในมหามงคลสมัยทรงเจริญพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา ๕ ธันวาคม ๒๕๕๐ ณ สำนักสงฆ์ภูพลานสูง อำเภอนาจะหลวย จังหวัดอุบลราชธานี วันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ เวลา ๑๓.๐๐ น.

ท่านพระครูสมุห์ภรังสี ฉนฺทโร ประธานสงฆ์แห่งสำนักสงฆ์ภูพลานสูง พร้อมด้วย พระเถรานุเถรสงฆ์ ในมณฑลพิธีนี้ ซึ่งมีท่านเจ้าคุณ พระราชโมลี รองเจ้าคณะภาค ๑๐ เป็นประธาน

ขอเจริญพร คุณศักดา ราชธรรมคุณ ผู้อำนวยการสำนักงานพระพุทธศาสนาจังหวัดอุบลราชธานี, คุณวัฒนา พุทธิชาติ นายอำเภอนาจะหลวย, คุณสุชาติ ตันติวนิชชานนท์ อดีตสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี พร้อมด้วยญาติธรรมทั้งหลาย

ตามรายงาน ประวัติความเป็นมาของ**สำนักสงฆ์ภูพลานสูง**แห่งนี้ที่ทุกท่านทราบดีว่า เป็นป่าเขาธรรมชาติที่สำคัญ ในอำเภอนาจะหลวย จังหวัดอุบลราชธานี ซึ่งในอดีตที่ผ่านมา นอกจากภูพลานสูงแห่งนี้ จะเป็นป่าธรรมชาติที่ประชาชนในภูมิภาคนี้ได้อาศัยใช้คู่กับวิถีชีวิตความเป็นอยู่แล้ว คณะสงฆ์และพุทธศาสนิกชนทั้งหลายยังได้อาศัยเป็นศูนย์รวมใจในการปฏิบัติธรรมบำเพ็ญกุศล ในฐานะเป็นรมณียสถานแดนสงบสืบมาแต่โบราณ โดยจะมีพระเถระสายกรรมฐาน จาริกมาปฏิบัติธรรมในบริเวณป่าเขาธรรมชาติแห่งนี้เป็นประจำทุกปี

ภายหลังต่อมา ได้มีการค้นพบมงคลวัตถุ ณ ภูพลานสูงแห่งนี้ ทำให้ประชาชนผู้มีจิตศรัทธานอกจากจะขึ้นมาเที่ยวชมธรรมชาติบนป่าเขาแห่งนี้ตามปรกติแล้ว ประชาชนยังมีจิตปสาทศรัทธาต้องการจะขึ้นมานมัสการปูชนียวัตถุมงคล บนภูพลานสูงแห่งนี้ เพื่อความเป็นสิริมงคลไม่ขาดสาย พร้อมกับได้ช่วยกันอนุรักษ์สถานที่แห่งนี้ไว้ ทั้งในฐานะเป็นแหล่งธรรมชาติคู่วิถีชีวิต ทั้งในฐานะเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สำคัญแห่งหนึ่งของอำเภอนาจะหลวย และจังหวัดอุบลราชธานีด้วย

เมื่อ**พระครูสหมุห์ภรังสี ฉนฺทโร** ได้จาริกมาปฏิบัติธรรมและได้มาพบเห็นความสำคัญ จึงได้ร่วมกับพระสงฆ์และญาติโยมชาวบ้าน ทำการพัฒนาเชิงอนุรักษ์ธรรมชาติภูพลานสูงแห่งนี้ โดยกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่าและพันธุ์พืช ในนามของรัฐบาล ได้อนุญาตพื้นที่ในบริเวณที่เห็นว่าเป็นที่เหมาะสม จำนวน ๑๕ ไร่ เพื่อพัฒนาเป็นศาสนสถานที่ปฏิบัติธรรม ของคณะสงฆ์และของพุทธศาสนิกชน ผู้สนใจใฝ่ปฏิบัติธรรม ตลอดถึงเพื่อเป็นศูนย์รวมในทางจิตใจ ในการบำเพ็ญบุญกุศล ตามวัฒนธรรมประเพณี อันนับเนื่องในพระพุทธศาสนา ตามวัตถุประสงค์ของพุทธศาสนิกชน ในภูมิภาคนี้ ที่เคยปฏิบัติสืบมาช้านาน ให้เจริญและมีความสำคัญยิ่งขึ้น

ซึ่งเรื่องนี้ เจ้าคณะพระสังฆาธิการในพื้นที่ทุกระดับก็ให้การสนับสนุน แม้ท่านเจ้าคุณ**พระเทพกิตติมุนี** วัดมหาวนาราม เจ้าคณะจังหวัดอุบลราชธานี ก็ได้ให้ความเห็นชอบในกุศลเจตนาของ**ท่านพระครูสมุห์ภรังสี** และชาวบ้านเป็นอย่างดี โดยเฉพาะ ท่านเจ้าคุณ**พระธรรมปริยัติโสภณ** เจ้าคณะภาค ๑๐ พร้อมด้วย**พระราชโมลี** และ**พระราชวชิรโมลี** รองเจ้าคณะภาค ๑๐ ทั้งสองรูปก็ได้ให้ความสำคัญและได้ให้ความอุปถัมภ์เป็นอย่างดี เพราะเห็นว่าจะเป็นประโยชน์แก่ประชาชน โดยปรารถนาร่วมกันที่จะให้เป็นสำนักปฏิบัติธรรมในภูมิภาคนี้ คู่กับสำนักพระปริยัติธรรม จึงแจ้งไปถึงผมว่า ถ้ามีโอกาสก็อยากจะนิมนต์ผมมาเยือนสถานที่แห่งนี้

วันนี้ ผมจึงตั้งใจมาเยี่ยมและมาร่วมพิธีสมโภชพระบรมสารีริกธาตุ ตามที่สำนักสงฆ์และพุทธศาสนิกชนได้ร่วมกันจัดขึ้น เพื่อถวายเป็นพระราชกุศลเฉลิมพระเกียรติเนื่องในโอกาสที่ สมเด็จบรมบพิตรพระราชสมภารเจ้า พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ผู้ทรงพระคุณอันประเสริฐ ทรงเจริญพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา วันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๕๐ โดยถือเอาวันนี้ เป็นวันเปิดงาน ทั้งนี้ ด้วยสำนึกในพระมหากรุณาคุณ ของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่ทรงมีต่อชาวพุทธและชาวโลก และขององค์พระประมุขแห่งชาติที่ทรงมีต่อประเทศชาติ ศาสนา และปวงชนชาวไทย หาที่สุดมิได้

ซึ่งการประกอบพิธีสมโภชพระบรมสารีริกธาตุสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ในครั้งนี้ สำนักสงฆ์ภูพลานสูงและคณะกรรมการได้จัดประกอบพีธีทั้งด้วย**อามิสบูชา** และด้วย**ปฏิบัติบูชา** กล่าวคือ

อามิสบูชา ได้แก่การถวายเครื่องสักการบูชา ด้วยดอกไม้ธูปเทียนและน้ำสรง ตลอดถึงด้วยปัจจัยสี่ เป็นต้น

ปฏิบัติบูชา ได้แก่การบำเพ็ญบุญกุศลทั้งในส่วนทาน ศีล และภาวนา หรือด้วยฟังพระธรรมเทศนา ตลอดถึงการปฏิบัติกรรมฐาน เป็นต้น

ซึ่งการบูชาคุณ ของพระรัตนตรัย คือคุณของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คุณของพระธรรมและคุณของพระสงฆ์ ซึ่งเป็นรัตนะอันประเสริฐ ที่อำนวยประโยชน์สุข แก่ปวงชนและชาวโลกนั้น สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสว่า เป็นอุดมมงคลอย่างยิ่ง เพราะเป็นการบูชาปูชนียบุคคล บุคคลที่ควรบูชา ดังพระพุทธภาษิตว่า

ปูชา จ ปูชนียานํ เอตมฺมงฺคลมุตฺตมํ แปลความว่า การบูชาบุคคลที่ควรบูชาเป็นอุดมมงคล ดังนี้

เพราะตราบใด ที่มนุษย์เรา ยังมีความสำนึกถึงความดีของกันและกัน โดยเฉพาะต่อปูชนียบุคคล เช่น ยังระลึกถึงคุณของพระสงฆ์องค์เจ้า คุณของพ่อแม่ปู่ย่าตายายครูอาจารย์ คุณของผู้มีพระคุณ ตลอดถึงคุณของสถาบันการศึกษา คุณของชาติภูมิ ของแผ่นดินถิ่นที่อยู่อาศัยคุณของประเทศชาติ วัดวาพระศาสนา ตลอดถึงพระมหากรุณาธิคุณของพระมหากษัตริย์ เป็นต้น ปราชญ์สรรเสริญว่า เป็น **คนดี** ดังพุทธภาษิตว่า

นิมิตฺตํ สาธุรูปานํ กตญฺญูกตเวทิตา แปลความว่า **ความกตัญญูกตเวที เป็นเครื่องหมายของคนดี** ดังนี้

สำหรับความหมายของคำว่า **คนดี** ในที่นี้ ปราชญ์ท่านอธิบายว่า ผู้ที่สำนึกถึงคุณความดีของผู้มีพระคุณชื่อว่า **เป็นคนดีกว่าคนธรรมดา** ภาษาธรรมท่านเรียกว่า **กตัญญูบุคคล** เป็นคนน่ารักน่านับถือ แต่ถ้าผู้ใดสำนึกถึงคุณความดีของผู้มีพระคุณ แล้วหาทางตอบสนองพระคุณของท่าน อย่างใดอย่างหนึ่ง ให้ปรากฏเป็นรูปธรรมแล้วจัดว่า **เป็นคนดีที่ยอดเยี่ยม** ภาษาธรรม ท่านเรียกว่าเป็น **กตัญญูกตเวทีบุคคล**

ทั้งนี้ เพราะผลแห่งความกตัญญูกตเวทีนั้น จะสะท้อนย้อนกลับมา อำนวยประโยชน์ความดีงาม ความเจริญสุขสวัสดีแก่ผู้ได้ทำการบูชาต่อผู้ที่ควรบูชานั้น ให้เป็นคนตกน้ำไม่ไหล ตกไฟไม่ไหม้ คือจะอยู่หรือจะไปที่ใดก็จะไม่มีความเสื่อม มีแต่ความเจริญสุขสวัสดี และยั่งยืนฝ่ายเดียว นี่คือความหมายของคำว่า เป็น **อุดมมงคล**

เพราะฉะนั้น การที่ท่าน **พระครูสมุห์ภรังสี ฉนฺทโร** ได้นำคณะสงฆ์ และอุบาสกอุบาสิกาสาธุชนทั้งหลายมาสร้างสำนักสงฆ์เพื่อเป็นสำนักปฏิบัติธรรมบำเพ็ญศาสนกิจอันเป็นบุญเป็นกุศล ณ ป่าภูพลานสูงในส่วนที่ได้รับอุปถัมภ์จากกรมอุทยานแห่งชาตินี้ จึงควรใช้ประโยชน์เชิงพัฒนาสถานที่ซึ่งได้รับอนุญาตแห่งนี้ ในลักษณะพัฒนาเชิงอนุรักษ์ด้วยปัญญา เช่นกำหนดเป็นนโยบายไว้ว่า ถ้าเราจะตัดต้นไม้หนึ่งต้น ก็ควรจะปลูกคืนสองต้น ทดแทนในที่ว่างที่เหมาะสม ก็จะเป็นการทำบุญ**ผ้าป่าต้นไม้** หรือทำ**สังฆทานต้นไม้**อันจะเป็นบุญกุศลอย่างยิ่ง

ในขณะเดียวกันก็จะต้องไม่ดูแลเฉพาะแต่ในพื้นที่สำนักสงฆ์เท่านั้น แต่จะต้องมีน้ำใจได้ช่วยเป็นหูเป็นตาช่วยดูแลรักษาป่าและธรรมชาติแห่งนี้แทนกรมอุทยานแห่งชาติ แทนราชการและชุมชนพร้อมกันไปด้วย ในฐานะที่อยู่ใกล้ชิดกับป่าและภูธรรมชาติแห่งนี้ โดยไม่ดูดาย ให้มีคนเข้ามาลักตัดไม้ทำลายป่าและนำเอา

ทรัพยากรธรรมชาติไปใช้เป็นธุรกิจส่วนตัว เพราะถ้าปล่อยปละละเลยเช่นนั้น ป่าและทรัพยากรภูธรรมชาติส่วนรวมแห่งนี้ ก็จะไม่เหลือไว้เพื่ออำนวยประโยชน์แก่คณะสงฆ์และประชาชนส่วนรวมในภูมิภาคนี้ ได้ยาวนานอย่างแน่นอน

จะเห็นได้ว่า การที่โลกเราขาดป่าไม้หรือป่าลดน้อยลงก็ดี การที่มนุษย์เราเผาป่าไม้และรวมถึงฟางข้าวในทุ่งนาเป็นต้นก็ดี รวมถึงการที่มนุษย์เราใช้รถยนต์และเครื่องยนต์ต่าง ๆ ตลอดถึงแอร์คอนดิชั่นหรือเครื่องทำความเย็นปล่อยไอเสียควันพิษออกมามาก ๆ ก็ดี แล้วไอเสียไอร้อนหมอกควันทั้งหลายเหล่านี้มันมิได้หายไปไหน แต่มันจะแปรสภาพเป็นมลพิษลอยพวยพุ่งขึ้นไปบนฟ้าที่ดุจกับกะทะคว่ำ แล้วมันจะไหลวนเวียนกลับลงมาทำปฏิกิริยาต่อมนุษย์เราที่สูดลมหายใจเข้าไปในปอด โดยมันก็จะไปทำลายปอด และสุขภาพอนามัยของมนุษย์เราอีกต่อหนึ่ง ซึ่งสิ่งเหล่านี้เกิดจากน้ำมือของมนุษย์เราทั้งสิ้น ทำให้มนุษย์เราตายแบบผ่อนส่ง อันนับเป็นภัยอันตรายต่อชีวิตของมนุษย์เราเป็นอย่างยิ่ง

สิ่งที่ทุกประเทศทั่วโลก กำลังเตือนภัย และเร่งรัดปฏิบัติกันอยู่ทั่วไปในเวลานี้ ก็คือรณรงค์ให้มนุษย์เราเห็นโทษภัยของ ภาวะโลกร้อน ที่ทำให้เกิดวิกฤตการณ์ทางธรรมชาตินานาประการ เช่น เกิดความแปรปรวนทางอากาศและธรรมชาติ ฝนไม่ตกต้องตามฤดูกาล เกิดคลื่นสึนามิ น้ำท่วม ภูเขาดินโคลนถล่ม และแผ่นดินไหว เป็นต้น อันเป็นผลมาจากการที่มนุษย์เราตัดต้นไม้ทำลายป่าและธรรมชาติ ตลอดถึงใช้พลังงานเครื่องยนต์เผาผลาญน้ำมันกันมากมายทุกวินาที รวมถึงมีการเผาป่า และไร่นากันอย่างมากมายเป็นต้นนั่นเอง

เพราะฉะนั้น ทุกประเทศทั่วโลก จึงพร้อมกันรณรงค์ให้เห็นคุณค่าของป่าและธรรมชาติ เพราะที่ใดก็ตามถ้ามีการตัดต้นไม้ทำลายป่าและทรัพยากรธรรมชาติมาก ๆ ที่นั่นอากาศจะร้อนผิดปรกติ จะเกิดความแห้งแล้ง ฟ้าฝนจะไม่ตกต้องตามฤดูกาล พืชผลธัญญาหารและทรัพยากรธรรมชาติต่าง ๆ ก็จะไม่เหลือไว้เป็นพืชพันธุ์สืบต่อไปในภายหน้านอกจากนั้นความแห้งแล้งจะก่อให้เกิดไฟป่าลุกลามทั่วไป แต่ถ้าที่ใดมีการปลูกป่าและมีป่าไม้ดกหนา ที่นั่นอากาศจะบริสุทธิ์และเย็นสบาย ฟ้าฝนก็จะตกต้องตามฤดูกาล พืชพันธุ์ธัญญาหารทรัพยากรและดินน้ำก็จะอุดมสมบูรณ์

ซึ่งในวิถีชีวิตบรรพบุรุษไทยเรา ในอดีตโบราณ ต่างดำรงชีพอยู่อย่างร่มเย็นเป็นสุข ก็เพราะบรรพบุรุษไทยเรารักป่าและธรรมชาติ คือรู้จักช่วยกันหวงแหนดูแลรักษาป่าไม้ ตลอดถึงรู้จักถนอมใช้ทรัพยากรที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติในป่าภูพลานสูงแห่งนี้ มิได้ปล่อยให้ต่างคนต่างใช้กันอย่างไม่ปรานีปราศรัย จนเป็นการทำลายทรัพยากรธรรมชาติหมดสิ้น แต่บรรพบุรุษท่านรู้จักเหลือเอาไว้ให้เป็นพืชพันธุ์ สืบต่อไปในภายหน้าด้วย เพราะฉะนั้นป่าไม้รวมถึงทรัพยากรธรรมชาติที่เกิดขึ้นในภูพลานสูงแห่งนี้ จึงเหลือเป็นมรดกตกทอดมาถึงอนุชนคนรุ่นพวกเรา ซึ่งเป็นคนรุ่นหลังในบัดนี้

กล่าวได้ว่า เมื่อมนุษย์เรารักษาป่าไม้และทรัพยากรธรรมชาติ และป่าไม้ทรัพยากรธรรมชาติก็ย่อมรักษามนุษย์เราให้ได้รับความอุดมสมบูรณ์และความร่มเย็นเป็นสุขเช่นกัน แต่ถ้ามนุษย์เราทำลายป่าไม้และทรัพยากรธรรมชาติแล้ว ป่าไม้ และทรัพยากรธรรมชาติ ก็จะทำลายมนุษย์เราให้เดือดร้อนหรือให้ตายแบบผ่อนส่งเช่นกัน

เพราะฉะนั้น สิ่งที่เราทั้งหลาย ควรจะได้ตระหนักอย่างยิ่งก็คือ ควรจะปลูกจิตสำนึกให้เราทุกคน โดยเฉพาะเด็กและเยาวชนให้รู้จักและช่วยกันดูแลรักษาป่าและทรัพยากรธรรมชาติ ในป่าและภูพลานสูงแห่งนี้ ไว้เป็นสมบัติส่วนรวม โดยอุทยานแห่งชาติภูจองนายอย และทางราชการอำเภอนาจะหลวย ควรจะประสานกับทางการคณะสงฆ์อำเภอนาจะหลวย และสำนักสงฆ์ภูพลานสูงร่วมกับองค์การบริหารส่วนตำบลและชุมชนชาวบ้าน ร่วมกันตั้งคณะกรรมการดูแลรักษาป่าและทรัพยากรธรรมชาติภูพลานสูงแห่งนี้ขึ้น แล้วกำหนดวิธีดูแลรักษาใช้ป่าและทรัพยากรธรรมชาติร่วมกันอย่างประหยัดและอย่างพอเหมาะก็จะเป็นประโยชน์และเป็นบุญกุศลผลดีแก่ส่วนรวมอย่างยิ่ง

การที่เราทั้งหลาย ทั้งฝ่ายบรรพชิตและฝ่ายคฤหัสถ์ได้มาร่วมกันบำเพ็ญกุศลสมโภชพระบรมสารีริกธาตุของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ณ สำนักสงฆ์ภูพลานสูงครั้งนี้ อันเป็นการร่วมกัน

ทำความดีด้วยกายวาจาใจตามหน้าที่ของพุทธศาสนิกชนที่ดี ถวายเป็นพระราชกุศลเฉลิมพระเกียรติ ในปีมหามงคลของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ในครั้งนี้แล้ว ยังได้สดับตรับฟังธรรมะ คำแนะนำสั่งสอน ได้รู้บาปบุญคุณโทษประโยชน์มิใช่ประโยชน์ต่างๆ เช่น ได้รู้ถึงคุณค่าของป่าและทรัพยากรธรรมชาติ พร้อมกับได้ร่วมกันหาแนวทางดูแลรักษาป่าและธรรมชาติ ไว้เป็นสมบัติส่วนรวมของชาวอำเภอนาจะหลวยทั้งหลายสืบไปชั่วกาลนาน เช่นนี้ ย่อมเป็นโอกาสที่หาได้ยาก

ทั้งนี้ เพราะท่านสาธุชนทั้งหลาย ต่างก็มีภารธุระในชีวิตประจำวันมากด้วยกันทั้งนั้น คือมากจนไม่มีเวลาว่างพอที่จะเข้าวัดทำบุญทำกุศลความดีกัน เพราะญาติโยมส่วนใหญ่ต้องทำมาหาเงินทองไปซื้อเครื่องอุปโภคและเครื่องบริโภคข้าวปลาอาหารไปบำรุงชีวิตในส่วนร่างกายให้สามารถมีชีวิตอยู่ได้ เลยไม่ค่อยมีเวลาให้ได้แสวงหาทรัพย์สินเงินทอง เครื่องอุปโภคบริโภคสำหรับบำรุงเลี้ยงชีวิตในส่วนจิตใจเท่าที่ควรหรือให้สมดุลกัน ซึ่งสาธุชนทั้งหลาย คงอยากจะปุจฉาว่า **"ทรัพย์สินเงินทองเครื่องอุปโภคบริโภคสำหรับบำรุงเลี้ยงชีวิตในส่วนจิตใจ"** นั้น คืออะไร? ก็ขอวิสัชนาว่า

ชีวิตในส่วนร่างกาย นั้น เราทั้งหลายต้องดูแลเลี้ยงดูด้วยปัจจัยที่สำคัญอย่างน้อยสี่อย่าง คือเสื้อผ้า อาหาร ที่อยู่ และยาบำบัดโรคภัยไข้เจ็บ เป็นต้น ซึ่งในปัจจัย ๔ อย่างดังกล่าวนี้ ร่างกายของทุกคนขาดไม่ได้ ถ้าขาดอย่างใดอย่างหนึ่งเราก็เป็นทุกข์ ไม่สะดวกสบาย อาจจะเจ็บไข้ได้ป่วยก็ได้

เพราะฉะนั้น มนุษย์เรา จึงต้องแสวงหาปัจจัยสี่ดังกล่าว มาบำรุงบำเรอชีวิตร่างกายอยู่สม่ำเสมอ ร่างกายเราต้องการปัจจัยเครื่องอาศัยที่จำเป็น ฉันใด จิตใจของเราทั้งหลาย ก็ต้องการปัจจัย ๔ ดังกล่าวนี้ เช่นเดียวกัน ยกตัวอย่างเป็นข้อๆ ดังนี้ คือ

ข้อที่ ๑ เวลาร่างกายเราเกิดร้อนหรือหนาว ไม่มีเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม เราก็จะเร่าร้อนหรือหนาวสั่น หรืออาจจะถูกเรือดเหลือบริ้นยุงเป็นต้นกัดต่อยอีก นอกจากนั้น เวลาไม่มีเสื้อผ้านุ่งห่มปกปิดอวัยวะที่ควรละอาย ก็ดูไม่เรียบร้อยไม่งามฉันใด

จิตใจเรา ในบางคราวก็เกิดทุกข์ร้อนหวาดหวั่นสั่นหนาว เกิดความว้าเหว่ หรือถูกอนิฏฐารมณ์ต่างๆ มากระทบให้เกิดเจ็บปวดได้ ใจเราก็ต้องการเครื่องป้องกันและระงับความทุกข์ร้อนหนาวสั่นหรือกันคนคิดร้ายพูดร้ายทำร้ายเป็นต้น ฉันนั้น ซึ่งเครื่องนุ่งห่มใจดังกล่าว ก็คือ**ธรรมะ** หรือ**ธรรมาภรณ์** นั่นเอง

ข้อที่ ๒ เวลารับประทานอาหารไปแล้ว เมื่ออาหารนั้นย่อยหมดไป ร่างกายเราก็ต้องการอาหารมาหล่อเลี้ยงร่างกายอีก ถ้าร่างกายเราขาดสารอาหาร ร่างกายเราก็อ่อนเปลี้ยเพลียแรงหรือดำรงชีวิตอยู่ต่อไปไม่ได้ ฉันใด

จิตใจเรา ถ้าขาดสารอาหารที่เป็นประโยชน์มาหล่อเลี้ยง ก็จะเกิดความหิวโหยอ่อนแรงดำรงอยู่ไม่ได้ จึงต้องการอาหารมาบำรุงจิตใจอีก ฉันนั้น เพราะฉะนั้น **อาหารของใจ** ก็คือ **ธรรมะ** นั่นเอง

ข้อที่ ๓ เวลาเราไม่มีที่อยู่ที่อาศัย เราก็อยู่ไม่ปลอดภัยและต้องเดือดร้อนด้วยแดดลมฝนเป็นต้น ฉันใด จิตใจเราก็ต้องการบ้านเรือนที่พักผ่อนหย่อนใจหรือที่อยู่ที่อาศัยหลับนอนอันปลอดภัยจากอันตรายเป็นต้น ฉันนั้น ซึ่งที่พักผ่อนหรือที่อยู่อาศัยที่ปลอดภัยของจิตใจมนุษย์เราก็คือ **ธรรมะ** นั่นเอง

ข้อที่ ๔ เวลาเราทำงานมากๆ บางทีร่างกายเราก็เกิดเจ็บป่วย หรือประสบอุบัติภัยได้ จำเป็นต้องใช้ยาที่เหมาะสมบำบัด บางทีอาจต้องใช้วิธีบำบัดด้วยการผ่าตัด ฉันใด จิตใจเมื่อเราใช้งานไปมากๆ บางครั้งก็ประสบกับอุบัติเหตุทางใจ หรือเกิดเจ็บป่วยด้วยโรคภัยต่างๆ ได้ ต้องบำบัดด้วยยาที่เหมาะสม บางทีอาจต้องใช้วิธีผ่าตัดหัวใจก็ได้ ฉันนั้น ซึ่งเภสัชโอสถบำบัดโรคทางใจ หรือเครื่องมือผ่าตัดโรคทางจิตใจ ก็คือ **ธรรมะ** นั่นเอง

เพราะฉะนั้น **ธรรมะ** และ**บุญกุศล**ทั้งหลาย จึงเป็น**อาภรณ์เสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม** เป็น**อาหารบำรุงเลี้ยง** เป็น**ที่อยู่อาศัยและยานพาหนะ** ตลอดถึงเป็น**ยาบำบัดโรคภัยไข้เจ็บ** ทาง**จิตใจ**ของมนุษย์ ตลอดถึงเป็น**อริยทรัพย์** คือทรัพย์อันประเสริฐเลิศกว่าแก้วแหวนเงินทอง สามารถจะอำนวยประโยชน์สุขแห่งมนุษย์เราทุกคนให้สามารถเจริญก้าวหน้าและดำรงอยู่ได้อย่างยั่งยืนนั่นเอง

ญาติโยมสาธุชนทั้งหลาย จากอุปมาอุปไมยที่อาตมภาพได้แสดงมานี้ ชี้ให้เห็นว่า **ปัจจัยชีวิต** ที่สำคัญและจำเป็นของมนุษย์ มี ๒ ส่วน คือ**ปัจจัยบำรุงเลี้ยงชีวิตทางกาย** และ**ปัจจัยบำรุงเลี้ยงชีวิตทางจิตใจ**

ซึ่ง**ปัจจัยบำรุงเลี้ยงชีวิตทางกาย** นั้น มนุษย์ส่วนใหญ่ ต่างก็ได้สร้างได้แสวงหากันอยู่ตลอดเวลาอยู่แล้ว แต่**ปัจจัยบำรุงเลี้ยงชีวิตทางจิตใจ** นั้น มนุษย์ส่วนใหญ่ ไม่ค่อยจะมีเวลาได้สร้างได้แสวงหากันเท่าที่ควร เมื่อชีวิตส่วนจิตใจไม่สมดุลกับชีวิตส่วนร่างกาย เพราะฉะนั้น มนุษย์ทั้งหลายจึงยังมีความทุกข์กันอยู่ทั่วไป

การที่ญาติโยมสาธุชนทั้งหลาย ได้สละเวลามาร่วมบำเพ็ญบุญกุศลในงานสำนักสงฆ์ภูพลานสูงในวันนี้ ชื่อว่า ได้มาร่วมกันสร้าง แสวงบุญปัจจัยบำรุงเลี้ยงชีวิตทางจิตใจ เพื่อนำไปประยุกต์ใช้ให้สมดุลกับชีวิตในส่วนร่างกาย ให้ไพบูลย์หรือให้สมดุลกันโดยแท้ จึงเป็นสิ่งที่ควรแก่การอนุโมทนาสาธุการเป็นอย่างยิ่ง

สิ่งที่ท่านสาธุชนทั้งหลาย ควรจะได้ร่วมกันพิจารณาก็คือ เวลานี้สังคมโลกทั่วไปต่างมุ่งปฏิบัติพัฒนาเน้นแต่ในทางวัตถุ หรือต่างมุ่งแข่งขันสร้างสรรค์ความเจริญในด้านเทคโนโลยีต่างๆ ให้รุดหน้าไปไกลที่สุด เพื่อสนองกิเลสตัณหา ความทะเยอทะยานอยากของมนุษย์เรา เท่าที่สามารถจะกระทำได้ จนเกินความพอเพียงพอดีไป ซึ่งยิ่งพัฒนาในทางวัตถุและในทางเทคโนโลยีให้เจริญมากเท่าไหร่ ถ้าขาดธรรมปัจจัยนำปัญญาความรู้ในการพัฒนาแล้วความเสียหายและภัยอันตรายที่จะเกิดแก่ชีวิตและสังคมโลกก็จะตามมาและยิ่งจะมีมากขึ้นแทบทุกภูมิภาค ดังที่พวกเราทั้งหลายได้รับทราบจากสื่อสารทั้งหลายอยู่แล้ว ทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศทั่วโลก

ซึ่งข่าวคราวต่าง ๆ ดังกล่าวแล้ว เมื่อก่อนนี้ พวกเราจะไม่ค่อยได้ทราบไม่ค่อยได้รู้ได้เห็นเพราะการสื่อสารในอดีตยังไม่ทันสมัย แต่ในโลกยุคโลกาภิวัตน์นี้ เป็นยุคการสื่อสารไร้พรมแดน มีอะไรทุกอย่างลัดนิ้วมือเดียวก็ทราบถึงกันหมด ทำให้เราได้ทราบข่าวความเคลื่อนไหวของกันและกันทั้งในประเทศไทยและในสังคมโลกได้รวดเร็วยิ่งขึ้น ทั้งในเรื่องดีและในเรื่องร้าย

แต่ข่าวดีหรือเรื่องดี ๆ นั้น มนุษย์เราถือว่าส่วนใหญ่เป็นเรื่องปรกติ มีเพียงส่วนน้อยที่ถือว่าเป็นเรื่องดีพิเศษ นานทีจึงจะเป็นข่าว ไม่เหมือนกับข่าวไม่ดีหรือเรื่องไม่ดี มักจะมีคนสนใจ จึงเป็นข่าวที่ขายได้ เมื่อมีการนำเสนอข่าวไม่ดีส่วนมากออกไป จึงทำให้ผู้ที่บริโภคข่าวเกิดกังขากันโดยทั่วไปว่า ทำไมสังคมโลกมนุษย์เราในปัจจุบันนี้ จึงมีแต่ปัญหาความขัดแย้งมีแต่ภัยอันตราย มีแต่การเบียดเบียนทำลายกัน มีแต่การก่อการร้ายและสงครามเกิดขึ้นในที่ต่างๆ ของโลก ไม่มีวันจบสิ้น

ซึ่งภัยอันตรายและความทุกข์ความเดือดร้อนต่าง ๆ ดังกล่าวนี้ สมเด็จพระชินสีห์สัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสว่า เป็นเรื่องปรกติของมนุษย์ หรือของสังขารทั้งหลายที่มีปัจจัยปรุงแต่ง ทั้งนี้เพราะมนุษย์ส่วนใหญ่ยังเป็นปุถุชนคนที่ยังมีกิเลส คือ **มีความโลภ ความโกรธ** และ**ความหลง** นั่นเอง เมื่อมนุษย์เราถูกกิเลสดังกล่าวครอบงำ ก็จะทำให้คิดให้พูดทำอะไรต่างๆ ที่เป็นไปในทางที่ก่อให้เกิดโทษเกิดภัยอันตรายและเกิดความเดือดร้อนแก่ตนและคนที่เกี่ยวข้อง ตลอดถึงสังคมทั่วไป นับแต่อดีตดึกดำบรรพ์ตลอดมาและตลอดไป ไม่มีวันจบสิ้น

แม้ในประเทศไทยเราในอดีต ก็จะเป็นลักษณะดังกล่าวแล้วเช่นกัน แต่โดยที่บรรพบุรุษไทยเราอาศัยศีลธรรมและจริยธรรมปฏิบัติ เราก็สามารถผ่านภัยพิบัติอันตรายต่าง ๆ มาได้โดยสวัสดี ทำให้ชาวไทยเราทุกเชื้อชาติศาสนา สามารถอยู่ร่วมกันอย่างร่มเย็นเป็นสุขได้ในความแตกต่างตลอดระยะเวลาอันยาวนานที่ผ่านมา

อย่างไรก็ตาม ในปัจจุบัน ได้มีเหตุทำให้สถานการณ์ต่าง ๆ เปลี่ยนแปลงไปจากการที่คนไทยทุกเชื้อชาติศาสนา เคยอยู่ร่วมกันด้วยสมานฉันท์สามัคคีอย่างร่มเย็นเป็นสุขนั้น บัดนี้ ก็มีเหตุการณ์ทำให้เรามีความคิดเห็นแตกต่างกัน อันนำไปสู่การเบียดเบียนกันในกลุ่มต่าง ๆ อย่างไม่เคยมีมาก่อน

ซึ่งโดยปกติเราต่างตระหนักในหลักความจริงว่าศาสนาทุกศาสนา ล้วนสอนให้ละความชั่ว ให้ทำความดีด้วยกันทั้งนั้น แต่ในปัจจุบันปรากฏว่า ได้เกิดความขัดแย้งและภัยอันตรายต่างๆ ขึ้นในบางพื้นที่ของประเทศไทย โดยมีการโยงใยเอาศาสนามาเป็นเหตุ อันเป็นเรื่องที่ไม่น่าเชื่อ เพราะขัดกับหลักศาสนา

อะไร ทำให้สถานการณ์ของสังคมไทยเปลี่ยนไป? มีใครมายุแหย่ หรือมีใครมาบ่อนทำลายความรู้รักสามัคคี มายุแหย่ให้เกิดความแตกแยกกันในชาติในศาสนาของไทย มีอะไรซ่อนเร้นอยู่เบื้องหลัง และด้วยความประสงค์อันใด?

เป็นไปได้ไหม? ที่สาเหตุแท้จริง จะมาจาก กลุ่มผลประโยชน์และของผิดกฎหมายทั้งหลาย เช่น ขบวนการค้ายาเสพติด น้ำมัน สินค้าเถื่อนและขบวนการมุ่งแร่ธาตุในอ่าวไทย อีกกลุ่มคือกลุ่มอำนาจการเมือง แล้วพยายามสร้างสถานการณ์ ว่ามาจากเรื่องข้าราชการไม่ชอบธรรม และความแตกต่างทางศาสนา นำมาโยงกับขบวนการคิดแบ่งแยกดินแดน เพื่อเบี่ยงเบนประเด็นให้ทุกฝ่ายไขว้เขว เพราะมีการชี้นำยุแหย่แล้วใช้อำนาจข่มขู่แบบมาเฟียพร้อมกับสร้างสถานการณ์ให้เกิดความหวาดกลัวในลักษณะต่าง ๆ เช่นโบ้ยไปให้เป็นเรื่องมุสลิมโลกเป็นต้น ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องที่น่าจับตามองเป็นอย่างยิ่ง

ซึ่งเรื่องนี้ ชาวไทยทุกเชื้อชาติศาสนา จะต้องสนใจและติดตามสถานการณ์บ้านเมืองอย่างใกล้ชิด อย่าได้หวั่นไหวไขว้เขวไปตามกระแสข่าวที่ได้รับ ไม่ว่าจะเป็นข่าวบอกเล่าหรือสื่อสารใด ๆ แต่ควรจะรับฟังมาไตร่ตรองพิจารณาด้วยความไม่ประมาท โดยเฉพาะประเด็นข่าวอันเกิดจากความแตกต่างและแตกแยกกันทางศาสนาที่เป็นข่าวที่เกิดขึ้นในแต่ละวัน

เพราะคนไทยเรา แม้จะแตกต่างกันทางเชื้อชาติศาสนา แต่เราก็มิได้มีความแตกแยกกันแต่อย่างใด เพราะเรามีจุดรวมคือความเป็นไทย มีศาสนาไทยด้วยกัน อยู่ในผืนแผ่นดินเดียวกัน มีพระเจ้าแผ่นดินองค์เดียวกัน และมีธงชาติธงเดียวกัน ในฐานะที่เราเป็นคนไทยหลายเชื้อชาติ ที่มีศาสนาในดวงใจ เราควรจะตระหนักว่า เราเป็นชาวพุทธไทย เป็นชาวคริสต์ไทย เป็นมุสลิมไทย เป็นชาวพราหมณ์ไทย และเป็นชาวฮินดูไทย เป็นต้น ซึ่งไม่เหมือนชาวพุทธต่างประเทศ ชาวคริสต์ต่างประเทศ ชาวมุสลิมต่างประเทศ ชาวพราหมณ์ต่างประเทศ และชาวฮินดูต่างประเทศ เป็นต้น เพราะถึงอย่างไร ก็คงจะไม่มีศาสนิกชนชาวต่างประเทศใดที่จะรักจะทุ่มเทใจเพื่อประโยชน์สุขแก่ประเทศชาติและชนชาวไทย มากเท่ากับศาสนิกชนชาวไทยเราอย่างแน่นอน

เพราะฉะนั้น บรรดาศาสนิกชนชาวไทยทั้งหลาย จึงควรจะมีน้ำหนึ่งใจเดียวกัน มีสมานฉันท์สามัคคีร่วมกันพิทักษ์รักษาชาติศาสน์กษัตริย์ไทยไว้ให้มั่นคง เพื่อเราทั้งหลายจะได้อยู่ร่วมกันในผืนแผ่นดินนี้ได้อย่างมีความสงบสุข เหมือนกับบรรพบุรุษไทยในอดีตที่สามารถอยู่ร่วมกันได้ในความแตกต่างอย่างสันติสุข

ดูตัวอย่าง ภายในร่างกายเรานี้ มีอวัยวะต่างๆ รวมกันอยู่หลายอย่างเช่น กระดูก เลือด เนื้อ ตับ ไต ไส้ พุง เป็นต้น แม้อวัยวะภายนอกอื่นๆ ก็รวมอยู่ภายในร่างกายเดียวกัน ยังสามารถอยู่รวมกันได้ในความแตกต่างอย่างสมานฉันท์ ยังองคาพยพร่างกายนี้ ให้สามารถดำรงอยู่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การแตกแยกของอวัยวะต่าง ๆ ในร่างกายของมนุษย์เรา ต่างหาก ที่ทำให้มนุษย์เราดำรงความเป็นมนุษย์อยู่ไม่ได้ ในทำนองเดียวกัน **ไม่มีประเทศใดหรืออาณาจักรใดในโลก** ที่จะมีคนเชื้อชาติหรือนับถือศาสนาเดียวกันในประเทศนั้นๆ แม้ในประเทศที่นับถือคริสต์ศาสนาเป็นศาสนาประจำชาติ หรือประเทศที่ใช้ศาสนาอิสลามเป็นกฎหมายปกครองประเทศ ก็ยังมีคนนับถือศาสนาอื่นอยู่ในประเทศนั้นๆ เพราะฉะนั้น ทุกประเทศทั่วโลกล้วนมีคนต่างเชื้อชาติ ต่างศาสนารวมกันอยู่ในประเทศนั้นๆ ทั้งสิ้น โดยเฉพาะประเทศที่ได้ชื่อว่าเป็นมหาอำนาจ ต่างก็มีคนหลายเชื้อชาติหลายศาสนาหลายวัฒนธรรมประเพณีรวมกันอยู่ในความแตกต่างทั้งสิ้น

ย้อนกลับมายังประเทศไทยของเราก็เช่นเดียวกัน มีคนไทยทุกเชื้อชาติศาสนา รวมกันอยู่ เพราะฉะนั้น เราทั้งหลาย จึงควรจะได้ตระหนักถึงความรู้รัก ความสมัครสมานสามัคคี มีความสมานฉันท์ ยึดมั่นในชาติไทย ในศาสนาไทย ตามนัยแห่งพระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ที่ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานพระบรมราโชวาท แก่พสกนิกรไทยอยู่เสมอมา

อย่างไรก็ตาม เวลานี้สถานการณ์โลกได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว และมีภัยอันตรายอยู่รอบด้าน ซึ่งในภัยทั้งหลายในโลกแม้จะมีมากมาย แต่ถ้าสรุปแล้วก็จะมีอยู่ ๒ อย่าง คือ ภัยภายในและภัยภายนอก ซึ่งในภัยทั้ง ๒ อย่างนี้ ปราชญ์โบราณท่านสอนไว้ให้ระวังให้มาก

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ภัยภายในชาติภายในศาสนาของเรานี่แหละ ท่านให้จับตาระวังให้ดี เพราะคนภายในที่เป็นภัยนั้น เขาจะล่วงรู้เบาะแสเรื่องราวและจุดอ่อนต่างๆ ของพวกเราดีกว่าภัยภายนอก ปราชญ์ท่านจึงสอนเป็นปริศนาว่า

ระวังเกลือเป็นหนอน คือระวังคนภายในที่ทรยศ หรือคดในข้องอในกระดูก หรือ

ระวังไผ่นอกกอ คือ คนนอกคอก เหมือนไผ่ที่เป็นด้ามมีดให้เขามาทำลายพวกกันเอง ไว้ให้ดี

ข้อสำคัญ ท่านให้ตั้งอยู่ใน**ความไม่ประมาท** เพราะความประมาทจะทำให้ขาดสติปัญญา เมื่อขาดสติปัญญาแล้ว ก็เท่ากับกำลังเดินไปสู่ทางแห่งหายนะและความตาย แต่**ความไม่ประมาท** คือความไม่อยู่ปราศจากสติปัญญานั้น ย่อมจะตื่นตัวระมัดระวังภัยทุกเมื่อ ไม่ตกอยู่ในอำนาจอามิสหรือกิเลสใดๆ ย่อมจะรักษาตัว รักษาหมู่คณะ รักษาวัดวา ประเทศชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ไว้ได้อย่างปลอดภัยและมั่นคง

ญาติโยมสาธุชนทั้งหลาย การที่สำนักสงฆ์ภูพลานสูงแห่งนี้ ได้ตระหนักถึงภารธุระสำคัญอันเป็นหน้าที่ในพระพุทธศาสนา ในเรื่องการศึกษาปฏิบัติธรรม ซึ่งในแต่ละเดือนแต่ละปี ได้จัดให้มีโครงการอบรมปฏิบัติธรรมบำเพ็ญบุญกุศลต่างๆ เป็นประจำ เพื่อญาติโยมสาธุชนทั้งหลายจะได้นำเอาผลแห่งการปฏิบัตินั้น ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน ชื่อว่าตั้งอยู่ในความไม่ประมาท ไม่อยู่ปราศจากสติปัญญาและคุณงามความดี ย่อมจะเกิดความสวัสดี มีความสุขความเจริญในชีวิตแห่งพุทธบริษัททั้งหลาย ไม่เฉพาะแต่คณะสงฆ์และสาธุชนทั้งหลาย ในท้องที่อำเภอนาจะหลวย และอำเภอใกล้เคียงนี้เท่านั้น แต่จะเป็นประโยชน์เกื้อกูลต่อประเทศชาติบ้านเมืองโดยส่วนรวมด้วย

เพราะฉะนั้น จึงเป็นสิ่งที่ควรแก่การอนุโมทนาสาธุการ และควรแก่การสนับสนุนเป็นอย่างยิ่ง ในกิจการอันเป็นบุญเป็นกุศล ที่คณะสงฆ์สำนักสงฆ์ภูพลานสูงแห่งนี้ได้ปฏิบัติบำเพ็ญร่วมกับญาติโยมสาธุชนทั้งหลายอยู่ในขณะนี้ สมศักดิ์ศรีที่เราทั้งหลายได้เกิดมาเป็นมนุษย์โดยแท้

เพราะสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสไว้ว่า **สิ่งที่มนุษย์หาได้ยากในโลกนี้มี ๓ อย่าง** คือ

การที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ ๑ การที่ได้เกิดมาพบพระพุทธศาสนา ๑ และการที่ได้สดับตรับฟังพระธรรมคำสอนของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๑

ทั้งนี้ เพราะมนุษย์และสัตว์ทั้งหลาย ต่างก็มีกรรมที่ได้กระทำไว้แตกต่างกัน กรรมเป็นผู้จำแนกมนุษย์และสัตว์ทั้งหลายให้แตกต่างกัน การที่มนุษย์และสัตว์ทั้งหลายมีโอกาสได้มาสัมผัสสัจธรรมและความดีงามในพระพุทธสาสนานั้น จะต้องมี ปุพฺเพกตปุญฺญตา บุญกุศลที่เป็นต้นทุน ได้กระทำไว้บ้าง แล้วแต่อดีตพอสมควร เราทั้งหลายจึงควรภาคภูมิใจ ที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ในผืนแผ่นดินไทย ได้พบพระพุทธศาสนา และได้รับฟังพระธรรมเทศนาคำสอนของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ภายใต้ร่มพระบรมโพธิสมภาร ของพระมหากษัตริย์ไทย เพราะชีวิตของพวกเราแต่ละคนจะอยู่ในโลกนี้ได้ไม่นาน ไม่ช้าทุกคนก็จะจากโลกนี้ไป

ในฐานะที่เราทั้งหลายได้มีโอกาสเกิดมาเป็นพุทธศาสนิกชน เป็นพลเมืองไทย และก็เป็นพสกนิกรของพระมหากษัตริย์ไทย เราควรจะได้ตอบแทนคุณของชาติ ของศาสนา ของพระมหากษัตริย์ โดยร่วมกันปฏิบัติหน้าที่ความเป็นพลเมืองที่ดี เป็นพุทธศาสนิกชนที่ดีและเป็นพสกนิกรที่ดี เท่าที่เราสามารถจะกระทำได้

เพราะ อธรรม ความชั่ว ย่อมนำมนุษย์ไปสู่นรก ความทุกข์ ความเดือดร้อน การสร้างและการสั่งสมบาปนำความทุกข์มาให้ แต่ **ธรรมะ** หรือความดี ย่อมคุ้มครองรักษาผู้ปฏิบัติธรรมความดี และการสร้างการสั่งสมบุญกุศลนำความสุขสวัสดีมาสู่ผู้ประพฤติปฏิบัติ ดังพุทธดำรัสต่างๆ ที่แสดงไว้ว่า

อธมฺโม นิรยํ เนติ อธรรมะ (ความชั่ว) ย่อมนำไปสู่นรก

ธมฺโม ปาเปติ สุคตึ ธรรมะ (ความดี) ย่อมนำไปสู่สุคติ

ทุกฺโข ปาปสฺส อุจฺจโย การสั่งสมบาป (ความชั่ว) นำความทุกข์มาให้

ญาติโยมสาธุชนทั้งหลาย ที่อาตมภาพเดินทางมายัง **สำนักสงฆ์ภูพลานสูง** ในวันนี้ เป็นการเดินทางมาเป็นครั้งแรกของอาตมภาพ ความจริง **ท่านพระครูสมุห์ภรังสี** ได้นิมนต์อาตมภาพมาแสดงธรรม ในคืนวันอาทิตย์พรุ่งนี้ ที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ เวลา

๑๙.๐๐ น. เพราะคงปรารถนาดีว่า ถ้ามากลางคืนอากาศจะเย็นสบาย บังเอิญวันพรุ่งนี้อาตมภาพมีศาสนกิจหลายอย่างทั้งวัน และจะต้องรีบกลับกรุงเทพฯ เพื่อศาสนกิจที่รออยู่ในวันรุ่งขึ้น เพราะฉะนั้น อาตมภาพจึงขอมาปฏิบัติศาสนกิจในตอนกลางวัน วันนี้

ในการเดินทางมาตอนกลางวันในวันนี้ ทำให้อาตมภาพได้เห็นสถานที่ และสภาพดินฟ้าอากาศตอนกลางวันของภูพลานสูงแห่งนี้อย่างชัดเจนกว่าการมาตอนกลางคืน เพียงแต่มากลางวันก็จะต้องเจออากาศร้อนหน่อยเท่านั้น โดยเฉพาะสำหรับอาตมภาพที่เคยอยู่ในเมืองที่อากาศหนาวมานาน พอมาถึงสำนักก็ได้ทราบว่า มีญาติโยมมารออาตมภาพอยู่ตั้งแต่เช้าแล้ว

ขณะที่อาตมภาพเดินทางมาถึง ก็เป็นเวลาเกือบ ๑๐ โมงเช้าแล้ว ได้เห็นญาติโยมกำลังทะยอยกันเดินทางด้วยเท้า กรำแดดขึ้นมาบนภูพลานสูงแห่งนี้ ก็รู้สึกเห็นใจและประทับใจ ในศรัทธาของญาติโยมทั้งหลาย ที่มีต่อพระพุทธศาสนาว่า ญาติโยมทั้งหลายต่างมีวิริยะ อุตสาหะ ตั้งใจมาทำบุญทำกุศลด้วยศรัทธาอันแรงกล้าจริงๆ ซึ่งวันนี้ญาติโยมทั้งหลายก็ได้ตั้งใจบำเพ็ญกุศล ทั้งในส่วนทาน ส่วนศีล และส่วนภาวนา โดยได้ฟังธรรมและปฏิบัติธรรมครบถ้วนบริบูรณ์ เป็นที่อิ่มเอิบใจด้วยกันทุกคน

อาตมภาพได้ปรารภกับท่าน**พระครูสมุห์ภรังสี**ว่า ในโอกาสต่อไป จะหาโอกาสมาที่นี่ในตอนกลางคืนสักทีหนึ่ง เพราะทราบว่า ตอนกลางคืนที่วัดภูพลานสูงแห่งนี้อากาศจะเย็นสบาย ธรรมชาติบนภูเขาแห่งนี้ จัดว่าเป็นที่สัปปายะ เหมาะสมจะเป็นที่เจริญจิตภาวนาอย่างยิ่ง เชื่อว่าคณะสงฆ์และญาติโยมทั้งหลาย คงจะได้ประโยชน์ในการศึกษาอบรมปฏิบัติธรรม ณ สถานที่แห่งนี้เป็นอย่างมาก

ขอเจริญพรว่า เวลานี้ **มหาเถรสมาคม** ซึ่งเป็นองค์กรบริหารสูงสุดของทางคณะสงฆ์ ได้ให้ความสำคัญในเรื่องการปฏิบัติธรรมเป็นพิเศษ แม้รัฐบาลก็ได้ให้การสนับสนุน ดังจะเห็นได้ว่า ในปัจจุบันนี้ ได้มีการส่งเสริมให้วัดต่างๆ ทุกภูมิภาคทั่วพระราชอาณาจักร จัดตั้ง**สำนักปฏิบัติธรรม** พร้อมกับจัดให้มีการศึกษาอบรมปฏิบัติธรรมสงเคราะห์พระสงฆ์และพุทธศาสนิกชนมากขึ้นกว่าในอดีต เพราะฉะนั้น สำนักปฏิบัติธรรมในวัดต่างๆ จึงได้เกิดขึ้นจำนวนมากในขณะนี้

ทั้งนี้ เพราะการปฏิบัติธรรม ซึ่งชื่อเดิมเรียกว่า **วิปัสสนาธุระ** นี้ สมเด็จพระมหามุนีสัมมาสัมพุทธเจ้า จัดว่าเป็นธุระสำคัญ คู่กับ**คันถธุระ** คือ การศึกษาพระธรรมวินัย ซึ่ง**ธุระ** ๒ อย่างนี้ เป็นศาสนกิจหลักในพระพุทธศาสนา ซึ่งท่านทั้งหลาย

ทั้งฝ่ายบรรพชิตและฝ่ายคฤหัสถ์ ต่างก็ได้ร่วมกันสร้างและส่งเสริมพัฒนา ตลอดถึงได้อุปถัมภ์ให้เจริญรุ่งเรืองมั่นคง ถวายไว้ในพระพุทธศาสนา อันจะมีผลมีอานิสงส์อย่างยิ่งแก่ผู้มีส่วนร่วมสร้างและอุปถัมภ์บำรุง เนื่องจากเป็นสถาบันแห่งบุญกุศล ซึ่งเป็นอริยทรัพย์อันประเสริฐของมนุษย์โดยแท้

ญาติโยมสาธุชนทั้งหลาย บรรดาทรัพย์สินเงินทองทั้งหลายในโลกนี้ ไม่มีทรัพย์สินเงินทองใดๆ ที่มนุษย์เราแสวงหามาได้แล้วจะดำรงอยู่ตลอดไป โดยไม่มีวันหมดสิ้นไป เพราะทรัพย์สินเงินทองของมีค่าทุกอย่างนั้น เมื่อมนุษย์เราแสวงหามาได้และใช้ไป มันก็จะหมดไปทั้งนั้น ไม่มีทรัพย์สินใดจะดำรงอยู่เหมือนเดิม หรือไม่ก็อาจสูญหายไปด้วยภัยต่างๆ เช่น ด้วยโจรภัย อัคคีภัย และวาตภัย เป็นต้น ทั้งยังไม่สามารถจะติดตามไปอำนวยประโยชน์สุขให้แก่มนุษย์เรา ในที่ทุกสถานในกาลทุกเมื่อได้

แต่ธรรมะหรือปัญญา และบุญกุศลความดีนั้น สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่าเป็น**อริยทรัพย์** คือ ทรัพย์อันประเสริฐ เลิศกว่าทรัพย์สินใดๆ ในโลก ซึ่งอริยทรัพย์นี้ แม้จะใช้ไปเท่าไรๆ ก็ไม่มีวันหมดสิ้นได้ กับทั้งไม่มีภัยใดๆ จะทำอันตรายให้อริยทรัพย์เสียหายหรือหมดไปได้ ทั้งยังสามารถนำติดต่อผู้เป็นเจ้าของไปใช้ในที่ทุกสถาน และในกาลทุกเมื่อได้ด้วยนอกจากนั้น **อริยทรัพย์** นี้ยังสามารถนำไปใช้ในการสร้างและแสวงหาโลกิยทรัพย์ คือ ทรัพย์สินเงินทองในโลกนี้ได้อีกด้วย

อย่างไรก็ดี แม้ธรรมะในพระพุทธศาสนา ที่พระอรรถกถาจารย์ได้รวบรวมไว้ จะมีมากมายถึง ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ก็ตาม แต่ก็มีหลักธรรมที่เหมาะแก่คนทุกระดับสติปัญญาทุกชั้นวัยและคนทุกระดับ สามารถจะนำไปปฏิบัติให้ได้รับผลสมกับการปฏิบัติได้ เมื่อกล่าวโดยสรุปแล้ว ธรรมะในพระพุทธศาสนามีอยู่ ๒ ประเภท คือ **ศีล** ได้แก่ ข้อห้าม และ**ธรรม** ได้แก่ ข้อปฏิบัติ ที่พุทธบริษัทเรียกกันว่า **เบญจศีล** และ **เบญจธรรม** นั่นเอง ซึ่งถ้าจะ

กล่าวโดยเนื้อหา เพื่อความเข้าใจง่าย และปฏิบัติตรงความหมาย ขออธิบายดังนี้ คือ

เบญจศีล ๕ ถ้าสรุปลงในความหมายเดียว ก็คือ **ความไม่เบียดเบียนตนและคนอื่นนั่นเอง** เช่น **ไม่เบียดเบียนในทางชีวิต ๑ ไม่เบียดเบียนในทางทรัพย์สิน ๑ ไม่เบียดเบียนในทางความรัก ๑ ไม่เบียดเบียนในทางคำพูด ๑ และไม่เบียดเบียนในทางอบายมุขและสิ่งเสพติดให้โทษ ๑**

ส่วน **เบญจธรรม ๕** ได้แก่ **ความมีเมตตากรุณา ๑ การทำมาหาเลี้ยงชีพโดยสุจริต ๑ การรู้จักความพอเพียงในคู่ครองของตน ๑ ความซื่อสัตย์ ๑ และความรู้จักยับยั้งใจ ๑**

ศีล คือการเว้นข้อห้าม และ **ธรรม** คือปฏิบัติตามคำที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ดังกล่าวนี้ ย่อมสามารถอำนวยผลให้ผู้ปฏิบัติ ให้บรรลุถึงความสุขสวัสดี ให้เป็นผู้ร่ำรวยสมบูรณ์โภคสมบัติ และบรรลุถึงนิพพานได้ในที่สุด ดังคำสรุปท้ายการให้ศีล ๕ ที่พระสงฆ์จะสาธยายทุกครั้งว่า

สีเลน สุคตึ ยนฺติ สีเลน โภคสมฺปทา สีเลน นิพฺพุตึ ยนฺติ ตสฺมา สีลํ วิโสธเย

แปลความว่า **ศีลนำไปสู่สุคติ ศีลอำนวยให้ถึงพร้อมด้วยโภคสมบัติ ศีลนำไปสู่ความหลุดพ้นทุกข์ เพราะฉะนั้น พึงชำระศีลให้บริสุทธิ์ (คือด้วยการปฏิบัติธรรม)** ดังนี้

ญาติโยมสาธุชนทั้งหลาย โลกปัจจุบันนี้เป็น **ยุคโลกาภิวัตน์** คือ ยุคการสื่อสารไร้พรมแดน ที่ได้มีการพัฒนาความเจริญทางวัตถุ ให้เจริญก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว โดยมิได้ทำการพัฒนาความเจริญในทางจิตใจให้สูงส่งและเจริญก้าวหน้า ให้สมดุลกันกับความเจริญในทางวัตถุ ควบคู่กันไปด้วย เพราะฉะนั้น จึงเกิดปัญหาในเรื่องต่างๆ ขึ้น เช่น ในเรื่องของอาชญากรรม การแย่งชิง ลักขโมย จี้ปล้น และฆาตกรรม ตลอดถึงในด้านทุจริตมิจฉาชีพ และคอรัปชั่น เกิดขึ้นในชีวิตการงานในสังคมประเทศชาติบ้านเมืองอย่างมากมาย

ซึ่งนอกจากเกิดขึ้นกับชีวิตและทรัพย์สิน ของผู้ใหญ่ในระดับต่างๆ แล้ว ปัญหาต่างๆ ดังกล่าวยังบ่าเข้ามาในกลุ่มเด็กและเยาวชน ที่เป็นทายาทของญาติโยมสาธุชนทั้งหลาย เราทั้งหลาย ซึ่งเป็นอนาคตของชาติด้วย โดยเฉพาะปัญหาในเรื่องอบายมุขสิ่งเสพติดให้โทษ เพราะฉะนั้น เราทั้งหลายที่เป็นผู้ใหญ่ จึงควรเอาใจใส่ดูแลให้ความสำคัญ

แก่ลูกหลานของเราผู้เป็นทายาท และเป็นทรัพยากรอันสำคัญของชาติ โดยพยายามให้ลูกหลานของเรา ได้เข้ามามีส่วนในการศึกษาและปฏิบัติธรรม ให้เป็นคนดีมีศีลธรรมนำความรู้ หรือนำเอาศีลธรรมไปปฏิบัติในชีวิตประจำวัน ตั้งแต่เยาว์วัย ก็จะเป็นบุญเป็นกุศลอย่างยิ่ง

ทั้งนี้ เพราะแม้ญาติโยมสาธุชนทั้งหลายที่เป็นบิดามารดา จะให้วิชาความรู้และทรัพย์สมบัติใดๆ แก่ลูกหลานมากเท่าไร ถ้าลูกหลานของเราเป็นคนไร้ศีลธรรมแล้ว วิชาความรู้และทรัพย์สมบัติทั้งหลายที่มอบให้นั้น ก็ไม่มีประโยชน์แต่อย่างใด นอกจากเขาจะรักษาไม่ได้แล้ว เขาอาจจะจำเอาวิชาความรู้และทรัพย์สินเงินทองนั้น ไปใช้ให้เกิดภัยอันตรายแก่ตนและสังคมประเทศชาติได้อย่างมากด้วย

ซึ่งคำว่า **ศีลธรรม** นี้ เรามักนิยมรวมเรียกสั้นๆ ว่า **ธรรมะ** อันเป็นสิ่งที่ประเสริฐที่สุดของมนุษย์ทุกระดับชั้น

เพราะฉะนั้น สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จึงทรงเทิดทูนบูชาธรรมะ เพราะธรรมะซึ่งหมายถึง บุญกุศลความดีงามและความสุจริตบริสุทธิ์เท่านั้น ที่เป็นที่พึ่งอันประเสริฐของมนุษย์ทั้งหลาย ทั้งในปัจจุบันและในอนาคตหรือในสัมปรายภพชาติหน้า สิ่งอื่นหาได้เป็นที่พึ่งอันประเสริฐที่แท้จริงแต่อย่างใดไม่

ด้วยเหตุนี้ ทุกคน จึงควรประพฤติปฏิบัติธรรมโดยสุจริต และควรสั่งสมบุญกุศล ที่จะนำความสุขมาให้ทั้งในปัจจุบันและในสัมปรายภพ ดังพระพุทธภาษิตปรารภว่า

ธมฺโม หเว รกฺขติ ธมฺมจารี ธรรมะ (ความดี) แล ย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรม

ธมฺมํ จเร สุจริตํ พึงประพฤติธรรมโดยสุจริต และ

สุโข ปุญฺญสฺส อุจฺจโย การสั่งสมบุญ (ความดี) นำความสุขมาให้ ดังนี้

ญาติโยมสาธุชนทั้งหลาย เราทั้งหลายต่างภาคภูมิใจ ที่เราทั้งหลายเกิดมาเป็นคนไทยในผืนแผ่นดินไทย และเป็นพุทธบริษัท ได้ศึกษาพุทธประวัติของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ผู้ทรงเป็นพระอรหันต์ ผู้ตรัสรู้เองโดยชอบ ผู้ทรงเพียบพร้อมด้วยวิชชาและจรณะ เราทั้งหลายต่างจึงสำนึกและซาบซึ้งในพระปัญญาคุณ ในพระบริสุทธิคุณ และในพระมหากรุณาคุณ และปรารถนาที่จะบูชาพระคุณของพระองค์ ทั้งด้วยอามิสบูชาและปฏิบัติบูชา จึงได้มาพร้อมกันบำเพ็ญกุศลในวันนี้

นอกจากนั้น ญาติโยมสาธุชนทั้งหลาย ยังได้ประจักษ์ถึงชีวิตเล็กๆ ชีวิตหนึ่ง ของท่านพระครูสมุห์ภรังสี เจ้าสำนักสงฆ์แห่งนี้ ที่ได้อุทิศกายใจต่อพระพุทธศาสนา และได้มาปฏิบัติศาสนกิจ นำพาญาติโยมสาธุชนทั้งหลายสร้างสำนักปฏิบัติธรรมขึ้น ณ ภูพลานสูงแห่งนี้ ในความอุปถัมภ์อนุญาตของกรมอุทยานแห่งชาติ เพื่อประโยชน์แก่พุทธศาสนิกชนและประเทศชาติบ้านเมือง ตามรอยยุคลบาทของพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ทุกคนต่างพลอยอนุโมทนาสาธุการ และได้ให้ความร่วมมืออุปถัมภ์สนับสนุน ดังเป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้ว

ท่าน **พระครูสมุห์ภรังสี** ได้เข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์โดยได้รับการบรรพชาเป็นสามเณร เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๔ ได้ศึกษาพระปริยัติธรรม สอบได้นักธรรมชั้นตรี พ.ศ. ๒๕๒๕ สอบนักธรรมชั้นโทได้ พ.ศ. ๒๕๒๗ สอบนักธรรมชั้นเอกได้ พ.ศ. ๒๕๒๘ จากนั้นได้รับภารธุระพระศาสนา เป็นครูสอนพระปริยัติธรรม ในขณะเดียวกันก็ได้สนใจในการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานด้วย

ด้วยผลแห่งการศึกษาและปฏิบัติธรรม อำนวยผลให้ท่านมีความซาบซึ้งในรสพระธรรมเป็นอย่างมาก ท่านจึงอุทิศตนบำเพ็ญประโยชน์ต่อพระพุทธศาสนาและประชาชนยิ่งขึ้น อย่างที่เห็นอยู่ในปัจจุบัน อันเป็นผลให้ท่านเจ้าคุณ **พระธรรมปริยัติโสภณ** เจ้าคณะภาค ๑๐ ได้มองเห็นความวิริยะอุตสาหะ ความสุจริต ความตั้งใจจริงของท่าน จึงได้ยกย่องให้ท่านเป็นพระครูฐานานุกรม ที่**พระครูสมุห์** ซึ่งนับว่าเป็นเกียรติมงคลต่อท่าน ต่อวงศ์ตระกูลของท่าน ตลอดจนถึงต่อสำนักสงฆ์ภูพลานสูง และต่อญาติโยมสาธุชนชาวอำเภอนาจะหลวย จังหวัดอุบลราชธานี เป็นอย่างยิ่ง

สิ่งที่เราได้เห็นอยู่ในขณะนี้ อันเป็นสักขีพยานที่เกื้อกูลต่อกันและกัน ที่จะยังประโยชน์ให้เกิดขึ้นแก่พุทธศาสนิกชนในภูมิภาคนี้ แก่พระพุทธศาสนาและแก่สังคมประเทศชาติบ้านเมืองส่วนรวมโดยแท้ เพราะฉะนั้น การที่อาตมภาพ เดินทางมาในวันนี้

แม้ส่วนหนึ่ง เพื่ออนุโมทนาสาธุการและเป็นกำลังใจให้การสนับสนุนท่านพระครูสมุห์ภรังสี ในฐานะเป็นสหธรรมิกรุ่นน้องร่วมสำนักเดียวกัน โดยอาตมภาพก็สอบนักธรรมชั้นโทและชั้นเอกได้ ในสำนักเรียนวัดมณีวนาราม จังหวัดอุบลราชธานี เช่นเดียวกับท่าน**พระครูสมุห์ภรังสี** แล้วก็เพื่อประโยชน์แก่ประเทศชาติพระพุทธศาสนาและสถาบันพระมหากษัตริย์ ตลอดถึงประชาชนส่วนรวมด้วยนั่นเอง

วันนี้ อาตมภาพ อยากสะท้อนถึงความรู้สึกดีๆ ที่มีต่อเพื่อนสหธรรมิกสงฆ์ ที่ปฏิบัติศาสนกิจในสังฆมณฑลก็คือ เมื่ออาตมภาพย้ายจากวัดมณีวนาราม เดินทางไปศึกษาพระปริยัติธรรมต่อที่วัดจักรวรรดิราชาวาส กรุงเทพมหานครนั้น ก็ได้อยู่ร่วมในสำนักเดียวกันกับท่านเจ้าคุณ **พระราชโมลี** รองเจ้าคณะภาค ๑๐ ซึ่งขณะนี้ ท่านก็ได้มาร่วมอยู่ในพิธีนี้ด้วย แม้พระสงฆ์หลายรูปในสถานที่แห่งนี้ ทั้งที่มีชาติภูมิอยู่จังหวัดอุบลราชธานี และจังหวัดใดภาคใดแต่เมื่ออุปสมบทเข้ามาในพระพุทธศาสนาแล้ว ก็มิได้ทอดธุระ ทุกรูปก็ต่างเอาใจใส่ศึกษาปฏิบัติธรรม และอำนวยช่วยกันปฏิบัติศาสนกิจต่างๆ ในสังฆมณฑล ณ ภูมิภาคนี้หรือในภูมิภาคต่างๆ ทั่วไป

แม้ญาติโยมสาธุชนทั้งหลาย ก็มีสถานะและได้ปฏิบัติในลักษณะนี้เช่นเดียวกัน เพราะฉะนั้น สำนักสงฆ์ภูพลานสูงแห่งนี้และสำนักวัดหรือพุทธศาสนสถานต่างๆ ในที่อื่นๆ จึงเกิดขึ้นอำนวยประโยชน์แก่ประชาชนส่วนรวมโดยทั่วไป

ถ้าหากสังคมโลกเรา ยังมีผู้มีกุศลจิต มีความรู้สึกดีๆ อย่างนี้อยู่เป็นจำนวนมาก คือ รู้จักบำเพ็ญประโยชน์ตน ประโยชน์เพื่อคนอื่น และประโยชน์เพื่อส่วนรวม ตลอดถึงประโยชน์ในปัจจุบันชาตินี้ประโยชน์ในสัมปรายภพภายหน้า รวมถึงประโยชน์อย่างยิ่งคือพระนิพพานแล้ว โลกนี้ก็จะไม่มืดมนอนธกาล แม้จะมีบ้างในบางครั้งบางขณะ ก็จะสว่างไปในเบื้องหน้า เป็นสังคมที่ยังน่ารื่นรมย์ชมชื่นให้เราทั้งหลายได้บำเพ็ญประโยชน์คุณงามความดีต่อไปได้

จึงขออนุโมทนาชื่นชมยินดีอย่างยิ่ง ในการที่วัดภูพลานสูงแห่งนี้เกิดขึ้น เป็นบุณยสถานที่สำคัญแห่งหนึ่งในพระพุทธศาสนา ณ อำเภอนาจะหลวย จังหวัดอุบลราชธานี ทั้งนี้ ด้วยการสนับสนุนของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่าและพันธุ์พืช ได้อนุญาตให้ใช้เนื้อที่ ๑๕ ไร่ ณ ภูพลานสูงแห่งนี้ และด้วยความอุปถัมภ์สนับสนุนของญาติโยมสาธุชนทั้งหลายนั่นเอง เชื่อแน่ว่า ในอนาคตอันใกล้นี้ สำนักสงฆ์แห่งนี้คงจะได้รับการยกฐานะขึ้นเป็นวัดที่สมบูรณ์ในไม่ช้า และคงจะเป็นศาสนสถานที่จะอำนวยประโยชน์แก่ประชาชน แก่สังคมประเทศชาติ พระพุทธศาสนา พระมหากษัตริย์ และประชาชนชาวไทยและชาวโลกอย่างยั่งยืนต่อไป

ในนามของคณะสงฆ์ทั้งปวง และในฐานะกรรมการรูปหนึ่ง ในมหาเถรสมาคมของคณะสงฆ์ อาตมภาพขอแสดงความชื่นชมยินดีต่อโครงการของสำนักสงฆ์ภูพลานสูงแห่งนี้ ที่จะได้ร่วมเป็นเครือข่ายในการพัฒนาชีวิตจิตวิญญาณของประชาชนให้เป็นคนดี มีศีลธรรมนำปัญญาความรู้นำชีวิตจิตใจ สนองงานของการคณะสงฆ์อำเภอนาจะหลวย ของการคณะสงฆ์จังหวัดอุบลราชธานี ของการคณะสงฆ์ภาค ๑๐ ของการคณะสงฆ์หนตะวันออก และของมหาเถรสมาคมแห่งการคณะสงฆ์ไทย อันเป็นไปตามนโยบายของรัฐบาล

ทั้งนี้ ด้วยความร่วมมืออุปถัมภ์สนับสนุน ของทางส่วนราชการอำเภอนาจะหลวย ของสำนักงานพระพุทธศาสนา จังหวัดอุบลราชธานี และของจังหวัดอุบลราชธานี โดยเฉพาะในพิธีวันนี้ มีส่วนราชการที่ให้ความสนับสนุนใกล้ชิดได้มาร่วมในพิธีด้วย เช่น **นายวัฒนา พุทธิชาติ** นายอำเภอนาจะหลวย **นายศักดา ราชธรรมคุณ** ผู้อำนวยการสำนักงานพระพุทธศาสนา จังหวัดอุบลราชธานี ตลอดถึง **นายสุชาติ ตันติวนิชชานนท์** อดีต ส.ส. จังหวัดอุบลราชธานี เป็นต้น ก็ได้มาร่วมพิธีในครั้งนี้ด้วยเช่นกัน นอกจากนั้น ยังมีผู้ที่ได้ให้ความร่วมมืออุปภัมภ์ และได้มาร่วมในงานนี้อีกหลายท่าน ที่อยากจะเอ่ยนาม แต่ไม่สามารถจะเอ่ยนามได้ทั้งหมด จึงขออภัยทุกท่านไว้ ณ โอกาสนี้

อย่างไรก็ตาม ขออนุโมทนาสาธุการ ต่อญาติโยมสาธุชนทั้งหลายทุกคน ที่ได้มาร่วมบำเพ็ญบุญกุศล ให้การอุปภัมภ์งานสำคัญของสำนักสงฆ์ภูพลานสูง เริ่มต้นมาตั้งแต่วันที่ ๑๗ จนถึงวันที่ ๒๖ เป็นเวลาถึง ๑๐ วัน ซึ่งวันพรุ่งนี้ ถือว่าเป็นวันที่สำคัญในการประกอบพิธี อาตมารู้สึกเสียดาย ที่ไม่ได้มาร่วมในพิธีในวันสำคัญดังกล่าวที่ทางสำนักสงฆ์ภูพลานสูงกำหนดไว้ แต่วันนี้ ก็ได้ร่วมประกอบพิธีทั้งหมด เริ่มแต่การถวายน้ำสรงแด่

พระบรมสารีริกธาตุ พร้อมกับได้อธิษฐานจิต ขอเดชะบารมีคุณของพระศรีรัตนตรัย ได้อภิบาลประทานพร ขอความเจริญรุ่งเรืองมั่นคงเกษมศรี จงบังเกิดมีแก่ญาติโยมสาธุชนทั้งหลาย ในอำเภอนาจะหลวย และในภูมิภาคส่วนนี้ รวมถึงญาติโยมจากที่อื่นๆ ที่ได้มาร่วมบำเพ็ญบุญกุศล และได้ให้การอุปถัมภ์บำรุงสำนักสงฆ์ภูพลานสูงแห่งนี้ จงมีความเพียบพร้อมด้วยจตุรพิธพรชัยทุกประการ

ในที่สุดนี้ ขอนิมนต์พระเถรานุเถระทั้งปวง และขอเจริญพรเชิญญาติโยมสาธุชนทั้งหลาย ในสถานที่อันศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้ ได้ร่วมกันอธิษฐานจิต อาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัย อันมีพระบรมสารีริกธาตุของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นสักขี พร้อมด้วยพระบรมเดชานุภาพ แห่งบูรพมหากษัตริยาธิราชเจ้าแห่งสยามทุกพระองค์ และอำนาจแห่งบุญกุศลทั้งมวล ที่เราทั้งหลายได้ร่วมกันปฏิบัติบำเพ็ญไป ตั้งแต่วันเริ่มต้นจนถึงวันสุดท้าย ได้รวมกันเป็นตบะเดชะเป็นพลวปัจจัย ได้อภิบาลและถวายพระพรชัยมงคล แด่สมเด็จพระบรมราชินีนาถ พระราชโอรส พระราชธิดา และพระบรมวงศานุวงศ์ทุกพระองค์ จงทรงพระเจริญพระราชสิริสวัสดิพิพัฒนมงคลสุขทุกประการ

ขอรัฐบาล ข้าราชการ พ่อค้าประชาชนทุกหมู่เหล่า ตลอดถึงประเทศชาติบ้านเมืองไทย จงมีความปลอดภัย มีความเจริญรุ่งเรืองมั่นคงสืบไป ตลอดกาลนาน เทอญ ฯ

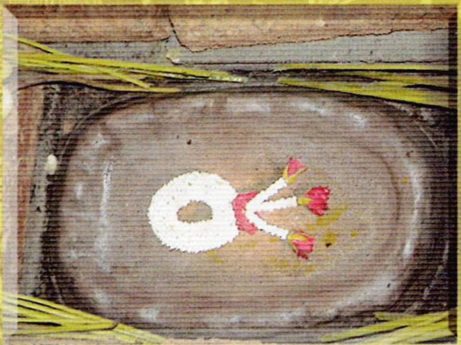
ค้นพบรอยพระพุทธบาท
ทำความสะอาดรอยพระพุทธบาท
เมื่อคืนวันที่ ๒๘-๒๙ กันยายน ๒๕๔๙

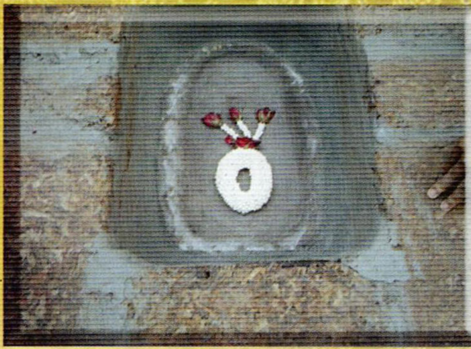
พระพุทธบาทเมื่อแรกพบมีสีขาว

สาธุชนชมพุทธบารมี

พระพุทธบาทเปลี่ยนเป็นสีน้ำตาล

กางเต็นท์ครอบรอยพระพุทธบาท

คณะสงฆ์สวดสรรเสริญพุทธคุณ

ฉาบปูนรอบรอยพระพุทธบาท

รับเสด็จข้อพระหัตถ์ และ อัญเชิญพระธาตุสู่บุษบก

วันที่ ๙-๑๐ ตุลาคม ๒๕๔๙

ก่อนเข้าสู่พิธี

ขบวนอัญเชิญพร้อมเพรียง

สักการะด้วย กาย วาจา ใจ

อัญเชิญพระธาตุออกจากลานธรรม

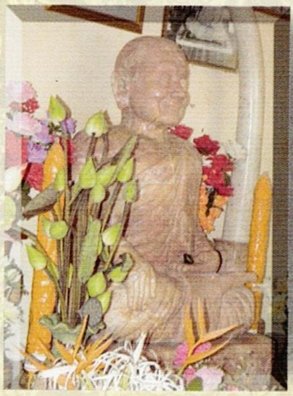

พระศรีวรเวที

ขบวนอัญเชิญอันสวยงาม

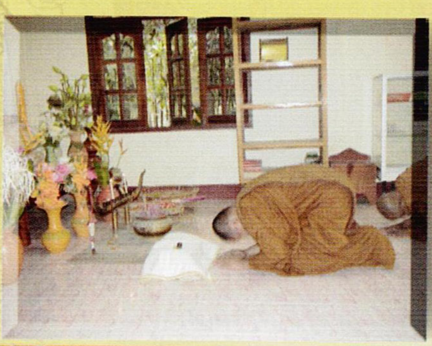
พิธีรับเสด็จพระโลหิตธาตุและพระทันตธาตุ
เมื่อวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๔๙

พระโลหิตธาตุเสด็จลงที่มือหลวงปู่ใหญ่

หลวงพ่อภรังสีอัญเชิญพระโลหิตธาตุ

พระเขี้ยวฝางของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

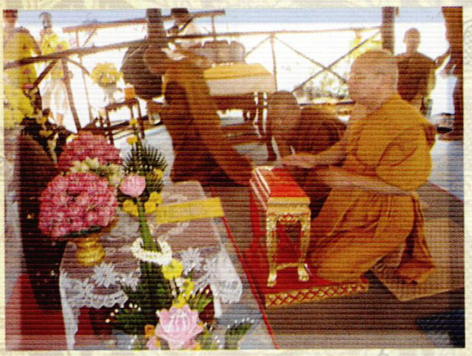

พระโลหิตธาตุของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

หลวงพ่อภรังสี ถวายสักการะ

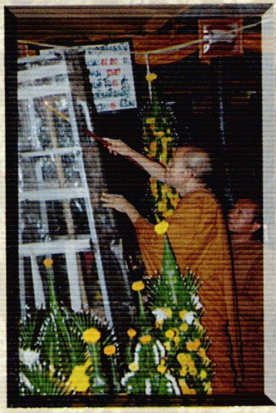

พุทธศาสนิกชนเฝ้าพระโลหิตธาตุ

พระพรหมวชิรญาณ เยี่ยมวัดภูพลานสูง ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐
พิธีสมโภชพระบรมสารีริกธาตุ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐

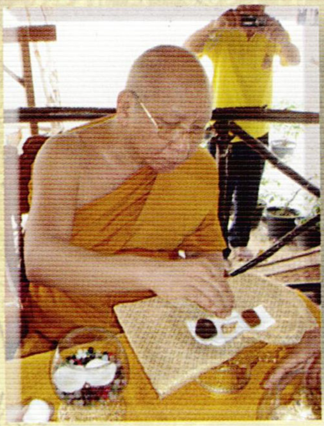
หลวงพ่อภรังสีทำพิธีสมโภชพร้อมกับพุทธศาสนิกชนในพิธี

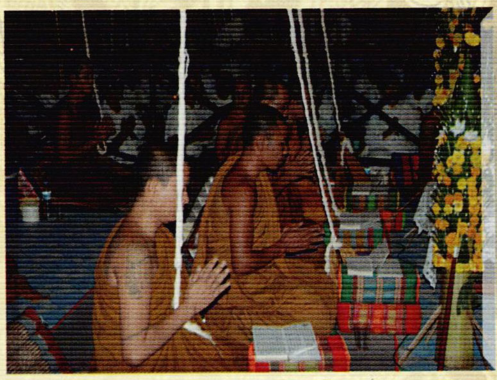
กราบสักการะพระธาตุ

จุดเทียนชัย

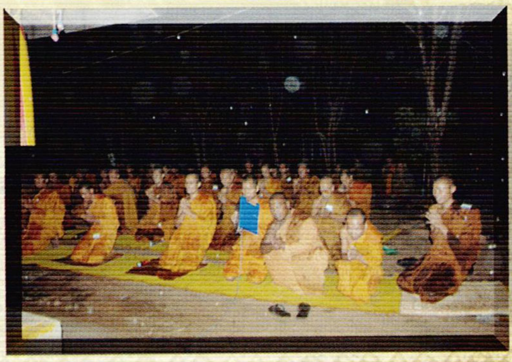
สรงน้ำพระธาตุ

พระพิธีธรรมสวดพุทธาภิเษก

ถวายพวงมาลัย

เทวดาสาธุการ

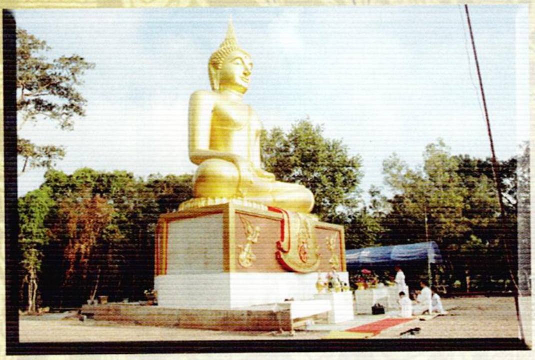

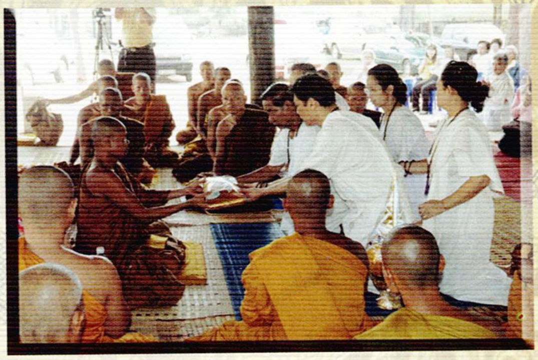
พิธีบวงสรวง

หลวงพ่อพระโตโคตมะ
รอยพระพุทธบาท

โดย

คุณอุษณากร อมาตยกุล และคณะ

เบื้องหน้าหลวงพ่อพระโตโคตมะ

ถวายผ้าไตร

คณะพราหมณ์ ขอโอกาส

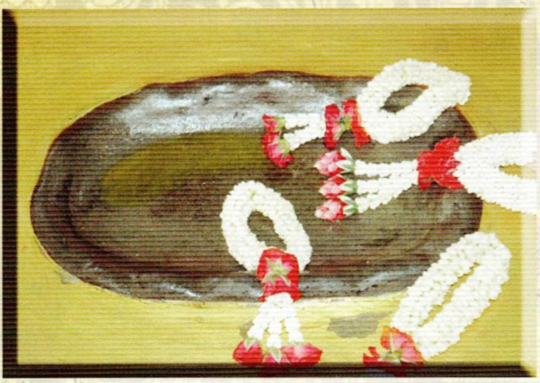
รับพรจากหลวงพ่อภรังสี

กล่าวคำบูชา

คณะพราหมณ์ ปทักษิณ

รอยพระพุทธบาท

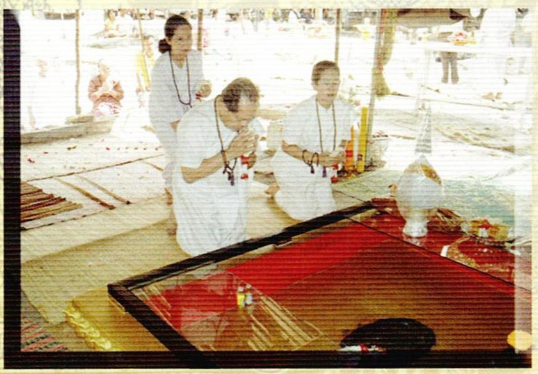
หลวงพ่อภรังสี สักการะรอยพระพุทธบาท

เริ่มพิธี

คณะพราหมณ์บูชารอยพระพุทธบาท

คณะพราหมณ์ สักการะรอยพระพุทธบาท

น้อมบูชาด้วย กาย วาจา ใจ

การประกอบพิธีในครั้งนี้ เพื่อเป็นการน้อมสักการะ และระลึกถึงพระมหากรุณาธิคุณของ

๑. องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธะ โดยพระบรมสารีริกธาตุ-รอยพระพุทธบาท

๒. พระมหาโมคคัลลานเถระ

๓. พระสารีบุตรเถระ

๔. พระอานนทเถระ

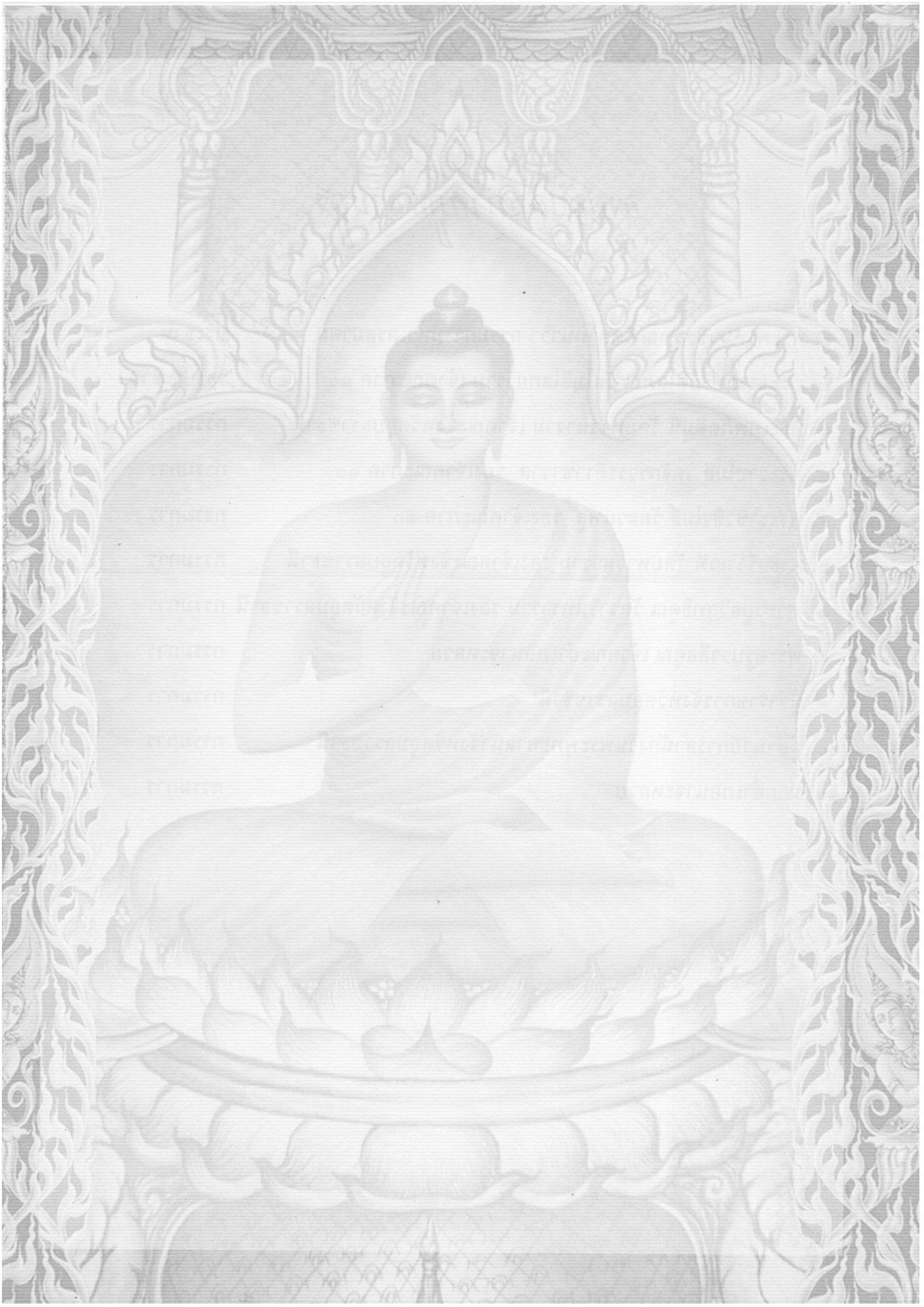
๕. พระสิวลีเถระ

๖. พระมหากัจจายนเถระ ตลอดจนพระอรหันตธาตุ-พระธาตุ-พระอัฐิธาตุ ของพระมหาเถระ พระอริยสงฆ์ทั้ง ๑๗ องค์ ที่เสด็จสู่วัดภูพลานสูง วัดแสนชะนี เพื่อรองรับพระบรมสารีริกธาตุ-รอยพระพุทธบาทขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า รวมตลอดถึงพระมหากรุณาธิคุณของ

๗. พระเทวจักร กิตฺติโก ผู้อัญเชิญพระบรมสารีริกธาตุมาจากประเทศอินเดีย สู่สุวรรณภูมิ

๘. พระอาจารย์ภรังสี ฉนฺทโร มหาบุคคลผู้มีพระยาธรรม ผู้ประกาศเกียรติคุณเชิดชูบูชา พลิกประวัติศาสตร์หน้าใหม่แห่งพระพุทธศาสนา ซึ่งไม่มีภิกษุรูปใดทำมาก่อน จนเป็นที่ยอมรับของมหาชนผู้นับถือพระพุทธศาสนาจนถึงปัจจุบัน

๙. เทพยดา-พญานาค-เทวยักษ์-ท้าวศรีสุทโธ ผู้นำลูกแก้วพญานาคและเกล็ดของตนมาถวาย-ท้าวศรีสุริยะเทพอินทร อดีตเจ้าเมืองพนมรุ้ง ผู้นำลูกแก้วมาถวาย

องค์อุปถัมภ์วัดภูพลานสูง

๑. พระพรหมวชิรญาณ วัดยานนาวา กรรมการมหาเถรสมาคม ประธาน

๒. พระธรรมปริยัติโสภณ วัดโมลีโลกยาราม เจ้าคณะภาค ๑๐ รองประธาน

๓. พระเทพกิตติมุนี วัดมหาวนาราม เจ้าคณะจังหวัดอุบลราชธานี กรรมการ

๔. พระราชโมลี วัดจักรวรรดิราชาวาส รองเจ้าคณะภาค ๑๐ กรรมการ

๕. พระราชวชิรโมลี วัดสวนพลู รองเจ้าคณะภาค ๑๐ กรรมการ

๖. พระศรีวรเวที วัดมหาวนาราม รองเจ้าคณะจังหวัดอุบลราชธานี กรรมการ

๗. พระวิบูลวิสุทธิคุณ วัดวารินทราราม รองเจ้าคณะจังหวัดอุบลราชธานี กรรมการ

๘. พระครูบวรสีลคุณ เจ้าคณะอำเภอนาจะหลวย กรรมการ

๙. ผู้ว่าราชการจังหวัดอุบลราชธานี กรรมการ

๑๐. ผู้อำนวยการสำนักงานพระพุทธศาสนาจังหวัดอุบลราชธานี กรรมการ

๑๑. นายอำเภอนาจะหลวย กรรมการ

รายนามผู้บริจาคพิมพ์หนังสือ
"เปิดตำนานสุริยะธาตุ"

พระมหาสวัสดิ์ สจฺจวาที และคณะศิษยานุศิษย์

อาจารย์บาง-อรรถยุทธ์-พงศ์ศักษ์-อรรถพร-ฉัตรอุมา-อัครพุทธ เอี่ยมอำนวย

และอารีย์ ขวัญเนตร

ศ.นพ. เฉลี่ย วัชรพุกก์ - พญ. พิมพา วัชรพุกก์

คุณภาสุร์-สัณหภัสสร์ เตียวตรานนท์

บริษัท เลอ รัฟฟิเน่ ๒๔ จำกัด, บริษัท เลอ รัฟฟิเน่ ๑๙๘๙ จำกัด

บริษัท แอลอาร์ อินเตอร์ เซอร์วิส จำกัด

คุณลัดดา-ผกากรอง ศรีเพ็ญ

คุณน้องนุช อิงคตานุวัฒน์

คุณพื้น-สมชาย-ไวพจน์-มนันยา เอี่ยมอำนวย และครอบครัว

คุณสกุล-ศศิเพ็ญ-เพ็ญประไพ ศิริดานุภัทร

คุณวัฒนา วัธนเวคิน

อ. ธนโชค วัธนเวคิน

อ. ปภาดา พงษ์จินดากร

คุณเช็ง แซ่เตี๊ย

คุณเหมภาส-อุไรวรรณ-ด.ช. ศวัส อมรานันทกิจ

คุณปรัตกร แสงสุกวาว

บริษัท สุภิญโญ จำกัด

บริษัท พฤฒิรุจ จำกัด

คุณบุญชู แซ่อื้อ และครอบครัว

อ. อุษณากร อมาตยกุล และครอบครัว

คุณพิชาภัค เจริญสุข

คุณชณัฐ ปลื้มมนัส และครอบครัว

คุณขรรค์ ประจวบเหมาะ และครอบครัว

คุณพงษ์ศักดิ์ ทิวชรัตน์ และครอบครัว

คุณสุภาพ ไตรรัตนาพงศ์

ยูเนี่ยนมอลล์ (ลาดพร้าว)

คุณประสพสันต์ ศิริจิตร

คุณรัตนา ศิริจิตร

คุณจิรภัทร ศิริจิตร

คุณจิรวรรณ ศิริจิตร

คุณจิรพร ศิริจิตร

คุณประหยัด บุญสูง

คุณสุธัญญา บุญสูง

คุณจุติพงศ์ บุญสูง

คุณจุติพัทธ์ บุญสูง

คุณจุติพันธ์ บุญสูง

คุณทศพงศ์ จารุทวี

คุณศิริมา เจนจินดาวงศ์

คุณปางทิพย์ เจนจินดาวงศ์

คุณปราถนา เจนจินดาวงศ์

คุณพรสุรีย์ เจนจินดาวงศ์

คุณเพ็ญศิริ วงษ์คำ

คุณคำฟอง แสงสุกวาว

บริษัท ไอ. พี. ดี. แพคเก็จจิ้ง จำกัด

คุณชัยโรจน์ พูนทรัพย์มณี

คุณรุ่งฤดี พูนทรัพย์มณี

คุณแสนดี พูนทรัพย์มณี

คุณณัฐเศรษฐ์ พูนทรัพย์มณี

คุณสมหญิง อังสนานนท์

คุณภานุวัฒน์ อังสนานนท์

ด.ช. กรณ์ อังสนานนท์

คุณบุญชัย ลิ่มอติบูลย์

คุณอรอาภา สุสมากุลวงศ์

พล. ต. ท. เอก - คุณพรรณี อังสนานนท์ และครอบครัว

คุณอภิชัย - คุณศิริพร สุสมากุลวงศ์ และครอบครัว

คุณจริยา ลิ่มอติบูลย์ และครอบครัว

เกี่ยวกับผู้เรียบเรียง

ชื่อ-ฉายา	พระมหาภูลังกา เขมทสฺสี (จันทร์ดี) อายุ ๓๓ พรรษา ๑๓ เกิด ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๑๖
ชาติภูมิ	๕/๑ หมู่ ๔ ต. หนองบัวบาน อ. รัตนบุรี จ. สุรินทร์
บรรพชา	พ.ศ. ๒๕๓๔ ณ วัดแจ้งหนองหว้า ต. แคน อ. สนม จ. สุรินทร์ พระครูจันทประโชติ เป็นพระอุปัชฌาย์
อุปสมบท	พ.ศ. ๒๕๓๗ ณ วัดแจ้งหนองหว้า ต. แคน อ. สนม จ. สุรินทร์ โดยมีพระครูจันทประโชติ เป็นพระอุปัชฌาย์ พระอธิการทองดี จนฺทูปโม เป็นพระกรรมวาจาจารย์ พระครูนิยุตธรรมสาทร เป็นพระอนุสาวนาจารย์
การศึกษาทางธรรม	เปรียญธรรม ๖ ประโยค นักธรรมชั้นเอก จูฬอาภิธรรมิกเอก
การปฏิบัติธรรม	ก้าวสู่สายทางการปฏิบัติเมื่อพรรษา ๕ โดยมีอาจารย์แสงมณี ศรีพลพา ศูนย์ปฏิบัติธรรม พุทธญาณรังษี เป็นอาจารย์สอนกรรมฐาน
คติธรรม	"เรามาจากไหน อยู่เพื่ออะไร จากนี้แล้วเราจะไปไหน?" กำลังหาคำตอบให้ตัวเอง
ปัจจุบัน	ถวายชีวิตเป็นข้ารองบาทแห่งองค์พระศาสดา ถวายงานรับใช้พระบรมสารีริกธาตุ

คณะผู้จัดทำหนังสือ

◉ **ที่ปรึกษากิตติมศักดิ์** : พระพรหมวชิรญาณ

◉ **ที่ปรึกษา** : พระธรรมปริยัติโสภณ พระเทพกิตติมุนี

พระศรีวรเวที พระมหาอำนวย นาถธมฺโม

พระเอกชัย โชติวณฺโณ พระอธิการบุญเพ็ง อธิจิตฺโต

พระประมวล เตชปญฺโญ

◉ **บรรณาธิการอาวุโส** : พระครูสมุห์ภรังสี ฉนฺทโร

◉ **บรรณาธิการ** : พระมหาภูลังกา เขมทสฺสี

◉ **ผู้ช่วยบรรณาธิการ** : นายไสว แก้วคำ

นายบุญโฮม แก้วคำ คุณปัญญารัศมิ์ ศรีเจริญธรรม

อ. วิบูลย์ มีชู พ.ท. ชรินทร์ จุลคประดิษฐ์

คุณปัญญา อุจฉกรรณ์ อ. ประทุมศรี ศรีภา

อ. ประเสริฐ กอมณี อ. ภัทราพร เทพรงทอง

◉ **ออกแบบปก** : พระมหาภูลังกา เขมทสฺสี / สำนักพิมพ์บ้านหนังสือโกสินทร์

ISBN ๙๗๘-๙๗๔-๘๔๔๘-๐๙-๑

วัดภูพลานสูง

ต. นาจะหลวย อ. นาจะหลวย จ. อุบลราชธานี

โทรศัพท์ ๐๘-๑๙๙๙-๑๐๔๒, ๐๘-๖๕๔๐-๗๙๙๙

www.suriyathat.com

◉ **พิมพ์ครั้งแรก** : **พ.ศ. ๒๕๕๐ จำนวน ๓,๐๐๐ เล่ม** หจก. บ้านหนังสือโกสินทร์

◉ **พิมพ์ครั้งที่ ๒** : **พ.ศ. ๒๕๕๐ จำนวน ๓,๐๐๐ เล่ม** หจก. บ้านหนังสือโกสินทร์

◉ **พิมพ์ครั้งที่ ๓** : **พ.ศ. ๒๕๕๑ จำนวน ๓,๐๐๐ เล่ม** สำนักพิมพ์ต้นบุญ

◉ **จัดพิมพ์โดย** : **สำนักพิมพ์ต้นบุญ** ๖๗๙/๔๓ ถนนประชาอุทิศ ซอย ๔๕

แขวงบางมด เขตทุ่งครุ กรุงเทพฯ ๑๐๑๔๐

โทร. ๐-๒๘๗๒-๔๕๐๒, ๐๘-๑๓๑๘-๗๗๕๕ โทรสาร ๐-๒๘๗๒-๖๖๔๔

เสียงสาธุการดังกึกก้อง
ไปทั่วอาณาบริเวณนั้นว่า
"สุริยะธาตุปรากฏแล้ว"

เปิดตำนาน สุริยะธาตุ

วัดภูพลานสูง